

Nanh trắng

Tác giả: **Jack London**

Chương 1

Cuộc hành trình bất tận!

Miền Wild chìm ngập trong cảnh hiu quạnh không cùng phần nào dịu bớt nhờ những ngọn đồi, đồng cỏ và những dãy núi lô nhô, dẫn dắt ta vào thế giới băng giá của nó.

Wild là một vùng mênh mông ở vành đai Bắc cực. Tuy chưa hẳn ở chính giữa cực Bắc quanh năm vùi dưới lớp băng vĩnh cửu nhưng điều kiện sinh sống cũng rất bất bênh.

ở đây mặt đất chỉ là một không gian lạnh lẽo vô tận với những khu rừng rộng tối sẫm bị tuyết phủ phần lớn trong năm, đến tận tháng Sáu. Đất không bao giờ tan giá hoàn toàn, sự sống hầu như bị dập tắt từ cội nguồn của nó.

Sau mùa xuân nhợt nhạt là mùa hè ngắn ngủi, tiếp đó mùa đông lên nắm quyền thống trị trong nhiều tháng dài đẳng đẳng. Cuộc chiến đấu quyết liệt của con người và muôn vật để được sống hay phải chết đều dưới sự chế ngự của Wild. Nhưng mặt khác miền đất này cũng mời gọi phiêu lưu:

nhiều người tới đây với hi vọng kiếm tiền bằng cách đào bới vùng đất giàu vàng và than đá, tuy ở nơi hoang mạc do bọn gấu và chó sói làm chúa tể này con người chẳng đáng kể gì.

Trên mặt con sông đóng băng một đàn chó dạng sói đang oằn lưng kéo cỗ xe. Lối đi vòng vèo giữa hàng thông cao vút xanh thẫm lúc bóng đêm đang từ từ trùm xuống lối theo bầu không khí càng lúc càng quạnh quẽ nặng nề.

Rặng cây dựa vào nhau khế đùng đưa trong làn gió hiu hiu. Đàn chó mang bộ lông nặng trĩu vì tuyết bám dày cổ gồng mình kéo cỗ xe trượt tuyết sau lưng. Hơi thở của chúng đông cứng ngay thành hạt rơi xuống mặt đất đóng băng. Cỗ xe không gấn lười trượt tì toàn bộ thân xe xuống tuyết. Xe bằng vỏ cây phong bạc, mũi uốn cong hình ống nên không lún vào tuyết mềm mà dũi tuyết thành đống trước mũi xe. Trên xe buộc một chiếc hòm lớn, chiều dài gấp nhiều lần chiều rộng, bên cạnh chất đống nhiều loại đồ dùng:

một cây rìu, một bình pha cà phê, một lò bếp và nhiều tấm chăn. Một người đàn ông mang giày vớ đi trước đàn chó, một người khác đi đoạn hậu. Có một người thứ ba nữa, nhưng người này không còn phải lo nghĩ gì. Anh ta đã chết, hiện đang nằm trong chiếc hòm dài kia. Anh không còn phải vật lộn với miền đất thù ghét sự sống này nữa, miền đất làm đông cứng nhựa khiến cỏ cây cũng chết khô chết héo. Hai người còn sống vẫn tiếp tục cuộc hành trình bất tận. Hơi thở của họ cũng đóng băng như hơi thở đàn chó, phủ lên mí mắt, lên môi lên má lên toàn bộ gương mặt họ một lớp tinh thể tuyết dày

tạo thành chiếc mặt nạ che lấp mọi nét phân biệt giữa hai người. Giá buốt kéo dài đâm thủng các lớp áo choàng lông và các làn áo da, cắt xé thân thể họ dữ dội. Nhưng họ vẫn tiến lên, bất chấp vùng đất quanh hiu, tiếp tục chiến đấu với thế giới thù nghịch xung quanh, một thế giới thản nhiên như sự vô tận của đất trời.

Họ là ai vậy?

Chắc họ định cử hành tang lễ cho người đang yên giấc ngàn thu trong cỗ quan tài.

Những nhân viên nhà đôn khác thường này đi đâu, họ định mang người chết tới ngôi nghĩa trang kì dị nào? Sao không đào cho người chết nằm mộ Ở một nơi nào đó trên miền Wild này?

Sao không chôn cất ở ngay đây mà phải mang đi nơi khác?

Cuộc hành trình gian khổ vẫn tiếp tục. Cả hai người đều im lặng. Họ cần giữ sức vì biết rõ tự nhiên đang rình rập từng suy yếu nhỏ nhất của họ.

Đêm đã xuống. Xung quanh hai người im lặng nặng nề. Im lặng đè xuống họ như khối nước đè lên người đang từ từ lặn sâu xuống lòng biển cả. Thời gian chậm chạp trôi qua từng giờ từng giờ, tới lúc trời sắp tối thì bỗng một tiếng tru nổi lên xuyên qua tĩnh lặng. Thoạt đầu nghe rất xa rồi lớn dần, lớn dần, kéo dài trong một lúc, nhỏ đi rồi tắt hẳn.

Người đi trước quay đầu nhìn lại, bắt gặp luồng mắt anh bạn cùng đi.

Một tiếng tru khác nổi lên ở phía sau lưng họ, rồi một tiếng thứ ba phía tay trái. Tiếng gào rú thú vật nói lên sự khủng khiếp, sự man rợ đang đói ăn.

Người đi đầu nói:

- Bill này, chúng nó đuổi theo ta.

- Đúng. - Người thứ hai đáp. - Ở cái xứ sở đáng nguyên rủa này, thịt là của hiểm... Bọn sói chẳng có gì nhiều để nhai... nên lúc này chúng đang khao nhau: "Kìa, có mấy cha và lũ chó của chúng xem ra có vẻ vừa miệng cánh ta lắm!". Họ không nói gì thêm. Đêm càng tới gần họ càng phải cảnh giác cao vì mỗi tiếng động, mỗi tiếng cành cây rã rạc đều có thể báo hiệu một đe dọa nguy hiểm hơn.

Đêm đã xuống, hai người hạ trại trên bờ sông, dưới rặng thông. Cỗ quan tài được dùng làm bàn. Lửa trại nhanh chóng bốc cao... Đàn chó được tháo dây kéo thả vào một lùm thông gần trại. Được tự do, chúng bắt đầu gây lộn nhưng vẫn không rời xa chủ.

Bill nói:

- Henry, theo mình có lẽ không cần xích chúng lại.

- Ừ. - Henry đang làm tan một ít băng để pha cà phê đáp. - Chúng rời xa chúng mình là bị chén thịt liền. Chúng nó đủ thông minh để hiểu rõ điều gì đang chờ chúng.

Bill gật đầu.

- Nhưng đôi lúc mình cũng nghi ngờ trí thông minh của chúng đấy.

- Cậu nói gì lạ?

- Mình thấy chúng tỏ ra căng thẳng tợn. -Bill tiếp. - Lâu nay chưa bao giờ thấy chúng như vậy. Henry, cậu có bao nhiêu chó?

- Sáu.

- Cậu nói sáu con chó phải không?

- Chứ gì nữa? Cậu cũng biết rõ như mình:

chúng ta có sáu con.

- Đúng, có sáu con... Mỗi con được chén một con cá, và mình đã lấy trong bao ra đủ sáu con cá. Vậy mà khi phân phát, một con chó không có phần! Nghĩa là thiếu mất một con cá!

- Cậu hơi yếu môn toán!

- Dù sao thì con Một Tai vẫn mất phần!

- Cậu đã giải quyết thế nào?

- Lấy con cá thứ bảy ra cho nó chén.

- Thế là phải.

- Nhưng như vậy nghĩa là thay vì phục vụ sáu miệng trong bữa ăn tối nay mình đã phải phục vụ bảy tên.

- Bảy tên? Trời, mong sao chóng kết thúc chuyến đi này, chắc cậu bị chúng hoang tưởng ảo giác rồi!

- Không đâu, không đâu... Mình đã tận mắt trông thấy dấu vết vị thực khách thứ bảy, nếu cậu muốn xem mình sẽ chỉ cho.

Bữa ăn của hai người tiếp tục trong im lặng.

Bỗng một tiếng tru man rợ thê thảm một lần nữa cất lên xuyên thủng màn đêm. Henry nói:- Chắc tiếng tên thực khách thứ bảy đấy.

- Chắc với lép gì nữa! - Bill đáp. - Nhìn đàn chó thì biết. Chúng xán vào sát đồng lửa đến nỗi xém cả lông kia kìa.

- Ừ nhỉ, con nào con nấy run cầm cập.

Tiếng tru man rợ, dữ dằn đối đáp nhau từ xa đến gần kéo dài không dứt. Cả vùng Wild đường như biến thành một đàn giao hưởng những tiếng gầm gừ khủng khiếp khiến đàn chó cuống cuống chen lấn nhau vào gần đồng lửa. Bill ném thêm vài thanh củi.

- Chúng khá đông. May ra lửa sẽ xua chúng ra xa, mình hi vọng như vậy. Dù sao thì anh chàng nằm trong hòm kia cũng yên ổn hơn hai chúng mình! Tuy nhiên mình vẫn thắc mắc không hiểu tại sao có gia sản ở quê hương mà anh ta lại mò tới xứ sở bất hạnh này để làm gì.

- Ừ, nếu ở lại bên đó, chắc chắn bây giờ anh ta vẫn còn sống! - Henry tiếp. - Nhưng làm sao hiểu nổi những điều thâm kín trong tâm hồn con người...

- Suyt! - Bill thì thầm. - Nhìn hai con mắt sáng rực kia kìa. Sáng rồi tắt, như những ngôi sao trên trời.

Henry chỉ cho bạn nhìn một cặp mắt thứ hai, thứ ba.

- Bọn thú rừng bao vây chúng mình, làm lũ chó sợ mất vía. Sự tụ họp này chẳng dễ chịu chút nào.

Đàn chó đã rúc hết vào cẳng hai ông chủ.

Chúng sủa ầm lên khiến những cặp mắt rực lửa kia lảng xa, nhưng chỉ trong chốc lát...

Chúng lại tiến đến gần. Một con chó hoang quá ngã giúi vào đồng lửa. Nó rú lên vì đau, tiếng rú làm vòng vây các cặp mắt háu đói tạm thời giãn ra một lúc ngắn ngủi.

- Thật không may cho chúng mình! - Bill than thở. - Trong tay còn quá ít đạn.

- Còn mấy viên nữa? - Henry hỏi và ngả người xuống tắm da hươu.

- Bạ - Bill đáp.

- Ba thôi ư? Chỉ còn ba viên? Quá ít!

- Chà, giá có được một thùng vài trăm viên, mình sẽ dạy cho bọn tiểu yêu của quỷ Xa tăng này biết cách sống cho phải đạo. Lao vào cuộc hành trình điên rồ này, mình thật đại. Nhưng phần nản cũng vô ích. Mong sao mọi chuyện đều tốt đẹp để một ngày kia ta sẽ lại được ngồi chơi.bài trong pháo đài M'Gurry bên lò sưởi đỏ lửa.

Này Henry! Mình thắc mắc tại sao đàn chó không tống cổ vị khách đã nằng con cá thứ bảy!

Khó hiểu quá!

- Thôi đừng lảm chuyện nữa. - Henry gà gật, giọng lè nhè. - Ngày nào việc nấy. Đã đến lúc nghỉ ngơi lấy lại sức rồi đó. Có Trời biết chuyện gì đang đợi ta ngày mai.

Hai người gần như cùng một lúc ngủ thiếp đi. Đồng lửa lụi dần, những cặp mắt sáng rực mon men tiến đến gần, tình hình rất nguy ngập...

Đàn chó gầm gừ, bắt chợt Bill sức tỉnh. Anh rón rén chui ra khỏi chăn để khỏi đánh động bạn, ném thêm củi khô vào đồng than hồng, lửa bốc lên làm vòng vây những con mắt sáng lúi ra.

Henry vẫn ngủ say Bill liếc qua đàn chó, giụi mắt, nhìn một lần nữa, kĩ hơn. Anh hoảng sợ, chui vội vào chăn đánh thức bạn dậy.

- Henry! Mình vừa đếm đàn chó... Thấy những bảy con... Không thể nhầm lẫn gì được, mình đếm đi đếm lại mấy lần, và thấy đúng bảy con! Thật đấy!

- Để cho tôi yên! ông quáng gà rồi đó! -Henry chẳng thiết nghe anh bạn lải nhải.

Henry thức giấc trước, lo chuẩn bị ăn sáng.

Lát sau Bill tới đứng bên. Henry bảo:

- Cuộn chăn cho gọn rồi chất lên xe trượt.

Bỗng Bill la to:

- Henry, ta có mấy con chó?

- Còn phải hỏi. Sáu chứ mấy.

- Sai rồi.

- Thì bảy, như cậu nói đêm qua.

- Không. Chỉ có năm con. Mất một!

- Ừ nhỉ... - Henry ngớ ra. - Cậu nói đúng.

Không thấy con Cục Mỡ... Chắc bị sói ăn thịt rồi... Tội nghiệp nó... Tội nghiệp chúng ta... Nếu cứ đà này, chẳng mấy chốc chúng mình sẽ phải nai lưng ra mà kéo xe thay chó.

- Cục Mỡ là con chó xấu thối nhất trong đàn.

- Hôm nay càng thấy rõ. Nó tự kết án tử hình khi rời xa chúng ta... Những con khác đều hiểu trong rừng kia có hiểm họa gì chờ sẵn chúng. Nên thà chịu ăn đòn đến chết chứ không rời bỏ trại. Ta có thể trông cậy vào chúng. Dù sao tình thế chưa đến nỗi tuyệt vọng.

Hai người ăn sáng, thu xếp mọi thứ lên cỗ xe sau khi thận trọng đặt lên đó chiếc hòm dài, rồi rời đồng lửa..Mặt trời chưa mọc. Bốn phía xung quanh họ, tiếng thú rừng gầm rú vẫn dồn dập. Chúng sẽ chỉ chấm dứt khi trời sáng rõ, tức vào khoảng chín giờ. Lúc đó, một thứ ánh sáng nhợt nhạt sẽ thay thế đêm đen, kéo dài tới ba giờ chiều, rồi bóng tối lại chiếm lĩnh toàn bộ vùng đất này kéo theo tiếng gầm rú của muôn loài thú dữ khiến đàn chó của Bill và Henry khiếp đảm... Bill cũng tỏ ra rất khó chịu:

- Lũ thú bám đít chúng ta thật đáng chết.

- Ừ. - Henry tiếp. - Chúng bắt đầu làm ta phải bận tâm... Nào, đã tới lúc hạ trại rồi đó.

- Ngọn lửa sẽ che chở cánh ta.

Như bữa qua, chẳng mấy chốc một đồng lửa đỏ hừng hực đã bốc cao bên bờ dòng thác đóng băng.

Henry đang nấu bữa tối bằng giết nấy.

Bill vừa rú lên một tiếng rất to Henry thoáng thấy trong bóng đêm chập choạng một bóng đen bỏ chạy trong khi Bill đứng giữa bầy chó, một tay vung chiếc gậy tổ bố, tay kia nắm chắc một khúc cá khô.

- Nó cướp của mình nửa con cá hồi, nhưng mình cũng kịp nện trúng một phát. Một gậy đau chí mạng.

- Chó hay gì? - Henry hỏi.

- Nhìn không rõ. Trông như con chó nhưng không dám nói chắc.

- Hay con sói?

- Một con sói đã thuần dưỡng!

- Có thể lắm chứ, tại sao không?

- Nếu thể tên trộm này đặc biệt táo tợn. Mọi chuyện đều rất có thể, tất nhiên.

Như mọi khi, hai người ngồi bên chiếc quan tài, vừa ăn món đậu hầm vừa tiếp tục tranh luận về vụ vừa rồi. Mắt bọn thú rừng nhấp nháy xung quanh họ. Henry nhận xét:

- Chúng tới gần hơn bữa qua Có vẻ bạo dạn hơn...

- Nếu chúng vớ được một đàn nai sừng tấm thì cánh ta được yên thân... nếu không... Mình không dám hình dung cảnh sẽ xảy ra cho hai ta...

- Cậu bi quan quá. - Henry nói. - Dạy cậu làm việc tồi thành thử nói chuyện với cậu mình không khoái tí nào. Thôi đừng than thở nữa, cố ngủ đi một giấc. Như vậy hay hơn.

Nói là làm. Họ chất thêm củi khô vào đồng lửa rồi lăn ra ngủ giữa bầy chó..Sáng ra Henry giật mình tỉnh dậy trong tiếng kêu của Bill đang hươ chân múa tay.

- Gì thế? - Henry hỏi.

- Mất một con nữa.

- Cái gì?

- Con ếch biến rồi.

- Chà, xui xẻo quá. Ai ếm chúng mình thế nhỉ!

Henry tới đứng bên bạn, đếm từng con chó và buộc phải thừa nhận sự thực phũ phàng: mất một con. Anh buồn rầu:

- Thiệt hại quá lớn. Ếch là con chó dũng cảm nhất và khỏe nhất đám.

Ngày hôm đó thật buồn. Hai người tiến chậm hơn trước và bắt đầu cảm thấy lo lắng vì bị những kẻ thù vô hình bám theo rình rập.

Họ làm việc cật lực trong im lặng. Thứ im lặng làm đầu óc choáng váng và chỉ bị dứt đoạn khi những tiếng gào rú bám chặt vào hành trình của họ cất lên. Cuộc hành trình càng trở nên gian khổ vì những con chó luôn tìm đường lẫn trốn. Cả Bill và Henry đều mệt lử, đều mất tinh thần. Đêm nay cũng như những đêm trước, họ hạ trại khi chiều tới nhưng khác với những tối qua họ xích các con chó rất chặt. Theo cách của người Anhđiêng, Bill tròng một sợi dây da to bản quanh cổ từng con, nối sợi dây vào cây gậy dài chừng năm sáu piệ Đầu kia của gậy buộc chặt vào cây cọc cắm sâu xuống đất.

- Như vậy, - Bill nói. - mình tin chúng sẽ không còn tìm cách bỏ rơi chúng ta nữa.

- Tốt lắm. Nhìn kìa, những con mắt lửa đã vây quanh chúng ta! Thật đáng tiếc, ta không có nhiều đạn để cho chúng ăn một bữa no chì! Hình như chúng biết ta thiếu đạn nên càng lúc càng vào gần thế kia...

Hai người không sao ngủ được. Bị vây kín giữa hiểm họa chết người, họ luôn phải căng mắt dõi theo những hình dáng lơ mờ ẩn hiện như bóng ma quanh trại. Nhìn mãi vào những con người sáng rực kia, cuối cùng họ cũng nhận ra hình thù một con vật. Bỗng đàn chó nháo nhác, theo nhau cắn các sợi dây dợ Con Một Tai rên the the, ngoạm mạnh cây gậy ra sức lôi về phía bóng tối. Henry rí tai bạn:

- Bill! Đừng nhúc nhích. Nhìn kìa!

Bill buột miệng kêu lên một tiếng ngạc nhiên khi trông thấy bóng đen đang thận trọng trượt dần về phía trại. Một bóng đen hình con chó đang len lén luồn qua ánh lửa phập phùng. Con vật vừa có ý sợ hãi vừa táo tợn trừng mắt quan sát hai người trong khi vẫn tiến gần tới đàn chó.

Một Tai chăm chú nhìn con vật và cất tiếng rên rỉ càng thiếu ngủ hơn. Bill nói:

- Một con chó rất bụi.
 - Có khi là chó sói.
 - Nó tiến về phía lũ chó nhà.
 - Cậu nhìn con Một Tai kìa! Nó tỏ ra rất hoảng!
 - Con kia là sói cái đấy. Mình thừa biết thủ đoạn của nó. Nó lảng vảng quanh trại, dụ một con chó nào đó của ta theo nó vào rừng để cả bầy được bữa no bụng.
- Đúng lúc khúc củi bị nứt giữa đồng lửa phát ra tiếng nổ lớn khiến con vật vội nhanh nhẹn rút lui.
- Lạ thật. - Henry nhận xét.
 - Càng lạ hơn nữa vì chính nó là tên trộm bị mình nện tối quạ Con này không ngại nguy hiểm dám lén vào tận chỗ ta hạ trại tuy có đồng lửa rất lớn. Từ cổ chí kim chưa từng có chuyện như thế bao giờ. Sau này kể lại chắc chẳng ai tin...
 - Ừ, lạ thật.
 - Nó biết cả giờ chúng ta ăn tối nữa chứ!
 - Mình nhớ lại hồi bắn hạ một con chó chạy theo lũ sói. Chó của ông già Villon. Thấy nó lảng vảng trong bãi chăn thả nai sừng tấm, mình nổ súng bắn luôn. Nghĩ là nó chết ông già Villon òa khóc thảm thiết chẳng khác khóc con. Đã ba năm ông không thấy nó vì nó bỏ chạy theo bầy sói rừng.
 - Theo mình thì con sói kia cũng là một con chó nhà đã trở lại hoang dã và vẫn chưa quên cảnh con người phân phát cá cho chó.
 - Thế thì nhất định phải giết nó. Không thể kéo dài tình trạng này. Và lại đây là chuyện sống còn của chúng mình.
 - Chà, nếu sẵn đạn thì xong ngay.
 - Chỉ còn ba viên duy nhất, ta không được phí phạm... hành trình còn dài.
 - Đồng ý!
 - Vậy phải làm gì bây giờ?
 - Ngủ cái đã. Qua một đêm sẽ có sáng kiến.

Hai chàng lăn ra đánh một giấc tốt.

Sáng, Henry dậy trước pha cà phê, rồi đánh thức bạn. Bill căn nhắc:.- Cậu quên không phục vụ mình rồi.

- Lạ thật. - Henry đang nghĩ đi đâu nên không trả lời vào câu hỏi của bạn. - Không biết mình đang loạn óc hay đang ngủ mê thế này...

- Henry, tách của mình chẳng có lấy một giọt nào gọi là có!

Càng bực mình, Bill hét to:

- Nói đi chứ! Tại sao thế?

- Cậu nhìn xem... Con Bự chuồn rồi!

Bill nhẩm người đếm: "Một... hai... ba... " - Ừ nhỉ, thiếu một. Dây da bị nhai nát.

Cả hai người đều sững sờ. Một lúc Henry mới nói:

- Con Bự đã chạy xa lửa trại. Bị rơi vào bẫy của vị khách tới thăm hồi đêm. Đàn sói đã ăn thịt nó. Ta đành phải chịu thiếu nó chứ biết sao giờ?... Vĩnh biệt Bự nhé... Đưa tách đây Bill, suất cà phê của cậu đây này!

- Khỏi, cảm ơn Henry, mình không khát nữa... Đêm nay phải đề phòng kĩ hơn.

Hai người và ba con chó lại lên đường như mấy ngày trước. Đi khỏi chỗ cắm trại chừng vài mươi mét, họ phát hiện trên mặt tuyết một mẩu dây da và một khúc xương.

- Tất cả những gì còn lại của con Bự... Bị chúng nó xơi gọn rồi. - Bill làu bàu. - Mong sao cảnh này không đến với anh em mình! Cứ đà này rất có thể chúng mình sẽ phải chịu chung số phận đó...

Henry bật cười:

- Lại bị quan, luôn luôn bị quan! Vài con sói háu đói chưa thể làm tổ mất vui ngay hôm nay. Chúng nó đã từng đeo bám mình hàng chục lần hòng xơi tái mình nhưng cậu thấy đấy, mình vẫn sống như thường. Không đâu, không đâu, bọn chúng không hạ nổi cánh ta.

- Biết đâu đấy...

- Thôi mà Bill, phải can đảm lên! Mặt tái nhợt thế kia, chắc cậu phải uống kí ninh mới ổn.

- Chúng mình chỉ còn có ba con chó.

- Thế cũng đủ. Rồi cậu xem, mọi chuyện sẽ ổn.

Ngày hôm đó và những ngày tiếp theo trôi đi trong khung cảnh mênh mông băng giá vắng tanh. Lúc chín giờ, trời bắt đầu sáng. Đến giữa trưa có thể trông thấy ánh phản chiếu từ một ông mặt trời vô hình, sau đó là buổi chiều xám lạnh báo tin đêm sắp ập xuống. Vào một lúc gần giữa trưa, khi mặt trời đang cố xua tan sương mù, Bill cầm súng nói:

- Mình cần biết rõ tình thế. Phải tới thăm cái bọn đang ám chúng mình xem sao.

- Hãy thận trọng, Bill! Rất thận trọng!

Henry nhìn theo bạn, trong lòng đầy lo ngại.

Một giờ sau Bill trở về. Anh nói:

- Thấy chúng nó rồi. Chúng lượn lờ quanh trại chúng ta, thấy mình tới chúng bỏ chạy hết.

Con nào con nấy đói trơ xương. Mình chưa hề trông thấy những con vật đói đến thế. Chắc phải nhịn từ nhiều tuần nay không có miếng gì vào bụng... ngoài ba con chó. Có những con chắc không còn sức bám theo chúng mình xa hơn.

Xương sườn nhô ra như những tấm ván ủi áo quần, bụng lép kẹp thót lên sát sống lưng. Chúng gần như hóa dại, nhất định chờ ngày chén thịt chúng ta.

Cuộc hành trình lại tiếp tục: Bill đi đầu, Henry đi sau đẩy cỗ xe trượt.

Bất chợt Henry huýt sáo báo động.

- Nhìn kìa! Chúng bám theo ta.

Một con sói chạy dọc theo vết xe, không cần ẩn nấp. Nó dừng lại khi thấy người đi phía trước đứng lại, trừng mắt nhìn, mũi hít hà đánh hơi.

Bill nói:

- Một con sói cái.

- Con sói đã chồm của ta ba con chó.

Bill đi tới sau xe đứng cạnh bạn nhìn con vật kì quặc vẫn bám theo họ từ mấy ngày qua.

Nó nhảy vài bước, dừng lại, rồi tiếp tục diễn trò đó lần nữa. Dần dần nó tới rất gần cỗ xe, cuối cùng nó ngồi bệt xuống bên một khóm thông.

Con chó cái phập phồng mũi đánh hơi, mắt nhìn thẳng vào hai người chẳng khác một con chó nhà.

Nhưng trong đôi mắt nó không biểu lộ tình cảm thân thiết, trái lại thể hiện rõ tính hung bạo dữ dằn. Henry nhận xét:

- Nó đói tợn, nhìn mắt nó thì biết.
- Trông to con hơn sói đực.
- Ủ, màu lông cũng rất lạ. Mình chưa thấy bao giờ...

Bộ lông xám có xen lẫn màu đỏ, màu cam.

Nhưng lại lấp loáng những ánh khó tả khiến con vật có màu lông không thực, khó xác định: hơi hung hung đỏ nhưng màu xám nổi rõ hơn.

- Hay nó là chó kéo xẻ Nếu đúng, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Đây con chó tợn kia, tới đây tao xem! Nào, tới đây! Không ai làm hại mày đâu mà sợ!... Tới tao xem...

Con vật bí ẩn không nhúc nhích.

Nó vẫn nhìn chăm chú vào hai người, trông vẻ đủ thấy rõ nó chỉ muốn một điều duy nhất:

ăn thịt cả hai.

- Để mình cho nó ăn kẹo chì. - Bill nói. - Con thú này coi khinh ta quá!

Anh thận trọng lôi khẩu súng lại gần, nhưng đúng lúc anh vừa giương súng lên vai thì con vật nhảy dựng lên và biến mất sau rừng thông. Bill lau bầu:

- Biết ngay mà! Một con vật dám tới ăn chung với chó nhà tất nhiên phải biết khẩu súng là thứ gì. Nhưng hãy đợi đấy. Sớm muộn tao sẽ lột da mày, không ở đây thì ở chỗ khác...

- Giá cậu bắn hạ nó tại đây thì hay hơn. - Henry nói. - Không chừng nó định dụ cậu vào bẫy đó! Lúc cả bầy nó xúm lại, cậu đối phó cách nào khi súng chỉ có mỗi ba viên đạn!

- Để mặc tở, sẽ có cách!

Hai người lại hạ trại. Bầy chó thăm mệt.

Chúng đã phải làm việc quá sức.

Hai người trần trọc ngủ không yên giấc. Họ cảm nhận rõ mối đe dọa ngày càng tới gần. Chỉ còn trông mong ngọn lửa xua đuổi được lũ sói ra xa, nên suốt đêm họ phải lo canh đồng lửa không để lụi đi.

Bill càng ngày càng sa sút tinh thần, luôn mồm ca cẩm:

- Bọn thủy thủ đã nhiều lần kể chuyện tàu của họ bị cá mập bám theo. Đàn sói này có khác gì cá mập, chúng chỉ chờ dịp thuận lợi là xin bọn ta tí tiết. Chúng sẽ ăn thịt cả hai.

Henry trấn an:

- Cậu nản thế là sai. Người nản lòng là người đã chiến bại một nửa. Anh bạn thân mến ơi, hãy dũng cảm lên. Chưa đến nỗi gì đâu! Hy vọng giúp ta sống còn, nên ta hãy hy vọng!

- Khốn nỗi, đường đi còn quá dài...

Chương 2

Trận chiến cuối cùng

Ngày hôm sau mở đầu với nhiều may mắn hơn những ngày qua Không mất thêm một con nào, hình như đàn chó can đảm hơn, kéo cỗ xe đi nhanh hơn.

Bill và Henry cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Cỗ xe trượt đi trong im lặng tê buốt của đêm tối đang khó nhọc tan dần. Bỗng xe bị lật nghiêng, hai người vẫn tỉnh vừa huyết sáo và nói vui vừa cố lật cỗ xe trở lại tư thế cũ. Không ngờ trục trặc nhỏ lại trở thành tai họa lớn. Cỗ xe bị lật sấp hẳn, treo lơ lửng giữa một bên là thân cây thông và bên kia là tảng đá lớn. Bill tháo đàn chó. Trong khi Henry đang mài thu dọn mọi thứ, con Một Tai len lén bò sát đất hình như muốn đào ngũ.

- Ủa, - Henry nói, - con Một Tai được thả lỏng hình như định đánh bài chuồn... Một Tai!

Tới đây! Tới ngay!

Nhưng con chó không tuân lệnh. Trái lại, nó kéo theo toàn bộ dây đai lao về phía con sói cái đang chờ đợi xạ Hai con đứng nhìn nhau.

Con sói cái bước thêm một bước tới bên con Một Tai - cũng đang xán lại gần nó. Hai cái mõm đã có thể chạm vào nhau, con cái bắt chợt lùi lại.

- Tới đây! - Henry quát. - Nào, Một Tai tới đây! Tới ngay đây!

- Để mình lấy súng...

Khốn nỗi khẩu súng bị kẹt dưới đồng hành lí vùi trong tuyết, thành thử khi bới ra được thì đã muộn. Con Một Tai vừa nhận ra sai lầm. Nó hốt hoảng quay đầu định chạy chối chết trở lại cỗ xe nhưng không kịp. Khoảng một tá con sói háu đói chồm lên, con sói cái chấm dứt mọi động tác âu yếm e thẹn cầm đầu đuổi theo "gã si tình".

Bill nhặt súng.

- Quá đáng! Không thể đứng im nhìn chó của mình bị ăn thịt mà không làm gì! Không, không để ai có thể trách mình đã bỏ mặc chó bị giết chết.

Anh lao vào rừng..- Cẩn thận! - Henry nói với theo. - Chúng rất đông và dữ lắm. Đừng liều mạng vì một con chó. Phải thận trọng!

Bill biến mất sau hàng cây.

Ngồi lại một mình trên cỗ xe trượt Henry nhìn rõ cảnh tượng rừng rợn của cuộc chiến đấu giữa cái sống với cái chết. Con Một Tai tuyệt vọng chạy thực mạng qua các rặng thông thưa thớt cố thoát thân. Bill định chặn đứng cuộc rượt đuổi kinh hoàng, không ngờ tới thảm họa đã cận kề: lũ sói từ bốn phía ủa ra. Một phát súng nổ vang, ngay sau đó hai phát nữa liên tiếp.

- Thế là xong. - Henry lẩm bẩm. - Hết nhả đạn.

Tiếng nhiều con sói rú lên. Con Một Tai kêu ăng ẳng. Vài tiếng gầm gừ, tiếng vật lộn uỳnh ụcch, sau đó im lặng chế ngự hoàn toàn cảnh vật khắp bốn bề.

Henry vẫn ngồi trên xe trượt, hai con chó còn sống sót nằm dưới chân. Cả hai con đều run lẩy bẩy tưởng như chúng hiểu rõ chuyện vừa xảy ra.

Henry nhặt chiếc rìu làm vũ khí tùy thân.

- Bill đáng thương thế là tiêu rồi. Mình sẽ chẳng bao giờ gặp lại cậu ấy nữa. Bây giờ mình phải tự xoay xở sao cho khỏi phải để lại năm xương tàn ở vùng đất tai ương này.

Anh đóng chó vào xe, tự mình khoác một bộ dây đai lên vai kéo xe cùng hai con vật.

Chiều tới, anh hạ trại như mọi bữa, nhóm lửa, nấu ăn cho mình, cho chó ăn, nhưng không sao chớp nổi mắt. Những cặp mắt lửa nhấp nháy rất gần anh, thành một vòng tròn bao quanh.

Thình thoảng bầy sói chuyển động, nhích vào gần thêm. Chúng chỉ còn ngại đồng lửa, chẳng mấy lúc sau Henry đã phải nhặt những thanh củi đang cháy dở và những cục than đỏ lửa ném về phía các vị khách nguy hiểm buộc chúng phải dừng lại cách chỗ cắm trại vài mét.

Đến sáng Henry gần như mệt muốn chết vì cả đêm không ngủ, nhưng tinh thần vẫn vững.

- Bill đã gục dưới nanh vuốt lũ sói, nhưng mình thì hi vọng sẽ không bị chúng làm thịt.

Một người chết là đủ rồi. Xác chết mình đang chở theo sẽ được đặt vào nơi an toàn...

Henry dùng rìu đốn mấy cây thông non, buộc bắt chéo với nhau thành một tấm sàn rồi nâng lên thật cao đặt giữa bốn cây thông lớn, buộc thật chắc... - Đặt quan tài chàng trai này lên đó, bọn sói không thể với tới. Chuyện của mình thì khác.

Mình chưa chịu nói lời cuối cùng đâu!

Hai con chó đã hăng hơn. Cổ xe chúng kéo không còn nặng như trước, mỗi bước chân sẽ đưa chúng tới gần pháo đài M'Gurry hơn, chúng sẽ được nghỉ ngơi trong an toàn.

Tuy nhiên bọn sói lì lợm vẫn chưa chịu ngưng bám theo tốp người và chó nhỏ nhoi. Lưỡi thè lè đỏ ngòm, hai mạn sườn trơ xương nhấp nhô theo nhịp chạy đều đều, chúng dàn đội hình thành nhiều hàng dọc bám theo chiếc xe trượt với tốc độ ngang tốc độ hai con chó kéo. Giữa trưa, mặt trời ló ra trong mấy phút, tung vài chùm nắng vàng làm Henry thấy khỏe hẳn lên.

Nhưng ngay sau đó ánh nắng tắt phụt nhường chỗ cho cảnh u ám như những ngày trước.

Henry dừng lại sớm vì bữa nay phải chặt nhiều, rất nhiều cành khô làm củi đốt qua đêm.

Anh hạ trại, nấu ăn, cho chó ăn no rồi quấn kín chăn nằm ngủ, chiếc rìu kẹp giữa hai đùi, hai con chó còn lại nép chặt bên mình.

Lũ sói chăm chú nhìn anh, hình như chúng đang nghĩ bụng:

- Bọn ta đủ kiên nhẫn chờ đợi để cuối cùng sẽ ăn tươi nuốt sống nhà người. Ngày ấy sẽ tới và chẳng còn xa mấy đâu!

Anh chàng cô đơn lần đầu tiên ngắm nghía thân hình mình một cách tỉ mỉ khác thường.

Nắn nắn bắp tay bắp chân, lắc lắc hai bàn tay và mỉm cười khoái chí thấy chúng rất mềm mại, rất vâng lời. Bỗng anh cảm thấy thương xót tấm thân có thể sẽ bị xâu xé tan tành. Giờ đây anh là thứ gì? Chỉ còn là món đồ ăn cho bầy sói đói.

Chẳng khác thân phận con thỏ rừng mà anh đã dùng làm thức ăn một tối nọ.

Con sói cái ngồi cách Henry vài bước chân nhìn anh ta không chớp mắt. Thịnh thoàng nó há rộng mõm khoe những chiếc răng đáng gờm trắng nhớn. Có lúc nó còn liếm mép.

- Người kia! Ta sẽ ngoạm cổ người, sẽ ăn thịt người, xé xác người...

Henry hốt hoảng ném vội một thanh củi đang cháy làm con vật biến mất. Đêm trôi qua, không xảy ra sự cố gì thêm...

Khi trời đã sáng, bầy sói lì lợm vẫn không chịu rút vào rừng. Chúng vẫn an vị ngồi chồm hổm thành vòng tròn quanh hai con chó và chủ chúng. Henry quát tháo, dứ nắm đấm dọa, ném củi, làm hết cách vẫn chẳng đuổi được chúng.

Một con táo tợn lao vào nhưng vồ hụt Henry.

Trước nguy cơ bị chúng tấn công ồ ạt, Henry nhặt những thanh củi còn đỏ lửa ném ra. Cuộc vây hãm của bọn sói kéo dài suốt ngày, mỗi khi chúng tạm ngưng Henry lại tranh thủ chuẩn bị thêm củi. Đêm đang tối gần mang theo nhiều hiểm nguy hơn bất cứ bao giờ.

Mệt quá, hai mắt căng ra vì mất ngủ, Henry càng lúc càng cảm thấy khó chống lại cơn mệt mỏi. Anh tự nhủ:

- Không được ngủ. Ngủ là toi mạng. làm cách nào để khỏi ngủ gục bây giờ?

Bất chợt anh nhận ra con sói cái đã tới gần, chỉ còn cách chừng một mét. Nhanh tay Henry chụp ngay một thanh củi đang cháy thọc mạnh vào mõm con vật khiến nó rú lên bỏ chạy, để lại sau lưng mùi thịt cháy khét lẹt.

- Thấy chưa? - Henry sung sướng reo to - Thấy đòn khuyến cáo những kẻ thích thử tài nhau chưa?

Đêm còn dài, nguy cơ ngủ quên vẫn còn đó.

Henry buộc vào bàn tay phải một cành thông cháy dở. Khi cháy gần hết, lửa sẽ đánh thức anh tỉnh dậy nếu lỡ ngủ quên. Trong đêm anh phải lặp đi lặp lại động tác này nhiều lần.

Có một lần cành củi buộc không chặt rơi xuống đất lúc nào không biết. Henry từ từ chìm vào giấc ngủ say, mơ thấy mình về tới pháo đài M'Gurry. Anh vào một căn phòng ấm áp, tiện nghi, ngồi chơi bài với nhân viên thương điểm.

Rất nhiều chó sói tấn công pháo đài, cố xông vào bên trong. Hai người ngồi cười trước những cố gắng vô ích của bọn chúng. Bỗng cánh cổng sắt bị xô đổ, đàn sói xông thẳng vào Henry. Đúng lúc cơn ác mộng biến thành sự thực. Bầy sói gầm rú chồm lên vỗ anh. Một con ngoạm chặt vào cánh tay. Để gỡ ra Henry lôi nó theo tay anh vào đồng lửa, dùng chân đá văng than hồng ra khắp xung quanh, dùng tay trần vớ những thanh củi cháy vung về phía bầy sói khiến chúng phải núng thế tính chuyện tháo lui. Một cuộc chiến đấu bằng lửa và tiếng la hét. Hai bàn tay Henry sạm đen, anh phải nhiều lần vùi xuống tuyết cho đỡ nóng. Mồm hét như điên:

- Chúng mày đã ăn thịt mấy con chó của tao, nhưng giờ chết của bản thân tao chưa điểm đâu! Tao có kế hoạch phòng thủ rồi.

Henry xếp các bó củi thành vòng tròn quanh chỗ nghỉ, đốt lên rồi nằm vào giữa hàng rào lửa.

Nằm đây ít ra cũng được yên thân chừng nào lửa còn cháy.

Bọn thú bắt chước anh, cũng xúm xít tới ngồi gần đồng lửa. Chúng tỏ vẻ thích hơi nóng bốc ra, ngửa cổ thi nhau tru từng hồi dài...

Sáng sớm, các bó củi đã gần tàn hết, củi dự trữ không còn nhiều, phải kiếm thêm. Henry định ra khỏi vành đai lửa, nhưng bọn sói vẫn rình sẵn, cản không cho anh ra. Làm gì bây giờ ?

Ném củi chẳng? Chúng đã quen nên không sợ nữa. Henry lão đạo. Con người cam chịu thua con vật, buông mình xuống nệm. Cả phần xác phần hồn đều gầy gục, phút buông trôi số phận đang tới gần. Đầu Henry ngã xuống sát đất, và trong một cố gắng cuối cùng anh ngẩng lên nhìn đốm lửa đang lụi dần. Từng tí một ánh lửa tắt lụi hẳn, lũ sói chuẩn bị chồm lên. Henry đã hoàn toàn suy sụp, chỉ còn nghĩ lơ mơ:

- Mình kiệt sức rồi. Chiến đấu nữa có ích gì đâu. Thà nằm xuống ngủ lịm đi cho rồi... ngủ giấc cuối cùng trong cuộc đời...

Anh đảo mắt nhìn quanh lần nữa, thoáng thấy con chó cái... Rồi thiếp hẳn.

Henry ngủ có lâu không? Chính anh cũng không biết. Lúc tỉnh dậy anh sững sốt thấy có điều gì là lạ đang diễn ra xung quanh. Không sao hiểu nổi. Bầy sói đã biến mất! Nửa tỉnh nửa mê, Henry nghe loáng thoáng đâu đó không xa lắm có tiếng người nói, tiếng chó sủa. Chuyện gì đang xảy ra? Nhiều cỗ xe trượt, bốn chiếc cả thảy, đang tới gần. Chẳng mấy chốc, sáu người đàn ông đã vây quanh anh.

Henry vẫn nghĩ mình còn mê ngủ, khẽ lúng búng:

- Bill chết rồi... Chó bị ăn thịt... Con sói cái lông hung hung là thủ phạm mọi chuyện... Tôi đã làm hết sức mình...

- Biết rồi. - Một người vừa tới lắc mạnh vai Henry làm anh tỉnh hẳn. - Ngài Alfred đâu?

- Bọn sói không chạm được vào ông ta... Ông được an toàn, trên cây thông, ngoài tầm nanh vuốt của chúng nó...

- Ngài qua đời rồi ư?

- Phải, trong quan tài... Tôi kể các anh nghe hết rồi đó. Cho tôi ngủ, không sao gượng nổi nữa.

Mắt Henry khép lại, đầu gục xuống ngực.

Mấy người đàn ông đặt anh nằm ngay ngắn trên nệm, đắp chăn thật kín. Họ bảo nhau:

- Để anh ta ngủ... Thế là dừng cảm lắm rồi, không thể làm hơn được..

Chương 3

Con sói cái

Từ rất xa vọng lại một tiếng gào chơi vơi giữa mênh mông hoang vắng. Tiếng gào sâu thẳm ghê rợn của bầy sói đói đang trên đường lùng bắt một con mồi khác chắc chắn sẽ

được Wild cung cấp cho chúng.

Sói cái là con sói nghe thấy trước tiên tiếng sáu người đàn ông và tiếng chó của họ sủa. Nó chạy trốn trong khi những con khác thấy khó bỏ qua con mồi dễ ăn. Chúng nán lại ít lâu nữa, mãi tới khi thấy nguy hiểm đã cận kề chúng mới lao theo vết chân con sói cái. Một con đực rất bực chỉ huy cả bầy, luôn mồm gầm gừ cản không cho lũ sói choai choai tạt ngang tạt ngửa... Khi cần, nó ban phát cho bọn trẻ vài cú ngoạm ra trò. Đuổi kịp con cái, nó sánh vai chạy ngay bên tuy thỉnh thoảng bị sói cái cắn vào vai một miếng.

Nó to con hơn hẳn nhưng tỏ ra ân cần gần như kính nể con cái.

Con cái đi giữa, bên phải nó là con đực bực, bên trái là một con sói già chột mắt, lông xám rụng gần trụi, thân hình đầy sẹo chứng tỏ nó hay gây gỗ đánh lộn.

Thỉnh thoảng lão xám cổ tình ép sát sói cái và lần nào cũng bị nó độp một miếng. Sói cái hết ngoạm thẳng bên phải lại quay sang ngoạm lão bên trái, nhưng những cơn tức bực của nó hình như không tác động gì tới hai con kia. Có thể chúng đang mài ghen nhau, sẵn sàng cắn xé nhau chí mạng...

Một con khác trẻ hơn hai con kia nhiều lon ton chạy bên lão chột, tận dụng mọi sơ hở lén tới bên con sói đẹp gái khéo léo sượt nhẹ vào người nó. Con cái quay lại gầm gừ, hai chàng vô duyên kia cũng quay lại gầm gừ họa theo.

Cuộc dừng chân đột ngột của chúng khiến cả bầy sói ngạc nhiên, từ ngạc nhiên chuyển thành bực tức, bầy sói đua nhau gào lên, phá vỡ đội hình một lúc rồi chúng chỉnh đốn lại hàng ngũ tiếp tục chuyển viễn du.

Bầy sói vượt qua nhiều dặm đường như vậy, những con khỏe nhất dẫn đầu, những con yếu nhất chạy phía sau... Trông chúng như một đạo quân gồm toàn những bộ xương không thể phá rã, với những cơ bắp bằng thép toát ra nguồn năng lượng vô tận.

Chúng tiến lên như một cỗ máy, không có đích đến, không ngơi nghỉ, sục sạo khắp không gian hoang vắng một sự sống khác để cắn xé và nuốt gọn.

Vượt qua nhiều dòng sông đóng băng, xuyên qua nhiều cánh đồng cỏ, cuối cùng chúng gặp một đàn nai sừng tấm.

Ngay lập tức bầy sói ào ạt tấn công khối thịt thơm ngon không có chó bảo vệ không có hàng rào lửa bao quanh.

Một con nai già chịu thua trước số đông.

Nó bị sói cái ngoạm chặt cổ quật ngã xuống đất.

Bốn chục cái mồm hau háu xé xác nó, nuốt chửng nó. Trong chốc lát con vật đẹp là thế, nặng hàng mấy trăm livơ chỉ còn là vài khúc xương rải rác trên mặt tuyết.

Bọn sói no nê lăn ra ngủ, trừ vài con mài gậy sự đánh nhau. Nguy cơ chết đói chấm dứt.

Nơi chúng vừa tới rất sẵn mồi. Chúng lưu lại đây một thời gian, săn bắt nai sừng tấm lấy cái ăn.

Sau ít lâu chúng chia thành hai đàn. Một đàn do sói cái, sói xám và sói chột cùng với con sói trẻ lên ba tuổi dẫn đầu tiến về sông Mackenzie và vùng Hồ.

Mỗi ngày đàn lại giảm mất vài thành viên.

Chúng rủ nhau bỏ đi từng đôi một. Cuối cùng chỉ còn lại sói cái và bộ ba đực rựa si tình...

Sói cái không tỏ ra âu yếm, thường thường công đeo bám của cả ba chàng bằng những cú ngoạm đau đớn.

Con sói ba tuổi càng ngày càng tỏ ra bạo dạn hơn, không ngần ngại ngoạm tai lão chột cắn xé tới bời. Lão đồ vật già với những vết sẹo chứng tích của lòng dũng cảm không phản ứng vội. Lão rất ranh ma, nhẫn nại chờ dịp tốt. Quả nhiên thời cơ thuận lợi đã đến.

Một cuộc chiến tàn bạo diễn ra. Sói già chột mắt cùng với sói xám to con không do dự đồng loạt tấn công sói trẻ. Lúc này quãng đời sống bên nhau trước kia chẳng còn ý nghĩa gì. Số phận nghiệt ngã giáng xuống đầu gã trẻ si tình bắt gã phải mang sinh mạng trả giá cho thói cả gan yêu đến mê muội đầu óc.

Sói cái ngồi im ngấm cuộc chiến đấu mà nó là món tiền đặt cược. Máu phun tung tóe, lông rụng ra bay khắp nơi... sói trẻ ngã gục. Nó nằm chết gí trên tuyết đỏ, sói cái thản nhiên nhìn nó, hai mép nhếch cao như mỉm cười.

Trong khi đó sói xám nằm liếm vết thương trên vai đang hành nó dữ dội. Sói già liếc con mắt độc nhãn còn lại, quan sát kĩ, chắc chắn nó đang toan tính một kế hiểm. Sói xám muốn liếm vai dĩ nhiên phải ngoẹo cổ để lộ yết hầu.

Đó chính là lúc lão chột chờ đợi. Nó lao tới, cắn bộ nanh sắc nhọn vào thịt kẻ cùng bầy.

Hai hàm răng tàn bạo khép lại rất mạnh. Tiếng xương gãy rào rạo, động mạch cổ đứt tung, máu phun ồng ộc. Sói xám cố vùng ra khỏi gọng kìm chết người của địch thủ, lùi lại, chống cự thêm vài phút, định nhảy lên chụp cổ sói già nhưng kiệt sức gục xuống.

Sói cái vẫn ngồi im không nhúc nhích. Và vẫn mỉm cười.

Một Mắt bước tới bên sói cái. Bộ điệu vừa kiêu hãnh vừa thận trọng, kiêu hãnh vì đã dũng cảm chiến đấu và chiến thắng, thận trọng vì chưa biết sói cái sẽ đối xử thế nào.

Sói cái đón tiếp sói già khá thân tình, mồm dụi mồm. Nó nhảy cồm lên, sánh vai chạy lảng vảng bên kẻ đã chiến đấu vì nó. Nhưng thỉnh thoảng sói già phải dừng lại. Các vết thương làm nó đau, nó phải liếm cho dịu bớt. Nó cúi xuống ngoạm vài nắm tuyết nhuộm đỏ máu, thấy khỏe lên. Nó đuổi theo sói cái, các trò nô giỡn vui vẻ lại tiếp diễn.

Từ sau bữa đó hai con sói không rời nhau nửa bước. Chúng cùng nhau săn mồi, cùng chia sẻ thành quả... trong nhiều tuần lễ.

Một bữa kia sói cái tỏ vẻ lo lắng, hình như nó cố tìm bằng được một nơi ẩn nấp. Lỗ hổng dưới đồng cây đỗ, những đường nứt sâu dưới tuyết là những chỗ nó chú ý, nó chui hẳn vào trong, đánh hơi rất kĩ.

Trong khi đó Một Mắt vẫn thản nhiên không quan tâm tới thái độ bạn nó tuy vẫn không bỏ qua một hành động nhỏ nào của bạn. Mỗi khi sói cái lân la đây đó quá lâu, nó kiên nhẫn nằm chờ bạn trở về.

Chúng sống bên nhau sung sướng như vậy trong nhiều ngày, cùng nhau vượt qua nhiều vùng xa xôi.

Trong các cuộc viễn du lang bạt ấy đôi khi chúng gặp những con sói khác, cũng cặp đôi một đực một cái như chúng, nhưng không con nào tỏ ý muốn hợp thành nhóm thành bầy để cùng nhau sống lang thang như trước.

Cũng có khi một con sói lẻ bạn muốn làm thành viên thứ ba trong gia đình một đôi vợ chồng sói nào đó, nhưng những hàm răng nhe hết ra ngoài, những bộ lông xù lên lởm chởm nhanh chóng làm nó hiểu: đừng tưởng bở, phải tiếp tục cuộc hành trình cô đơn.

Một đêm sáng trăng, hai vợ chồng sói già đang chạy tìm mồi trong khu rừng yên tĩnh, bỗng Một Mắt đứng khựng lại hếch mõm phập phồng mũi đánh hơi. Điều gì khiến nó đột ngột lo lắng?

Nó có vẻ chưa hài lòng với kết quả thăm dò, lại tiếp tục hít hà không khí cố tìm hiểu ý nghĩa bản thông điệp đang nhận. Sói cái để ý quan sát con đực, tỏ vẻ không đồng tình với thái độ lo lắng của bạn. Nó cứ tiếp tục chậm rãi tiến bước.

Một Mắt miễn cưỡng bám theo.

Từng quăng từng quăng nó dừng lại vểnh tai nghe ngóng, hếch mũi dò hỏi ý nghĩa các làn hơi phảng phất trong bầu trời đêm.

Chúng tới trước một trảng rộng. Rất thận trọng, chúng không đi vào trảng mà len lén tới sát bìa rừng căng mắt quan sát khoảng trống trước mặt.

Tiếng chó ủa ủa ủa nhau, tiếng đàn ông đàn bà cười nói râm ran bay tới tai hai con sói.

Nhiều lần vài san sát, nhiều bóng người tối thẫm đi đi lại lại trước đồng lửa lớn.

Trại của người Anhđiêng.

Một Mắt tỏ ra lo lắng, nghi hoặc.

Trái lại sói cái tỏ vẻ vui thích được hít thở các mùi từ trại theo gió bay tới. Điều gì đang diễn ra trong đầu nó? Tại sao nó run rẩy thế kia, hơn nữa còn cổ truyền nỗi xúc động của nó sang sói già đang không giấu giếm ý muốn tránh xa nơi này. Sói cái cảm thấy một ý nghĩ kì lạ: thích vào hẻm nơi cắm trại, nằm bên đồng lửa, chia sẻ đồ ăn với lũ chó nhà, chơi đùa với bọn trẻ nhỏ...

Một Mắt sốt ruột và càng lúc càng căng thẳng khiến sói cái phải thuận tình rời bỏ nơi nguy hiểm, quay trở vào rừng. Chúng còn nhiều việc phải làm, không rồi hời đứng ngắm cảnh sinh hoạt của người Anhđiêng.

Hai cái bóng của chúng song song lướt trong ánh trăng giữa tĩnh lặng của một đêm giá buốt.

Dưới các lùm cây, chúng thấy có con đường mòn mang những dấu chân còn mới. Cần thận trọng!

Một Mắt gí mũi sát đất chạy chậm chậm phía trước sói cái. Gan bàn chân mềm mại của chúng in vết trên mặt tuyết đánh dấu cuộc đi thăm lặng.

Một lúc sau sói già phát hiện một khối trắng đang ngo nguậy trước mặt nó.

Có sự sống! Có con mồi! Có thức ăn rồi! Sói già chồm lên ngoạm mạnh vào cái khối tròn biết cựa quậy, và từng hừng thấy nó bay vụt lên cao rồi quấy đạp như nhảy như múa ngay trên đầu nó.

Một Mắt nhận ra một chú thỏ trắng, nhưng tại sao thỏ bị treo lên cây thông non thế kia?

Thoạt đầu sói thấy hoảng, sau đó nó tức giận gầm lên một tiếng chuẩn bị nhảy lên vô lần nữa nhưng sói cái huých nó sang bên, xấn lên trước và nhảy lên con thỏ. Sói cái vồ huyệt một lần, nhiều lần. Bọn nó càng lúc càng tức điên lên bèn nhảy theo, cắn được những chiếc nanh sắc nhọn của nó vào con thỏ. Nó giữ thật chắc và khoan khoái thưởng thức dòng máu nóng đang rỉ ra tưới đẫm hai hàm răng nó, nhưng chú thỏ vẫn bị cây thông uốn cong giữ chặt.

Thế là thế nào?

Một Mắt nhả con mồi, hốt hoảng lùi lại, ngửa cổ nhìn cây thông vừa dựng thẳng lên kéo theo cục tròn màu trắng. Con thỏ lông trắng vương đầy máu tươi vẫn cựa quậy. Sói già lồng lên tức giận, cào vào mõm sói cái đang cắn vai nó. Hai con quay sang đánh nhau, nhưng Một Mắt không đánh trả, cam chịu nhận đòn, chịu để sói cái cắn rách mấy miếng thịt rồi cúi đầu tỏ ý tuân phục...

Sói cái chiến thắng ngồi xuống tuyết thở hồng hộc, để mặc bọn nó xử trí con mồi.

Lần này Một Mắt nhảy một phát rất chính xác, ngoạm trúng con thỏ lôi xuống sát đất. Cây thông lắc lư, oằn xuống, nhưng không tỏ ra nguy hiểm.

Sói cái tới, cắn một cắn rất mạnh dứt đứt đầu thỏ. Sói chột giật mình: ngay lập tức, cây

thông bật lên đứng thẳng theo tư thế tự nhiên vốn có của nó giữa hàng thông, không lắc lư nữa.

Hai con sói bắt đầu ăn thịt con mồi bị cây rừng bắt sống một cách bí ẩn.

Chắc sói cái đang giải thích cho bạn nó hiểu cách con người dùng cây rừng làm bẫy bắt thỏ như thế nào.

Sói cái và sói chột không vội rời xa khu vực người Anhđiêng cắm trại. Chúng lảng vảng trong các bụi cây quanh đó, mãi tới bữa một viên đạn.rít qua tai xuyên vào thân cây sát đầu con sói già chúng mới chịu bỏ chạy.

Sói cái chạy chậm hơn trước kia, trông có vẻ nặng nề hơn, mới đuổi theo con thỏ rừng một quãng ngắn đã thở hồng hộc mà nào có bắt được thỏ! Một Mắt nhận ra sự thay đổi ấy và muốn bày tỏ tình bạn nhưng bị sói cái đẩy ra, cắn cho mấy miếng. Lão sói già đáng thương không vì thế mà nản lòng, càng thấy sói cái làm già nó càng tìm đủ cách hòng làm sói cái mềm lòng.

Từ ít lâu nay sói cái hình như muốn tìm kiếm một thứ gì rất quan trọng.

Mãi nó cũng tìm ra. Đó là một vách đá dựng đứng bên dòng thác nhỏ đổ vào sông Mackenzie.

Vào mùa này, khí lạnh, băng giá và tuyết trùm lên khắp vùng. Mọi dòng thác đều đông cứng, chỉ còn là những khối băng lớn.

Vách đá bên bờ sông đã nhiều năm bị bão tố, mưa nguồn và tuyết tan bào mòn, một số chỗ để lộ những vết nứt sâu. Con sói cái mệt lử đừ, đi vòng vèo chữ chi xuống tới tận chân vách. Nó dừng lại, hít hà đánh hơi thăm dò rồi trèo ngược trở lại chui vào một vết nứt. Nó ép bụng bò qua một hành lang hẹp dài ba piê vào tới căn phòng nhỏ hình tròn có đường kính trên dưới sáu piê.

Căn phòng ẩm cúng, khá khô ráo. Sói già bám theo sau nhưng không vào hẳn trong phòng, nó đứng lại ở đầu hành lang, từ chỗ này có thể canh chừng bạn nó. Sói cái đi nhiều vòng, đánh hơi rất kĩ mọi chỗ rồi buông mình nằm vật xuống, kêu khẽ một tiếng như tiếng than.

Một Mắt vẫn theo dõi không bỏ sót một chi tiết nào, nhưng không dám tới gần. Lão vui mừng vẫy đuôi. Lúc này sói cái nhìn lão với vẻ thân thiết hơn. Nó ve vẩy tai, thè lưỡi, mọi cử chỉ đều biểu lộ sự hài lòng. Sói già nằm dài ra định ngủ nhưng không sao ngủ được. Phần vì đói bụng, phần vì ngoài kia vừa có những tín hiệu mới. Cảnh vật đang biến đổi sâu sắc, không khí dịu hẳn, thiên nhiên ngan ngát nhiều hương lạ.

Mùa xuân đã về. Dưới lớp băng lấp lánh nhiều mạch nước lẩn tẩn, nhựa trong thân cây bắt đầu chảy lên nuôi chồi lá. Mặt trời thàng tư ngả dần xuống chân trời xa, những tia nắng ấm trườn trên mặt đất tuy còn lạnh nhưng đang thức tỉnh, toàn bộ vùng đất miền Bắc đang hồi sinh. Khắp nơi nơi thấm đượm hương xuân, sự sống bừng tỉnh dưới lớp tuyết dày, mầm xanh kiên quyết phá vỡ lớp vỏ chết chóc của mùa đông..Một đàn chim

khoảng sáu bảy con bay qua bầu trời.

Sức quyến rũ của thiên nhiên đang run rẩy tựa mình sống lại càng lúc càng mãnh liệt khiến sói già không cưỡng nổi, nó quay nhìn con bạn mời gọi bạn đi theo.

Nhưng sói cái tỏ vẻ ngán ngẩm, vẫn nằm im, cố ngủ thêm một giấc. Một Mắt đành ngồi xuống ngay lối vào hang. Bỗng có tiếng vo ve lướt qua tai rồi dừng lại ngay trên chót mũi nó. Con muỗi táo tợn dám đứng tại chỗ vờn vai đuổi cánh cho tỉnh hẳn giấc ngủ dài. Chắc suốt mùa đông qua nó đã rúc trong hốc một khúc rễ cây vừa được nắng làm tan băng cho nó thoát ra. Sói già càng thấy khó cưỡng lại tiếng gọi của thiên nhiên, hơn nữa cơn đói bụng dai dẳng vẫn thúc giục nó phải lên đường tìm thức ăn. Nó quay nhìn bạn một lần cuối, nhưng sói cái vẫn nằm im.

Lúc đầu ánh sáng đột ngột làm sói già lóa mắt không nhận ra đường nhưng rồi nó cũng lội xuống vũng tuyết tan, vượt qua dòng thác đóng băng lạnh buốt. Cuối cùng nó đặt được chân lên vùng đất phủ tuyết mềm.

Trong nhiều giờ liền, sói già lảng vảng quanh quẩn, chui lủi rình mò, nhưng chẳng kiếm được miếng gì. Gần như chết đói dở, nó lủi thủi quay về. Vừa chui vào hành lang hẹp nó sững sốt đứng khựng, nghi nghi hoặc hoặc trước tiếng động lạ hoặc chưa nghe bao giờ.

Nó dừng tai nghe ngóng những âm thanh khác thường. Chuyện gì xảy ra khi nó vắng nhà?

Những tiếng rên rỉ kia thật đáng nghi. Nó ép chặt bụng xuống đất bò vào, sắp tới căn phòng nhỏ hình tròn thì một tiếng gừ chặn nó đứng lại.

Sói già sững sờ đứng im, rồi thu xếp chỗ nằm ngoài hành lang ngủ khi một giấc tới sáng.

Sáng ra, tiếng gầm gừ của sói cái và những tiếng rên rỉ y hệt tối qua dựng sói già dậy... Nó thấy nằm cục thịt sống động, chẳng ra hình thù gì đang nép vào nhau nằm giữa cẳng con sói mẹ.

Tuy không phải lần đầu tiên chứng kiến sự kiện loại này nhưng sói chợt vẫn rất ngạc nhiên.

Sói cái chưa tỏ ra dễ tính. Vừa thấy sói già hơi động dậy là nó gầm gừ, nhe hết răng cửa, răng nanh ra ngoài.

Một Mắt thông cảm ngay:

- Yên tâm đi! Anh không làm hại bọn nhóc của em đâu! Trái lại, trong khi em lo giữ chúng trong hang, anh sẽ đi kiếm cái ăn cho chúng..Sói già ra đi.

Nó vượt qua nhiều dặm đường mới phát hiện được một dấu vết mới toanh. Nhưng xem ra đây là dấu một con vật lớn hơn nó nhiều, chắc khó thắng nên nó không lần theo. Đi xa thêm chút nữa, nó gặp một con nhím. Thứ này không dễ chơi, và lại Một Mắt chưa

được nểm thử bao giờ. Phải làm gì đây? Nó thận trọng xoay quanh con vật kì quặc vừa cuộn mình lại thành một cục tròn xoe.

Lão chốt nằm dài ra cách cục tròn một khoảng an toàn chờ lúc con nhím yên tâm trước cảnh thanh bình sẽ tiếp tục bò đi. Khi đó sói già sẽ ra đòn ngay giữa bụng, nơi không có sợi lông nhọn hoắt nào. Nhưng con nhím cứ kiên trì nằm im như chết, cuối cùng lại là lão chốt mất kiên nhẫn, bỏ đi thẳng.

Gấp lắm rồi. Đêm sắp xuống, nhất thiết phải có thức ăn mang về hang. Sói chốt lại lên đường, vượt qua một quãng khá dài mới bắt gặp chú gà rừng đứng trên một gốc cây đổ. Gà không biết nó đã tới bên. Sói chốt tát một tát, chú gà giãy đành đạch cố tìm đường thoát nhưng nhanh chóng bị sói vô hiệu hóa.

Con sói vừa bắt đầu đánh chén thì sực nhớ ra sói cái và bọn sói con. Nó ngoạm con mồi tha về. Trên đường về, nó lại đi qua lối mòn mang những dấu chân lớn đã thấy hồi sáng. Sói già càng thận trọng hơn. Quả là khôn ngoan.

Cách đây không xa, nó vừa thoáng thấy con vật in dấu chân trên tuyết. Một con linh miêu cái, rất tọ Giống như nó hồi nãy, con linh miêu đang đứng trước con nhím vẫn cuộn tròn thu lu.

Sói chốt đặt con gà chết xuống bên, bò sát đất chui vào đồng cảnh khô, từ đây nó có thể nhìn rõ mọi chuyện mà không sợ bị lộ mặt.

Nó nằm đợi nửa giờ, một giờ... Con nhím chắc đã yên chí, từ từ duỗi thẳng mình.

Chà! Giá được cắm nanh vào khối thịt tươi sống thơm ngon kia thì sung sướng biết mấy!

Nước rãi ứa đầy mép sói già.

Bất thành linh nhím phát hiện ra linh miêu.

Nó định cuộn mình lại dựng bức rào gai lên.

Nhưng chậm mất rồi! Móng con linh miêu cày lên bụng nó xé một đường rộng. Chàng nhím cũng không vừa. Nó quất mạnh đuôi phóng luôn một lúc mấy mũi lao vào chân địch thủ. Tiếng gào đau đớn nổi tiếp tiếng than giãy chết..Sói già nằm im theo dõi diễn biến tấn bi kịch. Nó linh cảm sẽ không xảy ra điều gì không may cho nó. Nó kiên nhẫn đợi thời.

Con linh miêu tức giận một lần nữa, chồm lên kẻ thù đang trút hết sức lực còn lại cố cuộn tròn như trước. Không chịu lép, con nhím cố trả đòn, nện trúnng mồm địch thủ, gây thêm nhiều vết thương mới. Con linh miêu đau quá, rú lên, nhảy sang phải sang trái, lăn dưới tuyết, cọ mình vào gốc cây hòng gỡ hết những mũi tên lông nhím nhưng không thoát.

Sói già vẫn nằm bất động.

Con linh miêu như phát điên. Nó nhảy chồm chồm trong các lùm cây, nhảy tới đâu tuyệt quanh người nó đỏ lỏm. Bất thành linh nó lao vút đi, biến mất. Chờ tới khi tiếng kêu của nó tắt hẳn phía xa, con sói già mới bước ra khỏi chỗ nấp. Nó bước thật chậm, thật thận trọng như thể đang còn vô vàn hiểm họa đang rình rập đâu đây.

Con nhím vẫn chưa chết, nó còn đủ sức để nhận biết nỗi bất hạnh khủng khiếp: một kẻ thù khác đang tới gần. Nhím ta hét lên một tiếng xung trận, bập hai hàm răng vào nhau thật kêu và cố cuộn tròn mình nhưng không cuộn hẳn được. Cơ bắp đã bị tổn thương nặng, lại mất quá nhiều máu nên nó không còn đủ sức tự vệ.

Một Mắt thấy rõ tình thế của con mồi bèn tiến đến gần thêm.

Trước hết nó nuốt nhiều vốc tuyết nhuộm máu, tận hưởng vị ngon của chúng và càng thấy đói thêm. Tuy vậy, với kinh nghiệm của kẻ lão luyện trường đời, nó vẫn giữ khoảng cách an toàn.

Kiên nhẫn ngồi đợi trong khi nhím ta đang thu hết tàn lực nghiêng răng chèo chẹo, cất lên nhiều tiếng kêu than thê thảm, tiếng rít eo éo chói tai.

Sau cùng nhím giật mình co rúm người trong cơn giãy chết. Những chiếc lông cứng nhọn từ từ cụp hết xuống, người nó mềm ra duỗi thẳng.

Một Mắt tát một tát lật ngửa con vật, không thấy nhím phản ứng.

Yên trí lớn, sói già ngẫm kĩ con mồi rồi ngoạm chặt lòi đi, một nửa kéo lê dưới đất, nửa kia nằm gọn trong mồm.

Lúc ấy nó sực nhớ ra đã để một con gà rừng gần đó.

Tha một lúc hai con mồi là công việc quá nặng nề. Sói già có ngay quyết định xử trí tình huống. Nó chén hết con gà, chỉ mang xác nhím về nhà.

Trong hang sói cái và sói con đang nằm đợi, sói chột đặt chiến lợi phẩm xuống. Sói cái tới quan sát con nhím.

Tốt, rất thích hợp với bọn nhóc! Cảm ơn sói già nhé! Sói cái liếm vai sói già tỏ ý cảm ơn, nhưng ngay sau đó nó gầm gừ...

Của đáng tội, tiếng gừ lúc này không hung hăng như trước. Sói cái đã nhận biết sói già có thể làm một sói bố tốt, nó và đàn sói con không có gì phải sợ hãi lão chột.

Chương 4

Sói con lông xám

Bốn chú sói con giống hệt sói mẹ, có bộ lông màu hơi hung hung. Con thứ năm lông xám như lông sói chột, nhưng khác bố nó ở chỗ có đủ hai mắt.

Trước khi mở mắt, bọn sói con nhận được những thông tin đầu tiên về sự vật nhờ ở xúc giác. Qua đụng chạm cọ sát bọn chúng nhận biết nhau, bắt đầu đùa nghịch với nhau bằng những động tác mò mẫm sờ soạng chứ không nhìn thấy nhau. Và các chú nhóc cũng sớm học cách lên tiếng hăm hợe, ra sức rung mạnh cổ họng tập phát ra những âm thanh khác nhau, khi giận hờn thì họng chúng phát ra những tiếng như tiếng rít.

Cũng qua sờ mó đụng chạm trên da thịt, qua vị nếm trên lưỡi và mùi ngửi qua mũi mà bọn nhóc nhận biết sói mẹ là nguồn sưởi ấm, nguồn thức ăn và tình yêu thương. Chúng đặc biệt nhận biết cái lưỡi dịu dàng của mẹ chúng luôn luôn vuốt ve thân hình mềm mại của chúng làm ngày càng mềm mại hơn.

Sói con trải qua tháng thứ nhất như vậy. Rồi nó mở mắt, nhờ vậy mà học cách tìm hiểu thế giới xung quanh cho rõ nét và đầy đủ hơn.

Nhưng vẫn chưa biết đến ánh sáng ban ngày vì vẫn còn phải sống trong hang tối. Chỉ riêng lối vào hành lang cho nó thấy một nguồn ánh sáng yếu ớt. Nó lơ mơ cảm nhận có một bên ngoài, một thế giới khác sáng sủa hơn, sau này nó mới biết rõ.

Lúc này sói con chưa cảm thấy ngọt ngào tù túng vì nó chưa biết rằng ngoài cái thế giới nó đang sống còn có một thế giới khác hẳn. Nhưng nhờ có một bức vách khác các bức khác, bức vách đưa vào hang luồng ánh sáng mỏng manh giúp sói con tuy chưa mở mắt nhìn rõ thế giới ban ngày nhưng cũng có một cảm giác vô thức về ánh sáng. Như một cây non hướng về mặt trời, từng thớ thịt trong cơ thể sói con ngày càng bị nguồn sáng đó hút theo. Cùng với các anh chị em, nó bò ra phía cửa hàng lang, phía có luồng sáng bí ẩn từ ngoài rọi vào. Bọn sói con không bao giờ bò về phía các chỗ ẩn nấp tối tăm ở các bức vách khác.

Tất cả những khối thịt mũm mĩm này đều như cái máy không biết mệt mỏi bò ra phía sáng theo sự thúc đẩy của nhu cầu tồn tại mà chúng đang cố bám vào thật chắc. Ít lâu sau, cùng với sự hình thành ý thức riêng với những ham muốn những thôi thúc riêng, sức hấp dẫn của ánh sáng đối với chúng càng mãnh liệt, cửa hành lang gần như biến thành điểm thu hút duy nhất. Bọn nhóc liên tục bò ra đấy. Cũng vào dịp này, mỗi đứa có thể khám phá thêm những của báu trên cơ thể mẹ. Mẹ chúng không chỉ có cái lưỡi để liếm để âu yếm chúng mà còn có cái mõm để ra đòn, những cái chân để hất thân hình bé nhỏ của chúng lăn lông lốc vào tận cuối hang.

- Các con còn quá nhỏ! Hãy chờ ít bữa nữa!

Các con chưa đủ cứng rắn để mạo hiểm ra ngoài kia, nơi các con có thể gặp vô vàn nguy hiểm. Hãy kiên nhẫn, sẽ có ngày mẹ con mình cùng đi dạo.

Nhờ vậy bọn nhóc học được ý nghĩa các trận đòn và học được cả cách tránh đòn.

Khi sói con đầy tháng cũng là lúc chúng đã mở mắt nhìn xung quanh từ một tuần trước. Một con trong bọn lên mặt ta đây hơn hẳn những con khác: con lông xám. Con này cũng biết ăn thịt như các anh chị em nó, như cả gia đình nó.

Sữa nó bú nói cho cùng cũng là thịt được biến đổi thành chất lỏng. Thứ thức ăn này đã

giúp nó lớn lên, cho nó sức mạnh. Bây giờ nó bắt đầu ăn thịt do sói mẹ nhai nát và tiêu hóa một phần rồi mớm cho con.

Tiếng con sói xám vang to hơn bốn con kia, trong vui đùa nó là đứa vượt trội hơn cả, nó luôn quật ngã các con khác rồi nhảy nhay tai chúng.

Nó cũng là đứa quậy phá sói mẹ nhiều nhất. Và cũng là đứa bị luồng sáng mờ mờ lọc qua cửa hành lang quuyền rũ mạnh hơn những con sói con khác.

Tuy sói xám bị điểm sáng mờ mờ đó cuốn hút rất mạnh nhưng nó hoàn toàn không biết có cái gì phía sau. Nó tưởng cửa vào hầm là một bức tường sáng. Bức tường này là mặt trời của nó, là ngọn nền mà nó là con thiêu thân. Lại thật, tại sao sói bố lại có thể xuyên qua tấm màn không thực ấy để mang đồ ăn vào? Nó đã nhiều lần tìm cách đi qua tường, nhiều lần thử đi qua các bức vách khác xem sao nhưng lần nào cũng đau điếng vì cụng cái chót mũi non nốt vào vách cứng. Bức tường ánh sáng càng khó hiểu càng bí ẩn càng hấp dẫn nó mạnh. Cuối cùng nó đành chấp nhận ý nghĩ: khả năng biến được vào tấm màn đó là phép lạ của bố nó, cũng như sữa và thức ăn nhai dư là thứ chỉ riêng mẹ nó có. Sói con đâu có đầu óc suy luận như con người! Ta không biết óc nó hoạt động ra sao, nhưng chắc chắn những kết luận nó rút ra cũng không kém rõ ràng, theo quan điểm của nó. Nó không thắc mắc tại sao sự vật tồn tại mà chỉ quan tâm tới cái cách sự vật làm thế nào để tồn tại. Vì thế nó đã học được cách khò cụng mõm vào vách hang và biết những điều nó không làm được thì bố nó lại có thể làm rất cừ.

Cũng như mọi sinh vật khác ở Wild, sói con nhanh chóng hiểu thế nào là đói kém. Chẳng mấy chốc, không những thịt không còn đủ cho mẹ nó mớm mà sữa cũng không đủ cho nó bú.

Trong hang bắt đầu dậy lên những tiếng kêu than, rên xiết. Bốn sói con thôi đùa nghịch, thôi đánh lộn, rơi vào trạng thái mê mệt. Trông bên ngoài như chết nhưng thực ra chúng chỉ ngủ lịm đi. Cảnh đó khiến Một Mắt rất đau lòng. Nó lờng lộn chạy khắp nơi tìm thức ăn, nhưng hình như mọi sự sống đã chạy trốn khỏi xứ sở đáng nguyên rủa này..Cũng như sói già, sói cái ngày đêm vất vả săn lùng nhưng cũng chẳng gặp may hơn.

Nó mon men tới rìa trại người Anhđiêng cuồn được vài con thỏ rừng sa bẫy. Nhưng rồi tuyết tan, băng trên các dòng thác cũng tan, toán Anhđiêng nhổ trại đi nơi khác, bộ mặt ghê tởm của đói kém lại hiện ra trong hang sói.

Khi thời tiết thuận lợi trở lại, săn bắt kết quả hơn, trong căn phòng tròn cuối hành lang đã có nhiều thay đổi. Chỉ còn hai sói con sống sót: con xám và con sói cái em út của nó. Ba con kia đã chết đói hết.

Sói xám nhanh chóng hồi phục sức khỏe và lại bị luồng sáng ngoài cửa hành lang cuốn hút.

Con sói em tuy được sói mẹ ra sức chăm bẵm, cho ăn đầy đủ nhưng ngày càng suy kiệt dần. Như một ngọn lửa nhỏ nhoi chập chờn trước gió không có cách gì thổi bùng lên được.

Rồi tắt hẳn.

Một ngày kia, sói con không thấy bố nó đi qua bức tường ánh sáng. Bất hạnh ập đến trong trận đối thứ hai, tuy không khốc liệt bằng trận trước.

Sói già từ bỏ gia đình chẳng? Không! Sói cái nhanh chóng nhận ra điều gì đã xảy ra với bạn nó. Lúc tối săn mồi trong vùng con linh miêu sinh sống bên nhánh phải con suối, sói cái phát hiện dấu chân sói già in trên mặt đất từ đêm trước. Dấu chân dẫn tới chỗ có dấu con linh miêu, sau đó tới chỗ xảy ra cuộc chiến đấu giữa hai con thú, kết thúc bằng thắng lợi của con linh miêu.

Vài khúc xương là tất cả những gì còn sót lại của con sói già bạn nó. Nó lần theo dấu vết linh miêu và tìm ra hang ổ kẻ thù. Biết đích xác chỗ kẻ thù vẫn rút về với lũ con nhưng sói già không dám đương đầu. Liệu sau này nó sẽ có cơ hội trả thù cho sói già? Sau bữa đó, sói cái tránh không bén mảng tới gần lãnh địa của linh miêu nữa, nó thừa biết bản chất hung tợn và tính tình bất trị của giống thú này. Dĩ nhiên nếu huy động cả một bầy sói tấn công thì dễ dàng tổng khứ nó đi biệt khỏi nơi đây. Nhưng một chọi một là chuyện khác, nhất là khi con linh miêu kia có cả một đàn con sau lưng, cả một gia đình đang đói rã họng phải nuôi nấng, phải che chở. Trong cuộc chiến đó Một Mắt đã phải trả giá bằng sinh mạng của mình. Wild có những luật lệ khắc nghiệt riêng của nó, cuộc sinh tồn ở miền đất này như ngàn cân treo sợi tóc..Khi sói cái đi săn mồi nó thường phải để sói con xám ở nhà một mình. Nó đã dạy con hiểu điều cấm kị: không được tới gần cửa vào hành lang. Theo bản năng, sói con vâng lời mẹ vì nó cũng cảm thấy một nỗi sợ tự nhiên, tuy trước nay, trong quãng đời còn ngắn ngủi của mình nó chưa hề gặp bất cứ điều gì làm nó sợ. Nó trực tiếp thừa kế của sói bố sói mẹ nỗi sợ này, sói bố mẹ lại thừa kế của nhiều thế hệ sói lần lượt nối tiếp nhau qua đời.

Tóm lại, sói con biết sợ trước khi hiểu sợ hãi có ý nghĩa gì trong cuộc sống hàng ngày.

Chắc nó xếp cảm xúc này vào loạt dài những hạn chế trong cuộc sống, những hạn chế nó đã biết sợ Cảnh bị giam hãm trong bóng tối, những xô đẩy của sói mẹ và nạn đói đã dạy nó hiểu trên đời này không phải mọi thứ đều được tự do, nó phải tuân theo điều luật về những sự bó buộc, những giới hạn. Phải tránh làm những điều gây va chạm thì mới được hưởng những điều không va chạm. Vừa vì nghe lời sói mẹ, vừa vì nỗi sợ hãi mơ hồ và không tên đó nên sói con tránh xa cửa hang. Phần lớn thì giờ ở nhà một mình, nó lăn ra ngủ vùi, giữa hai giấc ngủ nó nằm im, cố nén những tiếng kêu than trong cổ làm họng nó căng phồng.

Một bữa kia đang nằm nghỉ nó chợt nghe có tiếng động lạ từ bức tường ánh sáng lọt vào hang. Một hiểm họa lớn đang đe dọa nó! Con chồn thông, một con thú dữ dẫn đã lên vào hành lang nhưng chưa dám xông tới. Sói con nghe tiếng chân lạ bèn thủ thế. Nó xù lông dựng đứng hết lên, toàn thân chuẩn bị bước vào cuộc chiến.

Nhưng liệu nó làm gì nổi con thú mạnh hơn nó nhiều lần? Sói con biết thân biết phận, khôn hồn nằm im thín thít, không cụ cựa, không dám thở mạnh, như hóa đá, như chết rồi.

Sói mẹ trở về đánh hơi thấy vị khách không mời mà đến. Nó lao ngay vào hang, cuống quýt vuốt ve đứa con, mừng hết biết thấy nó vẫn nguyên vẹn.

Sói con lớn phồng lên. Nó càng thấy cần ra ngoài sáng, cần biết rõ cái thế giới mẹ nó vẫn lui tới, thế giới có nhiều thịt tươi nóng hổi mẹ nó vẫn cắn chặt giữa hai hàm răng mang về.

Nhiều sức ép mới nảy nở trong người nó, nhất là sức ép của nhu cầu trưởng thành và nhu cầu tồn tại. Khốn nỗi cuộc sống thật rắc rối: bản năng và luật sống đòi hỏi nó phải vâng lời nhưng trở thành và tồn tại buộc nó phải trái lời. Cuối cùng, sói con gặt phắt sợ hãi và vâng lời. Không tự kiểm chế nổi nữa, một bữa kia nó liều mạng, ra hành lang và rất kinh ngạc khi thấy càng đi ra xa ánh sáng càng sáng hơn, càng dễ chịu hơn.

Ngay chất liệu bức tường cũng hình như chảy tan ra, sói con không thấy có thứ gì va vào mõm.

Nó bước hẳn vào bức tường, tắm mình trong cái trước đây tường là vật chất! ánh sáng càng lúc càng chói hơn, dần dần sói con đắm hoảng. Bất chợt nhận thấy mình đã ra tới cửa hang tự lúc nào! Sau phút lóa mắt, nó đứng lặng đi, ngơ ngác trước khung cảnh rộng lớn trước kia nó đâu có ngờ tới! Bức tường ánh sáng trải dài đến vô tận.

Mắt nó tự động điều chỉnh để nhìn rõ cảnh vật dưới luồng sáng mới. Thế giới của sói con biến thành một thế giới muôn màu nghìn vẻ với sông suối núi non cỏ cây và bầu trời lồng lộng. Chúng là gì vậy, những lùm cây, sông suối kia Liệu sói con có dám mạo hiểm bước vào thế giới lạ hoắc này không? Bất giác nó thấy hoảng, lùi lại một chút rồi ngồi bệt xuống. Ngồi giữa cửa hang, sói con phóng tầm mắt nhìn khắp chung quanh.

Lông nó dựng đứng lên trước sự thù nghịch đáng ngờ, đôi môi mím chặt thốt ra một tiếng gừ tuồng như nó thách thức cái thế giới lạ vừa khám phá ra. Nhưng không có gì đáp lại thách thức của nó, chưa có gì tấn công nó. Sói con tiếp tục quan sát, cảm thấy thích thú đến quên hẳn sợ, bắt đầu ngắm nghía các vật ở gần nhất. Nhìn cây thông khô từ dưới vực đâm lên tới tận chỗ nó, hít hà ngửi các tầng đá, ngửi mặt đất nó đang đi, bất chợt trượt ngã. Nó hốt hoảng tưởng đất sụp dưới chân! Sói con lâu nay chỉ quen đi trên nền hang bằng phẳng, đâu có biết sườn dốc là gì, cũng chưa biết thế nào là té ngã! Đang ham khám phá thế giới nên nó cứ tiếp tục bước tới.

Nhưng lại bước quờ quạng hai chân trước vào khoảng trống, hai chân sau vẫn đứng im tại chỗ.

Thế là cu cậu ngã lăn theo sườn dốc. Nó lăn mãi, lăn lông lốc như cục đá, bụng nghĩ: cái thế giới kì lạ này lấy mất mạng mình rồi! ý nghĩ đó làm nó mất hết hồn vía. May sao mặt đất càng lúc càng bớt dốc, cuối cùng sói con dừng lại ở chân vách đá. Nó kêu lên tiếng cuối cùng vĩnh biệt cuộc đời kèm theo một tiếng rên dài thê thảm. Nhưng rồi thấy mình vẫn chưa chết, nó lồm cồm ngồi dậy, cảm thấy yên tâm và chợt nhận ra mình vừa phá vỡ bức tường giam hãm nó bấy lâu. Đương nhiên lúc này sói con nghĩ tới việc làm vệ sinh cá nhân, bắt đầu liếm thật sạch lớp đất sét phủ trên bộ cánh. Rồi trí tò mò lại bị cảnh thiên nhiên cuốn hút, nó tiếp tục ngắm nhìn mọi thứ xung quanh: thảm cỏ đang ngồi, các lớp rêu xanh, các bụi cây. Một chú sóc, mãi tung tăng gần đó vô tình húc vào

mặt nó làm sói con thất thần. Nhưng chính chú sóc lại còn khiếp hãi hơn, vội tót lên ngọn cây cao rồi rít lên những tiếng man rợ. Sói con còn thấy một con chim gõ kiến xanh, rồi một con chim khác vô ý lao xuống chầm chệ ngồi lên đầu nó. Nó giơ cẳng định đập nhưng con chim nhanh hơn mồi cho một phát giữa mồm. Đau quá sói con rú lên, con chim bay vút đi. Dần dần sói con rút ra nhiều kinh nghiệm sống, nó thử phân loại những sự vật đã quan sát được. Vậy là có những vật sống và những vật không có sức sống. Loại thứ nhất có thể gây nguy hiểm vì chúng cử động được, ta không thể lường trước cử động của chúng sẽ mang lại cho ta điều gì, còn loại sau đứng im tại chỗ, không cần phải đề phòng.

Bước chân của sói con còn vụng về. Nó không ước lượng đúng khoảng cách nên bị một cành cây quất trúng mồm, cào xước một bên sườn. Có lúc bấu đầu sút trán, lúc treo khớp cẳng chân. Các viên đá cuội cũng gây rắc rối vì chúng luôn lăn tròn dưới chân làm nó loạng choạng. Qua đó sói con rút ra kết luận: độ vững chắc của nhiều vật không sống rất khác độ vững chắc của vách hang, những vật nhỏ không vững chắc bằng những vật lớn. Một ngày đang học một sàng khôn, sói con đi thêm một bước lại già dặn thêm một ít, nó hòa nhập khuấy hơn với môi trường xung quanh.

Nhưng cuộc sống không chỉ có rong chơi mà còn phải ăn. Là thợ săn bẩm sinh nhưng bữa nay chẳng cần săn nó tình cờ vớ được bữa thịt tươi sống... Đang đi lóng ngóng trên một thân cây đổ, bất thành linh sói con trượt chân rơi tồm xuống bụi rậm, trúng một ổ gà rừng có bảy con gà con. Bọn gà con kinh hãi chí chóe ầm lên.

Sói con không khoái lắm. Nó ngắm đàn gà, đánh giá chúng quá nhỏ con không bổ dính răng. Lũ gà cuống quít, nháo nhác. Sói đề chân lên một con, cả đàn càng giẫy mạnh làm sói thấy hay hay.

Nhìn hồi lâu, sói ngoạm một con nhai thử và thấy ngon. Sáu con còn lại lần lượt chịu chung số phận.

Sói nhớ lại động tác của sói mẹ, ngồi liếm mép rồi chuẩn bị bỏ khỏi ổ gà đã bị phá tan hoang. Bất chợt một con chim khá to lao xuống.

Đó là con gà mẹ đang cực kì căm giận. Sói con bị gà mẹ mổ tới tấp, đau muốn chết, nó hét toáng lên. Bất ngờ nó đứng vụt dậy, chấp nhận giao chiến - trận đầu thử lửa của nó! Sói con cắn được một bên cánh của địch thủ, giữ thật chặt giữa hai hàm răng nhất quyết không nhả, mặc cho gà mẹ mổ lia lịa và giẫy giụa trong tuyệt vọng, lông rụng bay lả tả như bông tuyết.

Sau một lúc, con gà dường như đã chịu thua nhưng sói vẫn ngoạm chặt cánh nó. Cả hai nằm rạp dưới đất, trợn mắt nhìn nhau. Bất thành linh gà phản công, mổ tới tấp, nhưng sói con chỉ nhắm nghiền mắt chịu trận, không chịu nhả mồi.

Gà càng ra đòn mạnh hơn, nhắm vào mồm đánh liên tiếp làm sói phải tính chuyện rút lui. Trong cơn đau nó quên phứt mồm vẫn ngoạm vào cánh địch thủ nên kéo cả con gà đi theo. Gà mẹ càng được dịp tấn công dồn dập. Sói con chịu không thấu, nghĩ bụng: tốt hơn hết là tìm chỗ trốn.

Chẳng thiết gì tới con mồi nữa, nó ba chân bốn cẳng chạy thục mạng. Chạy được một quãng chưa xa bụi cây lảm nhảm nhưng nó quá mệt đành nằm phủ phục, thè lưỡi, thở hồng hộc. Mồm xưng vù đau quá, sói rên hừ hừ.

Đang nằm, bỗng sói con cảm thấy có mối nguy khủng khiếp đang lơ lửng trên trời. Theo bản năng tự vệ, nó lù vào nấp trong bụi rậm gần đó. Tên lạ mặt đang bay trên cao. Sói con vừa nấp kín thì một luồng gió rất mạnh xướt qua người, một bóng chim lướt ngay bên cạnh, lẹ lẹ mà hung tợn. Con chim ưng từ mây xanh nhào xuống vỗ trượt sói con trong gang tấc. Bầy vía còn ba, sói con hồn hển ghé mắt nhìn xem điều gì sẽ tiếp tục xảy ra. Con gà mẹ vẫn chấp chới bay trên chiếc ổ trống trơn tan tành. Nỗi đau mất con khủng khiếp làm nó không đề phòng con chim ưng trên cao. Như tia chớp, chim ưng lao xuống cắn bộ móng sắc như dao vào con gà mẹ. Nạn nhân chỉ kịp quát lên một tiếng đã bị con chim săn mồi quắp lên cao.

Trong một ngày hôm đó sói con đã học được nhiều điều, nó đã biết những vật sống là thức ăn ngon nhưng những con to đều biết tự vệ, biết ra đòn, cần đề phòng kẻo mất mạng như chơi. Sói con rời chỗ nấp đi tới bờ sông. Trước đây nó chưa từng biết nước là thứ gì. Dạo chơi trên cát sang sảng trong trong mặt nắng lì không gợn chút sần sùi này chắc thú vị. Sói chậm chạp bước xuống, bất ngờ bị hụt chân chìm ngụp chỉ kịp hét một tiếng kinh hãi. Nước ủa vào phổi làm nó nghẹt thở tưởng chết đến nơi. Chưa biết chết là thế nào, nhưng cũng như tất cả các sinh vật miền Wild, nó biết cái chết theo bản năng tự nhiên. Lúc nổi lên mặt nước, cảm nhận được luồng không khí ủa vào miệng, nó biết không được để mình bị chìm xuống lần nữa, bèn khua chân và bắt đầu bơi. Động tác bơi của nó cũng tự nhiên, như một thói quen từ lâu. Sói con bơi về phía bờ bên kia. Dòng thác lúc đầu tuy nhỏ nhưng rộng dần, nước càng lúc càng chảy mạnh hơn cuốn sói con đi. Lúc này bơi chẳng còn tác dụng gì. Dòng sông phẳng lặng đã biến thành thác lũ, vẫn sói con không thương tiếc, lúc nhấn chìm xuống đáy lúc kéo lên mặt nước, lồi đi, ném vào ghềnh đá, ném nữa... mỗi lần ném là mỗi lần làm sói rú lên đau đớn, những tiếng rú đánh dấu đoạn đường sói bị trầm hà. Dưới hạ lưu, dòng thác dẫn đến một vũng nước lặng, nước chảy đưa sói giạt vào bãi sỏi trên bờ. Sói con lại học thêm được bài học mới. Nước không có sức sống nhưng nó cử động, di chuyển, trông tưởng vững chắc như mặt đất nhưng thực ra thì không.

Ngày hôm đó quả là giàu sự kiện, nhưng chưa phải đã hết. Mí mắt sói con bắt đầu nặng trĩu, cơn buồn ngủ đã tới.

Nó cảm thấy cô đơn, bị bỏ rơi, muốn trở về hang. Sói con lại lên đường, nhưng chưa đi được bao xa thì chợt thấy hai con vật nhỏ vút qua trước mặt: hai mẹ con chồn bọ lét.

Sói con không do dự vung một đấm quật bọ lét con quay lợ Bọ lét con gào lên. Con mẹ quay ngay lại và nhanh như chớp nhảy vào sói cắn một miếng đau điếng rồi ngoạm con biến vào rừng, giấu kín vào nơi an toàn. Sói con đau lảm, nằm rên hừ hừ. Con chồn mẹ quay trở lại chiến địa. Thấy con chồn dài ngoẵng và nguy hiểm chẳng khác rắn độc, sói con khiếp vía nằm im, dựng hết lông, gầm gừ. Chồn lao tới cắn vào cổ sói. Sói ra sức quẫy đạp, lắc người thật mạnh nhưng chồn nhất định không buông. Nó tìm tình mạch chủ hồng uống dòng máu nóng ngon lành của sói con.

Phen này sói con chắc mất mạng... nếu sói mẹ không ập tới.

Con chồm nhảy lên đỉnh đóp cổ sói mẹ, tuy đóp hụt nhưng nó vẫn bám được vào hàm địch thủ. Sói mẹ lắc thật mạnh đầu, hất tung con chồm lên không trung. Thân hình mảnh mai vàng óng chưa kịp rơi xuống đất đã bị sói mẹ hứng gọn vào mồm, bập mạnh những chiếc nanh nhọn hoắt. Sói mẹ mừng rỡ gắp lại con, liếm các vết thương cho nó, vuốt ve nó. Hai mẹ con cùng chén thịt con mụ chuyên hút máu rồi đưa nhau về hang.

Sói con nghỉ ngơi hai ngày rồi tiếp tục ra khỏi hang đi khám phá thế giới.

Nó đã từng trải hơn trước. Biết lúc nào nên tấn công, lúc nào phải chạy trốn. Nó đặc biệt thù ghét bọn gà rừng, hễ thấy chúng là nó nổi giận đùng đùng. Thấy sóc ngồi tít trên cây cao ngoài tầm nanh vuốt, nó gầm gừ chửi bới. Thấy bóng chim ưng nó vội vàng lủi vào thật sâu trong rừng nấp kín.

Già dặn dần lên, sói càng tự tin. Nó biết có nhiều con vật khiếp sợ nó, nó xếp bọn sóc, chồn bolét và gà rừng vào loại tép riu không đáng làm nó phải lo lắng nữa.

Sói con rất nể phục sói mẹ. Mẹ nó quả là tài giỏi, luôn sẵn được mồi và mang phần về cho nó.

Hơn nữa, sói mẹ không biết sợ là gì. Dĩ nhiên sói con chỉ thấy hiện tượng bên ngoài: sức mạnh vượt trội của sói mẹ, mà không biết nguyên nhân do đâu. Không biết sói mẹ có được sức mạnh ấy là do đã học được nhiều hơn nó, hiểu biết nhiều hơn, nhờ vậy mà dũng cảm hơn. Vì thế, sói mẹ càng buộc sói con phải vâng lời, nó càng lớn lên sói mẹ càng nghiêm khắc, không chỉ dùng mồm húc, dùng chân quật mà dùng cả răng cắn. Thấy vậy sói con càng kính nể mẹ nhiều.

Mùa đông năm đó rất khắc nghiệt, nạn đói lại hoành hành. Sói cái không nản lòng, ra sức săn lùng không ngơi nghỉ nhưng hiếm khi mang được thức ăn về. Sói con cũng đi săn nhưng cũng chẳng kiếm được gì nhiều. Tuy vậy, cơn hoạn nạn này lại có tác động rèn luyện tinh thần cho sói con, giúp nó thêm thông minh và khôn ngoan.

Nó phân tích các thói quen của sóc, tập chạy nhanh hơn để vồ sóc dễ hơn. Nó chẳng thèm để ý tới bọn chim ưng nữa, thấy bóng dáng chúng trên cao nó chẳng cần chạy vào nấp kín trong bụi rậm như trước. Hơn nữa, còn ao ước được thử sức với chúng. Nó ngồi đàng hoàng giữa bãi trống để nhử, không thấy chim ưng sà xuống, nó điên tiết giờ đủ trò khiêu khích vì biết rõ thứ đang lơ lửng trên trời xanh kia là thứ có thịt rất thơm ngon. Nhưng con chim săn mồi tỏ vẻ khinh khỉnh không chấp nhận đánh lộn. Sói ta đành bỏ đi, luôn mồm rên ư ư? vì thất vọng và vì đói.

Một bữa kia sói mẹ một mình nuốt trọn ổ linh miêu con, tha về hang một con bằng tuổi sói con. Sói con không biết mẹ nó đã xơi hết những con cùng lứa với con này. Nó đang đói cồn cào ruột gan, mỗi miếng thịt linh miêu non đều làm nó rất khoái khẩu và cảm thấy dễ chịu.

Đầy bụng nó nằm lả ra, dựa vào lưng mẹ định đánh một giấc đã đời.

Nó ngủ không được lâu. Tiếng gầm dữ dội làm nó giật mình tỉnh dậy. Tiếng gầm khủng

khiếp, lâu nay nó chưa từng nghe lần nào.

Chuyện gì vậy? Con linh miêu mẹ khát máu phục thù đã tới, đã vào tận hành lang.

Sói con không chần chừ. Nó vùng ngay dậy, dũng cảm đứng sát bên sói mẹ. Sói mẹ khinh thường gạt phắt nó ra phía sau. Con linh miêu ngồi trong hành lang thấp không nhảy lên chụp địch thủ được, nó từ từ bò vào, mồm gặm gừ dừ tợn. Sói cái chồm lên quật nó ngã lăn. Cuộc chiến rất ác liệt. Hai con rít lên, sùi bọt mép, phun nước dãi, cắn xé nhau chí mạng. Sói con cũng xông tới cắn chặt nanh vào đuôi sau linh miêu, treo mình vào đó nhảy nhay không nhả.

Bỗng tình thế đảo ngược, sói con bị hất văng ra, vai bị linh miêu đập một miếng thấu xương.

Tiếng thét the thé cùng với tiếng rên của nó hòa vào tiếng gầm rú đỉnh tai nhức óc của hai địch thủ. Khi nó ngừng rên rỉ, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc. Cuối cùng, con linh miêu gục xuống.

Sói cái cũng gần chết. Mình mẩy đầy vết thương, mất quá nhiều máu. Nó thở hổn hển, nằm liệt trên xác kẻ thù, trong nhiều ngày không ra khỏi hang.

Sau khi ăn nhấm nhụi thịt con linh miêu sói mẹ mới thận trọng mò ra ngoài, dáng đi lảo đảo.

Sói con cũng đi cà nhắc nhưng rất hãnh diện, tự cho mình từ nay có thể đương đầu với tất cả, coi trời bằng vung!

Chẳng phải nó đã tham dự một trận đánh ra đánh đó sao?

Nó tự thấy từ giờ trở đi có đủ sức theo sói mẹ trong mọi cuộc săn mồi..

Chương 5

Các thương để

Bữa đó sói con chưa tỉnh ngủ hẳn chăng?

Hay vì mắt còn kèm nhèm không nhìn rõ? Dù sao sự thể vẫn là: lúc đi xuống lối mòn dẫn tới dòng thác để uống nước, sói con bất ngờ chạm trán với con người. Năm người chứ không ít.

Sói con chưa thấy người bao giờ. Khi ngửi thấy mùi lạ, thì đã quá muộn. Nó quẩn ngay vào chân họ, và ngạc nhiên đến nỗi đứng đờ ra không động dậy được nữa. Nhưng vẫn hiểu lơ mơ: nó đang đối mặt với những kẻ thù ác nghiệt nhất của muôn loài trong rừng rậm, những kẻ thống trị tất cả, đánh thắng tất cả vì lắm mưu nhiều kế và rất mạnh, rất thông minh.

Quá khiếp hãi nên sói ta tê liệt, nằm bẹp gí dưới đất không nhúc nhích.

Một người Anđiêng tới gần cúi nhìn. Sói con dựng hết lông, nhả mép để lộ hai hàm răng sắc. Người đó vẫn thản nhiên:

- Chà chà! Nhe nanh ra dọa tớ hử?

Một bàn tay đưa tới gần con vật. Nó đớp luôn.

Ngay lập tức, đòn đánh trả giáng xuống rất mạnh hất nó ngã nghiêng. Tinh thần dũng cảm tiêu tan, ý chí chiến đấu biến mất. Nó khẽ kêu vài tiếng, ngồi dậy. Người kia giáng thêm đòn nữa, sói con càng rên to.

Năm người Anđiêng xúm xít vây quanh con sói.

Họ cười khanh khách, làm đủ trò chế giễu nó.

Bỗng từ trong rừng có tiếng động khiến tốp người quay lại nhìn, sói con giồng tai và nhận ngay ra tiếng động lạ đó. Nó hết rên, kêu lên một tiếng mừng rỡ rồi im bất ngờ chờ sói mẹ tới giải thoát. Sói mẹ xông thẳng vào giữa toán người, vẻ rất oai hùng, trông khác hẳn mọi khi.

Sói con nhảy tới bên mẹ nó, tốp Anđiêng vội lùi ra. Sói mẹ chững chạc đứng trước mặt họ, từ cổ họng phát ra tiếng gừ trầm đục dữ tợn.

Tốp người lại lùi thêm bước nữa. Bỗng một người trong bọn bước tới, gọi: "Kiche!" Con sói cái hình như dịu hẳn. Người kia nhắc lại lần nữa "Kiche", giọng cứng cỏi hơn.

Sói con kinh ngạc thấy mẹ nó gần như bò rạp dưới đất tiến về phía người đó, và chịu để anh ta đặt tay lên đầu. Những người khác cũng bước lên, sờ vào người sói cái.

Sói cái nằm im, ve vẩy đuôi. Sói con tới nằm bên sói mẹ và cũng được nhận phần vuốt ve dành cho nó. Một người Anđiêng nói:

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Mẹ con Kiche này là chó nhà còn bố nó là chó sói.

- Rái cá-Xám còn nhớ chứ? Con Kiche bỏ đi khỏi trại chúng mình đã hơn một năm rồi!

- Chắc nó ở với lũ sói suốt năm qua - Người thứ ba xen vào.

Rái cá-Xám lại vuốt ve sói con lúc này đã hoàn toàn thuần phục. Anh nói:

- Bố của nhóc này là sói, mẹ nó là con Kiche.

Nó vừa là chó nhà vừa là chó sói. Mình sẽ nuôi nó. Từ hôm nay nó là của mình. Đặt tên nó là Nanh Trắng.

Thế là bản thỏa hiệp đã kí kết xong, hòa bình được xác lập. Người và vật sẽ sống với nhau trong tình bạn.

Lát sau Nanh Trắng thấy nhiều người Anh điêng nữa leo lên lối mòn. Có đàn bà, đàn ông, trẻ con, người nào cũng gui nặng. Rất nhiều chó đi theo họ, trên lưng cũng cồng đồ buộc thành gói.

-Ồ! - Nanh Trắng nghĩ bụng. - Có rất nhiều những con vật đồng loại với mình!

Đàn chó của người Anhđiêng ngạc nhiên khi thấy Nanh Trắng và mẹ nó. Chúng lao tới và chắc sẽ xé hai mẹ con ra từng mảnh nếu mọi người không đỡ xô tới cứu.

Họ vung gậy dẹp tan đàn chó, giải thoát hai mẹ con Kiche và Nanh Trắng vừa rồi đã chống cự rất dũng cảm.

Sói con tiếp tục tập cách sống trong thế giới đầy cạm bẫy ngày càng phức tạp này. Tuy trong bộ não nó không có chỗ cho khái niệm công bằng nhưng nó cảm nhận theo cách của nó sự công bằng của con người, những sinh vật định ra và áp đặt luật lệ của họ. Chỉ có cái cách thi hành luật của họ là kì cục. Khác hẳn các sinh vật khác nó đã gặp, con người không cắn nhau, không cấu xé nhau. Họ thực thi luật qua trung gian những vật chết: gậy gộc, đá hòn đá cục. Sói con cho rằng để làm được như vậy họ phải có một quyền lực khác thường, vượt quá giới hạn của tạo hóa, chắc do một vị thần linh ban cho.

Sói con nghĩ tới lần tiếp xúc đầu tiên với những con vật độc ác được coi là anh em ruột thịt với nó. Qua suy nghĩ Nanh Trắng khám phá ra rằng có những sinh vật cùng giống loài với nó, và nó thấy thật không công bằng khi chúng xông vào đánh hai mẹ con. Nó cũng buồn khi thấy con người buộc mẹ nó vào một cây gậy.

Như vậy là phải làm nô lệ, điều xưa nay Nanh Trắng không quen. Té ra quyền tự do chạy nhảy, săn đuổi, nằm ngủ bất cứ chỗ nào thích nằm đã bị thay thế bằng sự cầm tù. Nó cũng không hài lòng chuyện Kiche bị một người thông dây vào cổ dẫn đi theo khi đoàn Anhđiêng di chuyển chỗ cắm trại. Nanh Trắng bám theo sau mẹ nó, trong lòng đầy thắc mắc, bất an trước sự việc mới mẻ này.

Đoàn Anhđiêng đi xuôi theo triền thung lũng tới nơi dòng thác đổ vào sông Mackenzie Họ gác xuồng lên cọc chống mũi lên trời, rồi cắm trại. Nanh Trắng càng thấy rõ quyền lực tối thượng của con người. Họ có thể buộc những vật đứng im phải chuyển động, do đó họ có thể biến đổi bộ mặt của thế giới. Nó ngạc nhiên nhìn những người Anhđiêng cắm sào xuống đất rồi phủ những tấm vải rộng lên trên. Lều phập phồng trong gió làm nó sợ. Lúc đầu nó tưởng đây là những con quái vật, sau nhiều ngày mới quen mắt. Đàn ông, đàn bà, cả bọn trẻ con cũng được vào trong đó, nhưng chó thì bị họ ném đá đuổi khi được mới thôi. Có bữa Nanh Trắng lảng vảng quanh mấy căn lều, ngửi cái mùi lạ lạ của chúng, thử nhay vài miếng, dứt mạnh vài lần.

Suýt nữa nó làm đổ một cái lều, may mà có người tới đỡ nên tránh được tai họa.

Sau bữa đó nó chẳng thiết để ý tới những chiếc lều vải làm gì.

Nanh Trắng tiếp tục cuộc sống nhỏ nhoi yên ả trong trại, sướng hơn sói mẹ luôn bị sợ

dây da buộc chặt một chỗ.

Nhưng thanh bình yên ả có bao giờ kéo dài mãi được!...

Một bữa kia Nanh Trắng chạm trán con chó dạng sói còn ít tuổi được đặt tên là con Lip Lip.

Con này tỏ ra hiếu chiến, nhe ngay răng ra rồi lượn quanh người Nanh Trắng. Định đùa chẳng?

Bất thành linh Lip Lip chồm lên cắn giữa vai, đúng chỗ con linh miêu hồi trước đã cắn. Nanh Trắng tức điên lên chụp cổ Lip Lip cắn trả.

Nhưng Lip Lip to khỏe hơn nó nên chỉ sau ít phút Nanh Trắng đã đỏ máu cúp đuôi chạy về nấp bên sói mẹ.

Sau trận đó còn nổ ra nhiều trận đẫm máu khác.

Sói xám vẫn rất tò mò nên mỗi ngày lại học thêm nhiều điều mới lạ... Thấy Rái cá-Xám ngồi xổm dưới đất xếp đặt mấy que củi và dùm rêu khô, nó xán tới cọ người vào Rái cá-Xám. Bỗng nó thấy từ tay người Anhđiêng bốc lên một làn mây rất mảnh tựa sương mù rồi một cái lưỡi đỏ sáng như ánh nắng thập thò ló ra.

Nanh Trắng chưa trông thấy lửa hồi nào.

Thấy ngọn lửa sinh động quá nó tới gần, thò mõm thử chơi. Nó giật mình nhảy dựng ra sau rú lên đau đớn trong khi Rái cá-Xám cười như nắc nẻ, gọi các bạn tới thuật lại câu chuyện.

Nanh Trắng rất đau, nằm rên hừ hừ, tiếng rên hòa lẫn tiếng thở than của sói mẹ đang muốn tới giúp con mà không được.

Sói xám càng rên rỉ, bọn người Anhđiêng càng cười tọ Thứ âm thanh ầm ĩ lạ tai ấy làm Nanh Trắng bức mình. Nó xấu hổ, cúi gằm mặt lảng xa bọn họ, tới nằm bên sói mẹ. Sói mẹ âu yếm liếm khắp người sói con.

Cuộc sống với người Anhđiêng dĩ nhiên có nhiều cái tốt nhưng cũng có những mặt xấu.

Hoàng hôn về. Đêm ập xuống rất nhanh.

Nanh Trắng nằm bên sói mẹ, mấy vết bỏng trên mũi trên lưỡi vẫn đang hành nó nhưng nó rầu rĩ về chuyện khác quan trọng hơn. Nó tiếc những ngày qua, chiếc hang, những vách núi dựng đứng, những cuộc săn mồi, tiếc nhất không khí thanh bình của một vùng thiên nhiên biết tôn trọng yên tĩnh. Không như ở đây, mọi cái đều di chuyển, đều ồn ào. Những người Anhđiêng này không lúc nào ngừng đi lại, nói năng, gào thét.

Ngay bầu không khí cũng sống động trong tiếng rì rầm ong ong không ngớt với cường độ thay đổi bất chừng tung ra những âm thanh khác lạ xoáy vào thần kinh làm sói con

bực bội. Nó luôn bị căng thẳng, lo lắng và vô cùng mệt mỏi, lúc nào cũng nơm nớp sợ sắp xảy ra một tai họa.

Làn gió nhẹ đưa vòm cây, nước chảy róc rách dưới lớp băng, đàn chim lặng lẽ sai cánh trên trời cao... tất cả giờ đây đã biến thành tiếng ồn ào huyền ảo không dứt.

Nanh Trắng nhìn mọi người với vẻ kính nể.

Đối với nó, họ là những sinh vật mạnh mẽ, bề trên, nắm trong tay những quyền uy bí ẩn. Họ làm chủ tất cả những thứ có và không có sự sống, buộc được tất cả những thứ biết cử động phải phục tùng, họ làm cho rêu và gỗ phải bật ra ngọn lửa của mặt trời. Họ làm ra lửa! Họ là những vị thần!

Trong khi sói mẹ bị buộc chặt vào chiếc cọc, Nanh Trắng được tự do chạy nhảy trong trại..Nó tha hồ quan sát con người và biết rõ mọi thói quen của họ. Dần dà nó đâm ghét các ông chủ, đồng thời ngày càng khiếp sợ sức mạnh kì lạ của họ. Nó nhớ lại thái độ phục tùng của sói mẹ khi vừa nghe gọi đến tên. Mẹ nó đã lập tức tuân lệnh, chấp nhận thân phận nô lệ. Nó làm gì khác được, ngoài việc noi gương sói mẹ, khi người gọi thì chạy tới, khi bị đuổi thì chạy đi, khi bị đe dọa hoặc mắng mỏ thì thu mình lại cho thật nhỏ bé, thật tầm thường?

Nó thuộc quyền sở hữu của con người, chẳng khác mẹ nó và các con vật khác trong trại. Thân thể và mọi hoạt động của nó đều thuộc về họ.

Nó nhanh chóng thuộc lòng bài học này, tuy không vì dễ thuộc mà bài học bớt phần đau xót cho con vật đã từng phát triển một sức mạnh độc lập từ hồi được sống trong thế giới riêng của nó... Tuy nhiên, trong khi sói con thấy căm ghét hoàn cảnh mới của mình thì đồng thời và vô ý thức nó cũng học được cách hiểu và yêu cuộc sống này... Bởi lẽ nỗi lo cho thân phận nó đã được trao vào tay người khác, coi như những trách nhiệm trong cuộc sống đã có nơi dựa dẫm.

Có thể coi đây là sự bù trừ, vì khi sống có điểm tựa vào một cuộc sống khác bao giờ cũng dễ dàng hơn sống cô độc. Mặc dù vậy sói con vẫn không thể dễ dàng chấp nhận hoàn cảnh mới, nó vừa chấp nhận vừa chống đối. Trong lòng luôn vang vang tiếng nói xa xăm gọi nó về với những khu rừng tuyết vời vợi phủ, những con sông những dòng thác đóng băng. Sói con tha thẩn quanh khu trại, đôi lần nó đã định trốn đi, trở về với cuộc sống lang thang thuở đầu đời.

Khốn nỗi Kiche mẹ nó vẫn phải ở lại đây, xích chặt vào cây cọc.

Không, nó không thể rời xa mẹ nó. Sói con trở vào trại, tới kiểm mẹ nó, cọ mình vào bộ lông ấm áp của mẹ rồi liếm lên mõm sói mẹ.

Nanh Trắng không ưa bọn chó nhà tham ăn và độc ác nhưng nó chỉ tìm cách lẩn tránh chúng.

Nó cũng đã nhận biết: đàn ông công bằng hơn, bọn trẻ con tàn nhẫn hơn còn các bà thì dịu dàng hơn và sẵn lòng ném cho nó một miếng thịt hơn những kẻ kia.

Tuy vậy cuộc sống của sói con trong trại có một tại họa: con Lip Lip.

Lip Lip lớn tuổi hơn, to con hơn, khỏe hơn và dày dặn trăn mạc hơn Nanh Trắng. Mỗi khi có dịp nó đều bám theo sói con, gặm gừ, sữa luôn mồm, chờ thời cơ tấn công..Nanh Trắng tự vệ rất dũng cảm nhưng không đủ sức đánh bại địch thủ. Lip Lip cao tay hơn, trở thành cơn ác mộng hải hùng của sói con...

Cứ hễ vừa rời xa sói mẹ vài bước là thế nào cũng đụng đầu tên khốn kiếp lao tới khiêu chiến. Mà trận nào Lip Lip cũng thắng. Nanh Trắng tuy liên tục bại trận nhưng không đầu hàng. Nó không khuất phục, trái lại càng dũng cảm đương đầu.

Nhưng những cực hình phải chịu đựng không dứt đã ảnh hưởng tai hại đến tính tình nó.

Nanh Trắng trở nên hung ác, thủ đoạn, nham hiểm.

Bị tước đoạt mất nhiều niềm vui tuổi ấu thơ, nó già trước tuổi, co mình lại, suy nghĩ rất nhiều.

Nó không nghĩ tới gì khác ngoài việc tìm cách trả thù kẻ hành hạ nó. Bị Lip Lip nhiều lần nằng nặt phần thịt cá khi chủ phân phát suất ăn, Nanh Trắng sinh ra thói ăn cắp vặt, nghĩ ra cách đột nhập vào lều vải rất bí mật mà không bị phát hiện. Nó trở thành một đe dọa thực sự cho các phụ nữ Anhđiêng, nhiều lần bị họ ném đá bấu đầu sút trán.

Trí thông minh ngày càng phát triển, nó học theo cách sói mẹ đưa lũ chó vào bẫy để đối phó với con Lip Lip.

Một bữa kia, trong lúc đang ẩu đả với địch thủ, nó lùi dần, dụ đối phương theo vào giữa các túp lều. Con Lip Lip đang hăng máu nên không đề phòng, hồng hộc đuổi theo nó, chẳng cần biết mình đang ở chỗ nào. Nanh Trắng thoát ẩn thoát hiện rất khôn khéo cho tới lúc Lip Lip vừa đuổi theo nó qua một khúc ngoặt thì rơi đúng vào chân Kiche Sói mẹ vỗ ngay lấy, quật con Lip Lip ngã sóng soài, đè lên người nó cắn xé tới bời. Khi thoát ra được, tình trạng Lip Lip vô cùng tồi tệ: máu tuôn xối xả từ nhiều vết thương, nhiều mảng lớn thịt rách lủng lảng bên mình.

Nó gào lên thê thảm vì tức giận và đau đớn.

Nhưng cực hình vẫn chưa buông tha nó.

Nanh Trắng lợi dụng lúc địch thủ đang hốt hoảng len lén tới gần đớp một miếng vào mông.

Lip Lip không dám chống cự, nhục nhã bỏ chạy thực mạng trước kẻ đã từng cúi đầu chịu để nó làm tình làm tội bấy lâu.

Các ông chủ Anhđiêng cho rằng Kiche đã lại quen với cuộc sống trong trại nên họ thả ra. Nó liền theo Nanh Trắng đi tham quan các vùng lân cận lâu nay chưa có dịp lui tới.

Nanh Trắng định đưa sói mẹ đi xa khu lều vải nhưng Kiche không chịu, buồn bã ngồi xuống. Trong khi sói con nhảy tung tưng quanh mình, liếm mũi mẹ nó.

Tuồng như sói con muốn nói:

- Đi thôi, mẹ Ơi! Thời cơ rất tốt, mẹ con mình trốn đi!

- Không. - Sói mẹ đáp. - Mẹ không rời xa người lần nữa đâu. Mẹ muốn phục vụ họ. Giờ đây niềm vui của mẹ là cùng chia sẻ cuộc sống với người, dù cuộc sống đó hay dở thế nào mặc lòng.

Nanh Trắng hoàn toàn có thể bỏ trốn một mình, trở về với cuộc đời lang bạt nó đã sống ngay từ khi lọt lòng mẹ, nhưng tình yêu mẹ giữ chân nó ở lại.

Hương rừng quyến rũ nó. Thể xác và tâm hồn cuồng nhiệt của nó đều hướng về rừng, nhưng tình yêu mẹ còn mãnh liệt hơn nhiều.

Không đời nào nó tự ý rời xa sói mẹ.

Nanh Trắng buồn bã trở lại trại, đầu cúi gằm, miệng không ngừng thốt ra những tiếng thở than khe khẽ.

Ở Wild, thời gian mẹ ở gần các con không dài, dưới sự thống trị của người, thời gian đó lại càng rút ngắn.

Vì thế đã tới lúc Nanh Trắng phải rời xa sói mẹ. Rái cá-Xám quyết định bán con Kiche cho Ba Phụng hoàng. Anh này đang chuẩn bị đi thăm thú vùng sông Mackenzie và hồ Nô lệ.

Nanh Trắng định đi theo sói mẹ, nhưng mấy ngọn roi cháy lưng cho nó thấy rõ điều khoản này không có trong hợp đồng.

Nó lao xuống nước định bám vào chiếc xuồng chở người nó yêu quý hơn tất cả mọi thứ trên đời, nhưng một chiếc xuồng khác đuổi kịp lôi nó lên. Sói con bị đánh đập rất dã man hai bên sườn theo nhau hứng đòn. Người đánh rất nặng tay, mỗi đòn đều có thể gây thương tật.

Đầu óc Nanh Trắng rối tung, lẫn lộn. Từ kinh ngạc chuyển sang khiếp sợ, rồi từ khiếp sợ chuyển thành căm phẫn. Nó nhe nanh, gầm gừ, nhưng chỉ tổ làm cho người đánh nó càng ra đòn dữ dằn hơn. Cuối cùng Nanh Trắng chịu phép im mồm, lúc ấy Rái cá-Xám mới nguôi giận.

Sói chịu khuất phục. Sau đá ném, gậy quăng, giờ đây đến lượt bàn tay con người trực tiếp đánh lên mình nó... Nghĩ tới phận nó nằm khóc thầm cho nỗi bất hạnh của mình.

Rái cá-Xám thẳng tay ném Nanh Trắng xuống lòng chiếc thuyền độc mộc đang trôi theo dòng nước. Anh ta bước tới định lấy bơi chèo. Thấy Nanh Trắng nằm vương lồi đi, anh chàng An-hiêng co cẳng đá nó một đá cực mạnh. Bản tính tự do của Nanh Trắng một

lần nữa nổi khùng, nó ngoạm thủng chiếc giày da mộc, cắn những chiếc nanh nhọn hoắt vào bàn chân Rái cá-Xám.

Hành động này mang về cho nó sự trừng phạt nặng nề nhất từ trước tới giờ. cơn giận của Rái cá-Xám cũng ghê gớm không kém nỗi khiếp đảm của sói con. Không chỉ bàn tay mà cả chiếc bơi chèo gỗ cũng được sử dụng. Sau khi đánh đã chán tay Rái cá-Xám vút Nanh Trắng xuống lòng thuyền, thân hình bé nhỏ của sói con đã như đòn tan xác. Vậy mà vẫn chưa được buông tha, vẫn bị anh chàng Anđiêng này tiếp tục đá, đập liên hồi kì trận. Nanh Trắng đã thấm thía bài học nhớ đời nên không phản công lại. Nó đã hiểu: dù gặp tình thế nào cũng không được phép cản lại vị thượng đế là chủ nhân, là chúa tể của mình.

Thân thể con người là thứ thiêng liêng, dùng răng cắn vào đó là sự xúc phạm không thể tha thứ, là tội ác của mọi tội ác.

Thuyền vào tới bờ, Nanh Trắng vẫn nằm bẹp gí, bất động, rên xiết, chờ lệnh chủ. Lệnh của Rái cá-Xám thể hiện bằng việc anh ta nhắc con sói lên và không nương tay quăng xuống đất.

Nanh Trắng run cầm cập cổ lết đi. Định thủ Lip Lip từ nãy vẫn đứng trên bờ theo dõi từ đầu đến cuối, lúc này thấy sói con đã kiệt sức bèn lập tức xông tới, cắn răng vào da thịt bầm dập của con vật đáng thương.

Nanh Trắng hết đường chống cự, cầm chắc cái chết nếu Rái cá-Xám không tới đá Lip Lip một đá bắn tung ra xa.

Công lí của con người thể hiện như vậy đó.

Cho dù đang trong tình trạng vô cùng bi đát nhưng sói con vẫn thấy lòng hơi rung động biết ơn. Nó ngoan ngoãn bám theo Rái cá-Xám, cà nhắc lết qua trại tới lều của ông chủ.

Đêm hôm đó, trong khi người người đều yên giấc, một mình Nanh Trắng bồi hồi nghĩ tới sói mẹ và cảm thấy đau khổ vô cùng.

Nó đau khổ hơi lớn tiếng làm Rái cá-Xám thức giấc, anh ta bực mình nện nó mấy đòn. Từ đó sói con rút kinh nghiệm, lúc nào thấy thượng đế có thể nghe rõ, nó chỉ dám khóc thầm. Nhưng những khi một mình lững thững trong rừng, nó tha hồ bộc lộ nỗi buồn, gào lên thật to cho hả. Trong thời kì sau đó, nhờ vẫn được sống tương đối tự do, rất có thể nó không cưỡng lại được sức lôi cuốn của kí ức về chiếc hang, của dòng thác và tìm đường quay trở lại Wild.

Nhưng những kỉ niệm về sói mẹ vẫn mạnh hơn.

Thấy các ông chủ thường đi săn xa trại nhưng sau đó lại trở về, nó hi vọng sẽ có ngày mẹ nó quay lại. Nanh Trắng sống cuộc đời nô lệ nhưng sự lệ thuộc này không chỉ mang lại toàn đau khổ.

Sói con vẫn giữ nguyên tính tò mò không mỏi mệt của nó nên luôn luôn khám phá thêm

những điều mới lạ. Mỗi ngày đều có những sự kiện bất ngờ, hoạt động của con người không lúc nào ngưng. Sói con cũng đã hiểu cần phải ăn ở với Rái cá-Xám như thế nào: phục tùng và tuyệt đối vâng lời. Thịnh thoảng được chủ cho miếng thịt, nó đánh giá cử chỉ này quan trọng hơn rất nhiều so với cử chỉ của các bà cho nó thức ăn. Rái cá-Xám không bao giờ vuốt ve nó, vậy mà nó vẫn càng ngày càng thấy gần bó chặt chẽ hơn với vị thượng đế này.

Điều duy nhất khiến nó rầu rĩ không nguôi là sự thiếu vắng sói mẹ Kiche và nỗi khát khao tìm lại cuộc sống tự do của kiếp thợ săn vùng Wild.

Con Lip Lip vẫn chưa thôi quấy đảo Nanh Trắng. Do đó sói con càng trở nên độc ác, hung dữ. Thậm chí nó còn bị tất cả mọi người An-hiêng trong trại coi là phần tử bất hảo đáng ghét. Mỗi khi ở đâu đó xảy ra lộn xộn, náo loạn, có tiếng la hét, đánh lộn hoặc có bà nào phàn nàn bị mất trộm miếng thịt là y như rằng Nanh Trắng có liên can.

Các ông chủ không tìm hiểu nguyên nhân dẫn tới tính cách của Nanh Trắng, họ chỉ nhìn thấy hậu quả, những hậu quả rất tai hại. Ai cũng cho Nanh Trắng là tên kẻ cắp gian ngoan, tên vô đạo chuyên nghĩ cách gây tội lỗi.

Đáp lại Nanh Trắng nhìn con người bằng đôi mắt ranh mãnh, luôn nhấp nhồm sẵn sàng chuồn dưới trận mưa sỏi đá, dưới cơn lũ nguyên rửa của các bà phụ nữ nổi cơn lôi đình. Vì thế nó bị mất tư cách thành viên của trại. Toàn thể bọn chó đối xử với nó theo gương con Lip Lip, hùa theo con này để hành hạ nó. Có lẽ chúng cảm nhận được sự khác biệt về gốc gác ngăn cách Nanh Trắng với bọn chúng và không cưỡng lại được mỗi hận thù bản năng của chó nhà đối với chó sói. Chúng thi nhau rượt đuổi Nanh Trắng tuy chẳng con nào thoát khỏi ăn đòn vì sói con. giờ đây đã biết cách cho nhiều hơn nhận. Một chọi một thì nó luôn giành phần thắng. Địch thủ của nó thường không chấp nhận kiểu giao chiến này. Khi con sói xông vào đánh một con cũng tức là phát ra tín hiệu kéo cả đàn cả lũ chó tới đánh đòn hội đồng. Qua nhiều trận không cân sức như vậy sói con rút ra nhiều bài học. Nó hiểu được rằng muốn chống lại số đông kẻ địch ào ạt tấn công như vậy nó phải giáng cho quân thù những tổn thất nặng nề nhất trong thời gian ngắn nhất.

Điều chủ yếu là phải đứng vững trên bốn chân, đây là một yêu cầu sinh tử. Vì thế Nanh Trắng ra sức luyện thân hình cho thật dẻo như mèo.

Khi giao đấu, bọn chó thường tuân theo một số qui tắc nhất định. Chúng có tập tục biểu lộ ý định khiêu chiến bằng động tác xù lông, gầm gừ, nhe răng. Ngược lại, sói con bỏ hết mọi màn dạo đầu vô ích, đối với nó chờ đợi nghĩa là sẽ bị cả lũ lũ bọn địch ập tới đánh. Vì thế nó không bỏ phí thì giờ, không mảy may chần chừ xông vào nhanh như sét nổ, không để địch thủ kịp đề phòng. Và đớp luôn, nhay, xé tươi bởi. Phần lớn nạn nhân của nó chưa kịp nhận định tình thế đã bị nát vai, rách tai. Nhiều con choai choai rút chạy về trại mang theo cổ họng rách toang.

Trong một trận giao chiến gần bìa rừng, Nanh Trắng quật địch thủ ngã chống bốn vó, lúi đi xềnh xệch một quãng dài rồi cắn đứt tĩnh mạch chính ở cổ con chó làm nó chết đứng.

Tối đó, cả trại Anhiêng ồn ào.

Các bà nhắc lại những vụ mất trộm thịt trước đây rồi kéo tới chắt vắn Rái cá-Xám. Họ gào lên:

- Con chó của anh là kẻ cắp! Là đồ phản chủ! Nó là chó sói!

Anh chàng này kiên quyết đứng chắn ngoài cửa không cho ai vào lều, nơi anh giấu Nanh Trắng và khẳng khăng chống lại mọi người, nhất định không chịu trừng phạt kẻ tội phạm.

Trong suốt thời gian lớn lên Nanh Trắng bị lũ chó và mọi người căm ghét, không một lúc nào được yên thân.

Nó luôn bị bàn tay con người và nanh bọn chó đe dọa, luôn được tiếp đón bằng tiếng gầm gừ của đồng loại và tiếng nguyên rủa cùng với gạch đá của các thượng đế tới tấp ném vào nó.

Sói con lúc nào cũng căng thẳng đề phòng bị tấn công hay phản kích, luôn luôn trong tư thế sẵn sàng chồm lên với hàm răng trắng lóe sáng nhe hết cỡ. Khi nó cất tiếng, không con chó nào trong trại có thể sánh bằng. Trong tiếng gừ của nó chứa đựng tất cả những gì là tàn nhẫn, độc ác và đáng ghê tởm.

Với chiếc mũi thót lại vì không ngớt nhăn nhó, bộ lông luôn dựng ngược, cái lưỡi thò ra thụt vào liên tục, đôi mắt sáng lửa hung tàn, cặp môi lật lên lộ hết hai hàm răng, tướng mạo nó trông quái đản đến nỗi bọn địch thủ thỉnh thoảng phải tạm thời ngưng chiến trong giây lát, thậm chí có khi phải tháo lui.

Lũ chó là thủ phạm tập thể gây nên những cực hình cho nạn nhân Nanh Trắng. Chúng không chấp nhận nó là một thành viên, đáp lại Nanh Trắng cũng không cho phép con nào được rời xa đồng loại. Chỉ trừ con Lip Lip, tất cả bọn chúng đều phải dính chặt vào nhau để chung sức đối phó có hiệu quả với kẻ thù. Một con đi lẻ hầu như bao giờ cũng toi mạng. Con nào thoát được nanh vuốt của sói con cũng bị nó đuổi theo về tận trại và chỉ thoát chết nhờ được cả trại chạy tới hò hét giải vây. Về sau Nanh Trắng không những chỉ tấn công bọn đi lẻ mà còn tấn công cả khi chúng đi thành bầy. Chiến thuật của nó là co căng chạy khi bị chúng rượt đuổi. Chờ khi nào một con quá hăng máu vượt lên tách xa bầy, Nanh Trắng bất ngờ quay lại ra đòn sấm sét rồi lại chạy. Mẹo này lần nào cũng thành công, vì bọn chó non thường dễ quên còn sói con luôn luôn làm chủ được mình.

Cuộc chiến này không lúc ngưng nghỉ, không hồi kết thúc. Thậm chí còn trở thành trò vui cho bọn trẻ, một trò vui chết người.

Nanh Trắng ý thức am hiểu tường tận vùng Wild nên thường hay dụ lũ chó đi vào những cánh rừng kế bên trại. Chỉ trong chốc lát, lũ chó bị lạc đường kêu ủa ọang khác nào lạ ông tôi ở bụi này, nộ mạng cho sói con có bước chân êm như bọc nhưng lạng lẹ như cái bóng lướt qua cây rừng xông tới.

Một kẻ khác được sói ưa thích: xóa dấu vết bằng cách lợi qua các con suối khiến bọn

chó không biết đường nào lần theo. Sang tới bờ bên kia, sói con chui vào một bụi cây nằm dài, khoan khoái thưởng thức tiếng kêu la thất vọng của lũ chó.

Trong tình trạng thường xuyên phải biểu thị thái độ độc ác với các con vật, sự phát triển tinh thần của Nanh Trắng diễn ra rất nhanh và phiến diện. Nó chỉ học được một đạo luật duy nhất:

cúi đầu phục tùng kẻ mạnh, thẳng tay áp bức kẻ yếu. Nó được giáo dục theo tư tưởng tôn sùng quyền uy. Vì thế sói con ra sức luyện cho mọi động tác của nó đều rất linh hoạt. So với các con chó khác trong trại, nó linh lợi hơn, nhanh nhẹn hơn, bền bỉ, hung tợn và hiếu sát hơn. Sự phát triển như vậy là tất yếu giúp nó có thể chống cự và sống sót trong môi trường thù địch nó đang sống.

Khi mùa đông trở về mang theo mưa tuyết và sương mù Nanh Trắng đã có thời cơ thuận lợi để xa rời chủ, trở lại thành một sinh vật tự do.

Đoàn Anđiêng nhổ lều trại, chất mọi thứ lên thuyền độc mộc. Họ sẽ đi tới những miền nhiều con mồi hơn, ít giá buốt hơn. Kế hoạch của Nanh Trắng rất đơn giản. Chờ khi các con thuyền khuất sau khúc sông, nó chui vào nắp kín trong lùm cây, không đáp lại tiếng gọi của Rái cá-Xám, của Kloo Kooch vợ anh ta và Mit Sah con trai anh ta.

Nó nằm im trong nhiều giờ, chờ khi biết chắc toán Anđiêng đã đi khỏi, nó chui ra cắn đầu chạy như điên vào rừng. Nanh Trắng được tự do! Tự do như cũ!

Nhưng nó nhanh chóng vỡ mộng. Lòng nó tràn ngập một nỗi buồn vô hạn.

Mọi ý nghĩ của sói con đều tối đen, trong nỗi buồn tê tái. Không khí yên tĩnh làm nó bối rối, cảm thấy một nguy hiểm rất gần đang đe dọa. Đã thế, khí lạnh như dao cắt thịt. Khí lạnh ác nghiệt luồn vào tận xương tủy. Không có góc lều làm nơi trốn rét, nó phải lần lượt vận động từng chân cho máu chảy đều, quắp chiếc đuôi lông dài phủ lên người cho đỡ cóng.

Nhiều hình ảnh tái hiện trong ký ức sói.

Những căn lều bạt, những đồng lửa, những người Anđiêng tấp nập lui tới. Tiếng the thé của đàn bà, tiếng trầm trầm của đàn ông, tiếng chó sủa...

Tất cả những cái đó đều không còn nữa.

Thấy đói bụng, sói con nhớ ngay tới những mẩu thịt, những con cá từ tay con người ném cho. Ở đây chẳng có miếng thịt nào, đâu đâu cũng chỉ có sự im lặng khó tả, đầy đe dọa. Nanh Trắng không còn là con thú rừng ngày trước. Cuộc sống điều độ bên con người đã làm tính cách nó mềm đi, cảnh nô lệ đã làm nó mất hết ý thức về trách nhiệm.

Thay cho tiếng rì rầm sinh động của cuộc sống thường nhật, lúc này im lặng và bóng đêm đang vây hãm bóp nghẹt nó, làm nó tê liệt. Rồi đây nó sẽ ra sao? Nanh Trắng rùng mình. Vừa có một bóng đen khổng lồ, đáng sợ vút qua tầm nhìn của nó. Gì vậy? Đó chỉ là bóng cây do ánh trăng chiếu vào. Sói rên khe khẽ, sức nhớ ra vội ngậm chặt mõm để

khỏi đánh thức mỗi nguy đang vây quanh. Có tiếng răng rắc ngay trên đỉnh đầu nó. Gì vậy? Đó là tiếng cành khô gãy. Nó chồm lên chạy thục mạng về phía trại. Một nguyên vọng mãnh liệt thôi thúc nó: được bảo vệ. Mùi khói củi phả vào lỗ mũi. Sói con ra khỏi rừng, khỏi những khoảng tối và những bóng đen đáng sợ của rừng, tới một khoảng trống tràn ngập ánh trắng. Nó ngơ ngác tìm trại Anhđiêng, quên bằng trại đã dời đi từ lâu.

Nanh Trắng đột ngột dừng lại, không biết nên đi đâu bây giờ. Cô độc, thiếu não, nó đi loanh quanh trên mảnh đất vắng teo tuy mới đây còn đông vui những căn lều của người Anhđiêng.

Mũi nó phập phồng hít mùi các đồ vật bỏ đi và rác rưởi của thượng đế vứt lại.

Sói vừa tới đúng chỗ trước kia chủ nó dựng lều. Nó ngồi xuống hếch mõm lên mặt trăng, há thật to thốt lên một tiếng than dài, tiếng than từ trái tim tan nát, tiếng than nói lên tất cả nỗi cô đơn hãi hùng, nỗi đau mất mẹ, những thiếu thốn và sự khốn cùng của nó trong quá khứ.

Tiếng tru đầu tiên của sói con, rất dài và thê thảm.

ánh bình minh làm giảm bớt một phần nỗi lo sợ của sói nhưng lại làm tăng cảm giác cô đơn, thất vọng. Nanh Trắng nhanh chóng quyết định. Nó lao thẳng vào rừng, tới bờ sông, men theo bờ đi về phía hạ lưu.

Sói chạy không nghỉ suốt một ngày hôm đó.

Sức bền bỉ di truyền giúp sói con có thể bắt các cơ bắp tuy đã nhức mỏi vẫn đưa nó tiến lên không ngừng. Tới chỗ dòng chảy bị thu hẹp giữa hai bên bờ vách đá cheo leo, nó vòng tránh tìm đường lên đỉnh núi. Có những đoạn sói phải lội phải bơi qua sông qua suối, nhiều chỗ phải liêu đi trên lớp băng mới bắt đầu đông cứng ven bờ.

Đôi lần vượt qua khúc sông chảy xiết, nó phải chống chọi kịch liệt mới không bị nước cuốn đi.

Đầu óc nó không lúc nào rời khỏi ý định tìm ra dấu vết các thượng đế. Điều lo lắng duy nhất của nó là họ đã rời bờ sông đi sâu vào nội địa.

Trí thông minh của Nanh Trắng hơn hẳn các đồng loại. Nhưng nó chưa đủ khôn để nghĩ tới bờ bên kia con sông Mackenzie. Biết đâu toán người Anhđiêng đã chẳng di chuyển sang đó? Sau này, cùng với năm tháng và sự từng trải, chắc Nanh Trắng sẽ không bỏ qua khả năng đó, còn lúc này nó chỉ đi hú họa vậy thôi. Suốt đêm hôm đó nó vẫn chạy không ngừng, vượt qua nhiều trở ngại, nhất quyết không bỏ cuộc. Mãi tới trưa hôm thứ hai cơ thể nó mới bắt đầu suy kiệt: tính ra nó đã chạy liên một mạch suốt ba mươi tiếng mà chưa có miếng gì vào bụng. Bộ lông mịn màng trên mình đã bết lại sau nhiều lần ngập lặn dưới nước giá buốt. Gan bàn chân tóe máu tươi, càng về sau sói con càng cà nhắc dữ. Họa vô đơn chí, trời bỗng tối sầm, tuyết bắt đầu rơi như roi quất, tuyết tan chảy dưới chân làm đường trơn như mỡ, che lấp tầm nhìn ra xa khiến tốc độ của nó càng chậm lại.

Tối đó Rái cá-Xám quyết định sang hạ trại bên bờ đối diện của con sông Mackenzie. Nhưng trước khi trời tối hẳn, Kloo Klooch vợ anh ta phát hiện một con nai sừng tấm đang xuống sông uống nước. Sự tình cờ may mắn này đã đảo ngược tình hình theo hướng có lợi cho sói con. Bởi lẽ nếu con thú rừng kia không xuống sông uống nước, nếu Kloo Klooch không phát hiện ra và nếu Rái cá-Xám không bắn hạ được nó bằng hai phát súng, chắc hẳn Nanh Trắng đã bị lạc và sẽ hoặc chết vì đói khát vì rơi vào tay địch, hoặc gặp lại bầy sói anh em ruột thịt của nó và trở lại sống đời sói đến lúc chết. Tuyết rơi càng dày, sói con đang lao đảo, lê chân khập khiễng bước đi thì phát hiện trên mặt đất trắng tuyết một dấu chân mới toanh. Nó lần theo dấu chân đi từ bờ sông vào bìa rừng. Chẳng mấy chốc tiếng ồn ào của trại đã bay tới tai, nó trông thấy ánh lửa bếp chập chờn của vợ Rái cá-Xám đang nấu ăn. Trong trại có thịt tươi rồi!

Sói con định ninh sắp ăn đòn. Nó dán mình xuống đất. Nghĩ tới trận đòn sẽ tới, lông hơi dựng lên nhưng nó vẫn nhòai dãn về phía căn lều. Vừa sợ và căm ghét hình phạt đang đe dọa lại vừa thêm hơi ấm của bếp lửa và sự che chở của các thượng đế. Nên nó cứ tiến, thân hình co quắp, khúm núm, kéo lê bụng tới vùng sáng bếp lửa.

Rái cá-Xám trông thấy Nanh Trắng, ngừng nhai miếng thịt đang ăn dở. Nanh Trắng trườn thẳng tới trước mặt ông chủ, đầu cúi gằm tỏ ý thuần phục. Lúc này nhích được một tấc đất tới gần vị thượng đế sao mà chậm chạp, nhọc nhằn. Đến thế! Mãi nó cũng tới nơi, nằm phủ phục dưới chân Rái cá-Xám.

Sói con run hết biết nhắm nghiền mắt chờ đòn trừng phạt giáng xuống. Bàn tay ông chủ Anđiêng vừa giơ cao trên đầu, nó vội gồng mình chịu trận. Không thấy bàn tay đó nện xuống nó liều mạng ngược nhìn. Thì ra Rái cá-Xám đang xé đôi miếng thịt, đưa cho nó một nửa.

Sói con chưa hết nghi ngại, rụt rè đánh hơi, rồi nhẹ nhàng đón miếng thịt. Rái cá-Xám ra lệnh mang thêm thịt cho nó, và ngồi canh chừng lũ chó khác để Nanh Trắng yên chí đánh chén.

No phưỡn bụng, Nanh Trắng nằm dưới chân ông chủ, âu yếm nhìn đồng lửa sưởi ấm nó. Hoàn toàn yên tâm về ngày mai hết cảnh lang thang trong rừng tối, được làm bầu bạn với giống người.

Chương 6

Luật kẻ mạnh

ít bữa sau Rái cá-Xám phải lên đường.

Anh chuẩn bị hai cỗ xe trượt, chiếc lớn cho anh ta và chị vợ Kloo Klooch, chiếc nhỏ cho cậu con trai Mit Sah có dịp tập điều khiển đàn chó kéo. Chắc chẳng cần nói thêm: cậu ta rất hãnh diện được giúp bố mẹ chở theo hơn một trăm kí hành lí.

Nanh Trắng cũng phải đóng một bộ dây đai.

Nó chẳng lấy thế làm ngạc nhiên, vì có những sáu con khác cùng kéo xe với nó. Mỗi con bị buộc vào cổ xe bằng những sợi dây dài ngắn khác nhau.

Xe trượt tuyết trông giống loại xe trượt băng toboggan, nhưng làm bằng vỏ cây phong bạc, mũi uốn cong để khỏi lún xuống tuyết. Trọng lượng hàng được rải đều trên bề mặt chiếc xe. Chó buộc vào xe bằng những đoạn dây dài ngắn khác nhau để chúng khó bề đánh lộn. Con nào thích gây gổ chỉ có thể quay lại cắn con phía sau và sẽ bị lọt vào tầm roi của người điều khiển. Trái lại, nếu định gây sự với con chạy trước tất nhiên nó phải dướn mạnh lên kéo theo tất cả những con chạy phía sau làm tốc độ xe tăng lên. Con Lip Lip dẫn đầu đoàn chó, nghiêm nhiên được đặt vào cương vị chỉ huy làm cả bọn chó đều rất tức tối ganh tị.

Mit Sah là chàng trai cũng khôn ngoan như người bố. Chú đã thấy Nanh Trắng thường xuyên bị Lip Lip hành hạ. Nhưng vì hồi đó Lip Lip là chó của chủ khác nên chú chẳng thể làm gì được ngoài việc thỉnh thoảng ném nó một cục đá.

Sau khi mua về Mit Sah bắt đầu trút căm tức lên đầu con Lip Lip bằng cách buộc nó vào sợi dây dài nhất. Về hình thức thì có vẻ là một vinh dự. Nhưng thực ra thì Lip Lip chẳng những không chỉ huy được mấy con kia mà còn lãnh đủ nỗi căm ghét của chúng, thường xuyên bị chúng hành hạ tới số. Lũ chó chỉ nhìn thấy đuôi và hai chân sau của nó nhấp nhôm chồm chồm trước mặt. Chúng nghĩ: cha này sợ nên mới quặp đuôi chạy chí mạng thế kia. Ý nghĩ đó làm chúng hăng tiết muốn bắt kịp Lip Lip. Thế là trong suốt ngày đường cổ xe trượt như bay. Con đầu đàn Lip Lip nổi cáu vì bị rượt đuổi đến cùng, định quay lại trị lũ địch thủ nhưng ngay lập tức bị ngọn roi dài ba chục piê quất giữa mồm buộc nó phải trở về vị trí. Mit Sah còn chơi khăm tìm cách kích lũ chó đuổi theo Lip Lip hăng hơn nữa bằng cách ưu tiên thưởng thịt cho nó khiến những con khác lồng lên tị nạnh. Riêng Nanh Trắng vẫn lăm lăm làm nhiệm vụ rất chu đáo, sợi dây của nó luôn kéo căng, Mit Sah công nhận nó rất tận tụy trong công việc. Sói xám đã quên mẹ, chỉ lo ngoan ngoãn phục tùng ông chủ. Nó chấp nhận kỉ luật dễ dàng hơn các con khác.

Không quên những trò tai ác của bọn chó, nó luôn lảng xa chúng. Nhưng cũng thấy khoái vì Lip Lip giờ đây đã thay nó đóng vai kẻ chịu tội.

Nó luôn tự nhắc nhở: chó có đại đột xa rời Rái cá-Xám, xa rời bà chủ và con trai ông bà chủ, nó sẽ bị bày chó kia nhào tới giết chết không thương tiếc.

Dần dần Nanh Trắng được trọng thị. Không con nào dám nâng tay trên của nó một miếng thịt nhỏ, trái lại chính nó thường cướp của chúng miếng thịt chúng chưa kịp nuốt hết. Kỉ luật do thượng đế đề ra chặt chẽ chừng nào thì kỉ luật do Nanh Trắng áp đặt cho bày chó cũng không kém khắc nghiệt. Nó đòi hỏi bọn chúng phải tuyệt đối phục tùng.

Chuyến đi kéo dài nhiều tháng. Sói xám ngày càng được nể sợ, đã trở thành một thứ nhân vật thượng đẳng trong xã hội chó. Nhưng nó vẫn coi con người là thượng đế.

Sói không cảm thấy yêu Rái cá-Xám. Nó coi anh ta là một thượng đế hoang dã, chẳng một lần vuốt ve nó, cũng chẳng bao giờ nói với nó một lời mềm mỏng. Anh ta thực thi công lí bằng chiếc gậy tổ bố, khi nó lập thành tích thì được anh thưởng công bằng cách không đánh đòn.

Bàn tay anh ta đáng lẽ có thể rất dịu dàng nhưng lại chỉ ban phát sỏi đá, những cái tát nẩy lửa, những ngọn roi quất cháy da cháy thịt, những đòn gậy nện như xương. Bàn tay bọn nhóc Anhđiêng càng độc địa hơn. Mỗi khi có dịp, chúng thì nhau ném đá vào Nanh Trắng, có đứa suýt làm nó chột mất một mắt.

Một bữa kia, Nanh Trắng gặp rắc rối nghiêm trọng gần một hồ lớn, hồ Nô lệ. Thấy một chàng trai đang dùng rìu pha những tảng thịt đông lạnh, nó mon men tới gần. Những mảnh thịt vụn bắn tung tóe đỏ lòm như tia lửa. Sói con nháy tới vồ. Anh chàng Anhđiêng cau mặt buông rìu, nhặt chiếc gậy định nện. Tên kẻ cắp ngay bỏ chạy, lở ngớ không thuộc đường nên mắc kẹt giữa hai căn lều và một taluy cao.

Nó phạm tội gì? Nhặt nhanh những thứ vương vãi đâu phải là tội! Vậy tại sao dám vung gậy đánh nó? Con chó lai sói chồm lên. Chàng trai bị hất ngã, bị nó ngoạm một miếng đau.

Nanh Trắng bỏ chạy liền, về nấp bên ông chủ.

Lát sau chàng Anhđiêng nọ kéo cả nhà tới gặp Rái cá-Xám.

- Chó của anh cắn con trai tôi. Phải trị nó tận mạng.

- Không. - Rái cá-Xám đáp, - nó không làm gì sai. Không đánh nó mới đúng!

Kloo Kloooh và Mit Sah cũng đồng tình với anh tạ Vậy sao? Mình có thể cắn một loại thượng đế nào đó mà không bị trừng phạt ư?

Nanh Trắng sẽ không bao giờ quên ý tưởng này.

Chưa hết. Ngay sau đó ít bữa Mit Sah đi rừng và chạm trán anh chàng bị Nanh Trắng cắn bữa trước. Hai đứa cãi nhau, lát sau nhiều đứa nữa kéo tới. Cậy đông chúng hè nhau đánh Mit Sah. Đòn hội đồng giáng như mưa xuống người Mit Sah. Tuy chống cự rất kiên cường nhưng con trai Rái cá-Xám sắp quỵ đến nơi. Đúng lúc Nanh Trắng tới. Chuyện gì thế nhỉ? à, thì ra các ông con của thượng đế nện nhau! Không phải chuyện của mình. Mặc xác chúng... Ồ, nhưng người bị chúng choảng là Mit Sah, mà Mit Sah lại là con ông chủ mình! Sói con xông vào. Trong nháy mắt chiến trường sạch bóng quân thù! Mit Sah kể lại câu chuyện rắc rối đó với bố mẹ. Hôm đó Nanh Trắng được Rái cá-Xám thưởng vô số thịt.

Sói con rút ra nhiều bài học. Từ bảo vệ thân thể thượng đế đến bảo vệ tài sản của họ, hai nhiệm vụ cách nhau không xa. Vậy nó phải bảo vệ họ chu đáo cả thân thể lẫn tài sản, dù có phải vì công việc đó mà cắn các thượng đế khác...

Thượng đế cũng có dăm bảy đường, có loại tối cao đòi hỏi nó phải phục tùng và bảo vệ, có loại nhát như thỏ đế mà nó có thể cắn nếu tình thế đòi hỏi.

Rái cá-Xám huấn luyện Nanh Trắng làm công việc giữ nhà. Nó được trả công bằng thức ăn và sự che chở của chủ. Từ đó Nanh Trắng biết canh giữ tài sản, bảo vệ thân thể

thượng đế, làm việc cho chủ.

Khoảng tháng tư, chuyển đi dài của chàng Anđiêng kết thúc. Nanh Trắng vừa tròn tuổi tôi. Mít Sah tháo dây đai cho nó. Không kể Lip Lip, nó là con đẹp nhất trong đàn chó choai choai của toàn trại. Nó thừa hưởng của bố mẹ cả sức khỏe lẫn tầm vóc. So với các con đã trưởng thành thân hình nó dài hơn tuy nhìn tổng thể thì các bộ phận chưa phát triển cân xứng, vẫn mảnh mai thon thả. Bộ lông màu xám y hệt lông sói rừng. Lang thang trong trại, nó nhanh chóng lấy lại các thói quen cũ, dễ dàng nhận ra những địa điểm đã rời xa từ nhiều tháng nay. Giờ đây Nanh Trắng có thể dạo chơi khắp chốn không lo bị tấn công, hơn nữa bọn chó thấy nó đi qua còn vội vàng lánh mặt. Trong đám chó già có một con trước kia vẫn làm nó run bắn lên: con Baseek. Hồi đó hể vừa trông thấy nó là Nanh Trắng đã hoảng.

Nó bị con Baseek đánh bại nhiều trận.

Nhưng bây giờ, nó đã biết rõ những thay đổi trong sự phát triển thân hình và sức mạnh của nó, biết rõ Baseek đã suy yếu vì tuổi già.

Hai địch thủ chạm trán nhau nhân dịp xẻ thịt một con nai sừng tấm vừa bị bắn hạ, Nanh Trắng được chia phần một chiếc móng và một khúc xương ống chân còn dính một miếng thịt.

Nó mang phần tới sau bụi cây xa lữ chó đang chen lẫn tranh cướp nhau, điềm tĩnh nằm thưởng thức. Bỗng Baseek lao đến. Sói con phản công ngay, chồm lên cắn kẻ địch một nhát rồi lùi ra xa thủ thế. Con chó già sừng sờ trước thái độ ngang tàng của sói con, trước đòn phản kích chớp nhoáng, đứng ngớ ra, nhìn trân trân vào địch thủ.

Baseek đã có kinh nghiệm về sức mạnh ngày càng gia tăng của lớp trẻ, nó biết cần phải vận dụng sự khôn ngoan để chịu đựng điều nó không thể ngăn cản. Nó xù bộ lông đầy oai phong, trừng mắt qua khúc xương nhìn sói con với vẻ khinh miệt. Nanh Trắng tuy ra đòn thành công nhưng trong tâm trạng vẫn còn rơi rớt đôi chút nào đó của nỗi khiếp đảm ngày xưa. Nó thu mình thật nhỏ, nghĩ cách rút lui sao cho đỡ mất thể diện.

Con Baseek phạm sai lầm khi nhận định tình thế, tưởng cái nhìn khinh miệt của mình đã làm Nanh Trắng mất tinh thần sắp bỏ chạy để lại miếng thịt. Nhận định đó làm Baseek nôn nóng mất kiên nhẫn.

Con chó già coi như mình đã thắng, bước thẳng tới miếng thịt. Nó chẳng cần đề phòng, cúi xuống hít hà đánh hơi. Nanh Trắng gừ một tiếng. Lúc này, nếu như con chó già chịu đứng yên tại chỗ, tình thế của nó vẫn chưa đến nỗi nguy ngập. Chỉ cần ngẩng đầu, phóng tia mắt dữ tợn thẳng vào địch thủ, nhất định nó sẽ làm Nanh Trắng táng đờm kinh hồn bỏ chạy. Khốn nỗi mũi thịt tươi ngon lành vừa xộc vào lỗ mũi lại quá hấp dẫn làm Baseek không sao cưỡng nổi cơn thèm rỏ dãi, muốn ăn sống nuốt tươi ngay lập tức.

Baseek quá quắt tới mức đó, sói con chịu sao thấu! Từ lâu nay nó đã được tôn vinh là vị chỉ huy xứng đáng của các bạn đồng hành, đời nào nó chịu để yên cho kẻ kia ngang nhiên cuồn phần thịt của nó! Nanh Trắng liền ra đòn theo cách lâu nay: bất ngờ, không dạo đầu. Ngay đòn thứ nhất tai Baseek đã bị xé rách te tuạ Chưa kịp hoàn hồn, các đòn

tiếp theo đã tới tập giáng xuống.

Nó bị hất ngã chống bốn vó, cổ họng rách toang, đang ra sức quẫy đạp cố bò dậy thì bị Nanh Trắng đớp hai miếng vào bả vai. Đòn phản công của Baseek chẳng nhằm nhò gì: hai hàm răng nó bập rất mạnh phát ra một tiếng ghê hồn nhưng chỉ bập vào không khí. Lát sau Baseek bị cắn trúng mồm, bị hất tung ra xa miếng thịt.

Tình thế hoàn toàn đảo ngược. Nanh Trắng dựng lông nhe nanh đứng chặn khúc xương, Baseek lùi xa phía sau chuẩn bị chuồn. Nó đã tổn không dám liều mạng tiếp tục chọi với sói con rất giỏi tấn công chớp nhoáng. Nhưng vẫn cố thu hết can đảm hùng rút lui trong danh dự.

Nó quay lưng lại, đằng hoàng bỏ đi rất oai vệ coi như Nanh Trắng và khúc xương ổng kia chẳng là cái thá gì đáng quan tâm. Cho tới khi không trông thấy sói con đâu nữa nó mới dừng lại liếm các vết thương đỏ máu.

Nanh Trắng nghiêm nhiên trở thành vị chúa soái độc tôn trong trại. Không tên nào dám chống lại nó. Nó tha hồ lên mặt, không bè bạn, luôn buồn so, xa lánh mọi con khác.

Giữa mùa hè, bữa sói con đang một mình lặng lẽ ngao du bỗng bắt gặp một căn lều mới dựng ngay bên trại. Nó để ý thăm dò và nhận ra Kiche Sói con nao nao nhìn mẹ, trong lòng rạo rức bao kí ức ngày xưa. Nhưng sói cái nhe răng, gừ khế. Những kỉ niệm đầm ấm trong quá khứ vụt sống lại trong lòng sói con. Nó chồm tới con sói mẹ đã từng một thời là cả thế giới của nó. Con Kiche đớp nó một miếng làm sói con đau quá lùi lại, không hiểu tại sao. Ta đừng vội chê trách sói mẹ. Nó không nhìn nhận con chỉ vì nó đã có những đứa con khác.

Hai chú nhóc vẩy đuôi đòi chơi với Nanh Trắng trong khi con này lạnh lùng đánh hơi, rất thắc mắc không hiểu từ đâu ra hai nhóc con lạ mặt, không biết đây là hai đứa em cùng mẹ khác bố. Con Kiche lại đớp nó lần nữa rồi không ngớt gừ gừ đe dọa.

Nanh Trắng không còn là trung tâm cuộc sống của sói cái nữa. Nó ngơ ngác đứng nhìn Kiche liếm hai sói con, thỉnh thoảng lại gầm gừ xua đuổi nó. Nó không còn có ý nghĩa gì, không còn chỗ đứng trong tình cảm của Kiche, như Kiche lẽ ra cũng không còn chỗ trong tâm hồn nó.

Nhưng Nanh Trắng vẫn đứng im, trong tâm trạng cực kì choáng váng cố đấu tranh với những kỉ niệm rồi bời. Một lần nữa mẹ nó lại tấn công.

Sói con nhẫn nhục chịu đựng không chống lại, theo đúng luật của loài chó: không đánh chó cái.

Nó biết luật này theo bản năng tự nhiên.

Nhiều tháng trôi qua Nanh Trắng đã trở thành con chó lai sói cao lớn. Tính cách nó tiếp tục phát triển theo khuôn mẫu của hoàn cảnh xung quanh.

Qui luật cuộc sống là như vậy: tính cách hình thành trong khuôn mẫu của hoàn cảnh.

Nếu Nanh Trắng không đến với ngọn lửa của con người, chắc hẳn Wild đã biến nó thành con sói rừng thực thụ. Con người đã tạo cho nó một môi trường khác, trong đó nó lớn lên thành chó nhà nhưng vẫn giữ lại đôi nét gì đó của chó sói.

Càng lớn lên nó càng khó hòa đồng, càng tỏ ra hung tợn với các con chó trong trại, nhưng vì thế lại được Rái cá-Xám ngày càng ưu ái hơn.

Tuy thể chất rất khỏe nhưng Nanh Trắng có điểm yếu chí tử về tính cách không thể khắc phục nổi: không chịu được tiếng cười chế giễu của mọi người. Khi các ông chủ Anhđiêng cười nó, máu Nanh Trắng lập tức sôi lên khiến nó trở nên cực kỳ nguy hiểm. Vô phúc cho con chó non, thậm chí cả con chó già nào lúc ấy loạng quạng trên đường đi của nó! Nó hiểu luật lệ nên không dám trút cơn giận lên Rái cá-Xám, biết rõ sau lưng anh ta có cây gậy tổ bố và chiếc roi rất dẻo. Còn sau lưng lũ chó chỉ có khoảng không gian trống trơn để chúng quắp đuôi chạy thẳng khi Nanh Trắng xuất hiện trong cơn điên bị người cười nhạo.

Lúc Nanh Trắng lên ba, vùng lưu vực sông Mackenzie lâm vào cơn đói kém rất nặng. Cá sông, thỏ rừng và nai sừng tấm biến đi đâu sạch.

Ngay bọn tuần lộc cũng hình như quên đi trú tới đây. Khắp miền Wild bị bao phủ trong chết chóc. Thiếu lương thực, bị cái đói hành hạ, các con vật ăn thịt lẫn nhau, con nào thật khỏe mới sống sót. Đã thế chúng còn bị người Anhđiêng săn bắt ngày đêm. Người già, người yếu lẫn ra chết đói, tiếng kêu than ai oán tràn ngập trại.

Đàn bà trẻ con kiệt sức gục hàng loạt, số ít thức ăn còn lại chui vào bụng các thợ săn mất sâu hoắm vì đói. Các thượng đế phải ăn cả những chiếc giày da mộc và bao tay da của họ thì dĩ nhiên bọn chó phải ăn dây đai kéo xe, khi đã ăn hết những thứ đó thì ăn thịt lẫn nhau. Những con xấu xí nhất, yếu ớt nhất bị thịt trước, vài con chạy thoát vào rừng thì rơi vào nanh vuốt chó sói. Một mình con Nanh Trắng đã từng qua thời thơ ấu ở Wild nên có khả năng sống độc lập trong rừng.

Thấy chó bị các ông chủ ăn thịt dần, sói con biết thân biết phận đông tuốt vào rừng, kiên nhẫn săn bắt sóc làm thức ăn cầm hơi, nhiều phen nó phải phục kích hàng giờ mới thấy con vật nhỏ thó này rời cây nhay xuống. Tn mãi cũng hết sóc, nó tự bằng lòng với thịt chuột. Bữa tấn công một con chồn thông nó bị đánh trả kịch liệt.

Khi nạn đói lên tới đỉnh điểm, cực chẳng đã sói con phải tìm về với bếp lửa của các thượng đế. Dừng lại ở chỗ khá xa dãy lều bạt, nấp kín dưới cây rừng nó quan sát tình hình trong trại, len lén gỡ trộm các con vật mắc bẫy người Anhđiêng. Có lần nó liều mạng gỡ cả bẫy của Rái cá-Xám. Một muốn chết, sức lực gần cạn kiệt, nhiều lần nó phải nằm bẹp xuống thở. Tình cờ bắt gặp một con sói con lông vàng gần trại, nó giết luôn không thương tiếc rồi tiếp tục đi lang thang. Có lẽ số còn may, nên mỗi khi lên cơn đói bụng thể nào nó cũng kiếm được miếng gì nhét vào dạ dày. Nó đã suy yếu nhưng trong rừng có những con vật còn yếu hơn. Có bữa cả một đàn sói xông vào đúng lúc Nanh Trắng vừa một mình chén hết con linh miêu cách đây hai ngày nên rất sung sức. Cuộc chiến cực kỳ quyết liệt nhưng Nanh Trắng có phong độ cao hơn hẳn bọn địch thủ, buộc chúng phải bỏ dở cuộc truy kích. Hơn nữa, nó còn bất ngờ quay lại quật chết rồi nuốt gọn một con đang mai đuổi theo nó. Những chuyển ngoa du liên miên đưa Nanh Trắng

trở về vùng nó sống thời thơ ấu, gặp lại chiếc hang nó đã sống với sói mẹ và sói già lông xám. Nó ngạc nhiên thấy Kiche trong đó. Cũng như Nanh Trắng, sói mẹ đã chạy trốn bàn tay con người.

Kiche cùng sống với một con sói nhỏ. Thấy Nanh Trắng tới, sói mẹ kiên quyết đuổi ra. Nanh Trắng không cưỡng lại, tới ở trong hang con linh miêu đã đánh nhau với nó hồi xưa.

Mùa hè trôi qua. Nhờ may mắn săn được nhiều mồi nên Nanh Trắng đã phục hồi sức lực, cảm thấy tràn đầy tự tin. Một bữa tình cờ nó gặp Lip Lip cũng đã vào sống trong rừng như nó. Hai con đang chạy ngược chiều nhau dọc theo chân một bức vách đá bọc hai bên bờ dòng thác. Bất thành玲 chúng chạm trán khi cả hai vừa vòng qua một tảng đá. Chúng lập tức thủ thế, gườm gườm nhìn nhau đầy nghi ngờ.

Nanh Trắng vừa ăn no nên rất sung sức, con mồi nó vừa ăn còn chưa kịp tiêu hết. Vậy mà vừa thoáng thấy Lip Lip, toàn bộ lông dọc sống lưng nó tự dưng dựng đứng hết lên, y hệt hồi bị địch thủ bắt nạt ngày trước.

Sự việc tiếp theo diễn ra trong nháy mắt.

Con Lip Lip định bỏ chạy nhưng không kịp.

Nanh Trắng hất nó ngã chổng gọng, lăn lông lốc mấy vòng. Rồi ngoạm giữa cổ nó. Con Lip Lip thở hắt ra chờ chết, Nanh Trắng lượn quanh địch thủ canh chừng một lúc rồi bỏ đi dọc theo vách đá.

Một lát sau nghe có nhiều tiếng động trong rừng, nó thận trọng tới bìa rừng đưa mắt nhìn ra trắng trổng. Gần con sông, có một trại Anhđiêng. rộ rã tiếng động, tiếng người, mùi cá mùi thịt theo gió đưa vào mũi thơm phưng phức. Nghe những âm thanh vui vẻ, xen lẫn tiếng cáu gắt của phụ nữ, Nanh Trắng hiểu ngay rằng đằng sau sự giận dữ của các bà là những chiếc dạ dày no căng. Lương thực đã sẵn, nạn đói đã qua. Biết thế sói con mạnh dạn ra khỏi rừng, chạy xuyên qua trại đi thẳng tới lều Rái cá-Xám. Chàng Anhđiêng này không có nhà, chị vợ Kloos Klooch mừng rỡ tiếp đón con sói. Chị ném cho nó một miếng thịt.

- Ờn đi, rồi nằm đó mà ngủ. Rái cá-Xám sắp về rồi. Ông ấy sẽ rất vui khi thấy mày quay về.

Cuộc sống trở lại như xưa, Nanh Trắng lại làm chó kéo xe trượt tuyết.

Nó lại được đóng vai đầu đàn, do đó càng bị những con khác căm ghét. Suốt ngày, bọn chúng có cảm giác phải rượt đuổi nó không lúc nào được ngơi nghỉ. Khi dừng, chúng chỉ muốn xông tới nện cho nó một trận cho hả ghét nhưng lại bị ngọn roi của Mit Sah làm ngوائل hăng máu. Ngay Nanh Trắng mỗi khi định sửa một con trong đàn cũng không tránh khỏi bị ngọn roi da tàn nhẫn quất giữa mõm. Buộc phải tuân lệnh chủ bắt kéo xe hết ngày này sang ngày khác, nó đâm ra ngán cái nghề khó chịu này.

Mỗi khi Mit Sah ra lệnh khởi hành, cả đàn chó đồng loạt dướn lên đuổi theo sói con,

kèm theo những tiếng gầm gừ tức tối. Sói con cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương nặng nề vì không có cách nào dừng lại để trị tội cái bọn cứ lảng nhăng bám đuôi đuổi theo nó suốt ngày. Ý chí ngấm ngấm nổi loạn và lòng căm thù của nó lớn dần. Nó không mong được nường nhẹ và cũng không nhẹ tay với địch thủ, nhất định tìm mọi cơ hội hãm hại lũ chó trong trại. Đêm nào nó cũng loanh quanh giữa các căn lều, hòng vớ được một con đại đột dám đi đêm để nện cho một trận bò lê bò càng.

Mỗi khi về tới đích, chó được thả ra, các con đầu đàn khác thường nép vào chân các thượng đế để được che chở. Con Nanh Trắng không thế. Nó một mình lững thững đi khắp trại, đêm đêm lòng đánh những con đã chọc tức nó trong ngày. Nhưng lũ chó không tìm đường lánh mặt nó như trước nữa.

Chúng đã quen nhìn nó bỏ chạy suốt ngày, đầu óc chúng đã quen với ý nghĩ coi ưu thế của sói con là thứ giả tạo. Vì vậy hể Nanh Trắng xuất hiện là chúng hè nhau xông vào đánh tới tấp.

Bầu không khí xung quanh sói con chất đầy thù hận, độc ác. Những bữa ở lại trại, nó hết bị bày chó này đến bày khác thay phiên nhau kéo tới tấn công, quấy rối làm nó suốt ngày không yên. Tuy con nào cũng được Nanh Trắng cho những bài học nhớ đời nhưng đêm nào chúng cũng hè nhau kéo tới khiêu chiến. Lòng căm thù của chúng có nguồn gốc sâu xa từ sự khác biệt chúng cảm thấy giữa chúng và con sói.

Chắc chắn chó nhà cũng là chó sói được thuần dưỡng. Nhưng được thuần dưỡng qua nhiều thế hệ nên chúng đã quên hết thói quen sống ở Wild, chỉ còn giữ lại một ý niệm mơ hồ, coi đó là một miền xa lạ, khủng khiếp, đầy đe dọa. Wild chính là cái mà chúng căm thù ở Nanh Trắng vì Nanh Trắng là kẻ vẫn còn quá gần gũi với Wild, là tượng trưng của Wild. Nó là con sói vẫn giữ nguyên kí ức về cuộc sống tự do giữa rừng hoang dại, vẫn nhớ những cuộc săn đuổi quyết liệt, những cuộc tấn công con mồi, vẫn thèm nhớ mùi vị những tia máu nóng hổi và những tảng thịt tươi rói nảy bần bật dưới hàm răng kẻ trắng trợn.

Qua các trận giáp chiến, bọn chó rút ra kinh nghiệm xương máu: đừng bao giờ một mình tấn công con sói đáng gờm. Vì vậy, lần nào chúng cũng tụ năm tụ bảy kéo tới, tránh bị Nanh Trắng lần lượt nuốt chửng từng con. Nhờ chiến thuật đó nên chúng không bị tiêu diệt. Tuy Nanh Trắng có thể quật ngã một con trong bọn, nhưng ngay lập tức cả lũ xông vào trước khi con sói kịp giáng đòn kết liễu. Vừa có lệnh tấn công phát ra, ngay những con hèn nhất cũng tham gia đội hình tấn công Nanh Trắng tuy không lần nào đánh bại được nó. Nó quá mạnh, quá nhanh và quá thận trọng. Luôn tránh bị dồn vào chỗ hẹp, khi bày chó định bao vây nó phóng ngay ra xạ. Khó có thể hất ngã nó, vì bộ móng của nó bám xuống đất cũng chắc như con người nó bám vào cuộc sống. Nanh Trắng tuyên chiến với bọn anh em cùng loài đã bị sự che chở của thượng đế làm cho mềm yếu, nhu nhược. Nó hung dữ tới mức tuy Rái cá-Xám là con người cực kì tàn nhẫn cũng phải tự thú nhận: trong đời anh ta chưa từng thấy con vật nào như nó. Điều này làm anh ta rất khoái..

Chương 7

Pháo đài Yukon

Khi Nanh Trắng lên năm tuổi, Rái cá-Xám cùng nó thực hiện chuyến đi theo đường khác: vượt qua dãy Núi Đá tới bờ sông Yukon và sông Nhím, một nhánh của Yukon. Trong mấy vùng này, bọn chó không đề phòng Nanh Trắng vì chưa biết miếng đòn bất ngờ không đạo đâu của nó.

Trong lúc bọn chúng đang phí thì giờ với những động tác dương oai điệu võ, con sói đã như tia chớp xông tới ra đòn chí tử, kết liễu mạng chúng. Những cuộc tàn sát kinh hồn!

Nanh Trắng đã trở thành một con chó rất đẹp ai cũng trầm trồ khen ngợi, khả năng chiến đấu của nó không con nào bì kịp. Không bao giờ đánh kéo dài, nên nó rất coi trọng đòn chớp nhoáng. Sau khi ra đòn trúng đích, nó không bao giờ để bị vướng vào địch thủ mà luôn nhanh chóng thoát ra. Như tất cả mọi con sói rừng Nanh Trắng rất ghét đánh giáp lá cà. Đó là cái bẫy nguy hiểm, Wild đã dạy nó như vậy.

Tuy nhiên, ta đừng nghĩ sói con không bao giờ bị cắn hoặc bị đòn đau. Cũng có những khi cả một bầy chó đeo vào người nó tấn cho một trận ra trò, nhưng rồi nó cũng chạy thoát.

Nanh Trắng theo Rái cá-Xám tới pháo đài Yukon nơi có rất đông người Anhđiêng. Lên đường vào mùa đông Rái cá-Xám tận dụng các con sông đóng băng nằm giữa Mackenzie và Yu-kon.

Trong mùa xuân vừa rồi anh ta lên Núi Đá săn bắt thú, chờ khi bắt đầu mùa tan băng anh làm chiếc xuồng xuôi theo dòng con sông Nhím tới chỗ hợp lưu với sông Yukon, ngay dưới vành đai Bắc cực. Đây là nơi có pháo đài kể trên.

Năm 1898, rất đông người từ khắp nơi đổ về Yukon, từ đó đi về hướng Dawson và Klondike để tìm vàng. Tới được đây họ vẫn còn cách xa đích mấy trăm dặm tuy nhiều người đã lên đường từ hơn một năm nay.

Rái cá-Xám dừng chân. Anh ta đã nghe tin đồn về cuộc chạy đua săn vàng nên chờ theo nhiều bọc da thú, nhiều bọc bao tay, giày da thô.

Chàng Anhđiêng này tính toán:

"Bọn họ thiếu thốn đủ thứ... bán áo lông thú, găng, bao tay, giày da thô cho họ ta sẽ được lãi lớn".

Dự tính của anh ta còn thua xa thực tiễn.

Trong những tính toán bốc đồng nhất Rái cá-Xám cũng không dám mơ đạt tỉ lệ lãi hơn một trăm phần trăm giá gốc. Nhưng khi bán hàng anh ta được những một ngàn phần trăm. Thấy thế, anh ta bố trí công việc kinh doanh thật cẩn thận, không nóng vội, dự tính nếu cần sẽ ở lại cả mùa hè và mùa đông năm tới để tranh thủ thu lợi cao nhất với số hàng mang theo.

Lần đầu tiên Nanh Trắng trông thấy ở pháo đài Yukon những người không giống người

Anh điêng tí nào. Da họ trắng, trông rất mạnh mẽ.

Các thượng đế da trắng hình như hơn hẳn những thượng đế nó đã biết lâu nay. Vì thế nó quan sát họ với vẻ nghi ngờ, và trong mấy giờ đầu nó dành toàn bộ thì giờ để nghiên cứu thật kĩ nơi họ cắm trại và những cư dân trong trại.

Nó rất thận trọng, không để lộ cho ai biết. Sau đó thấy bọn chó trong trại người da trắng có vẻ được chăm sóc tử tế, nó mon men tới gần. Người trong trại cũng rất tò mò để ý quan sát Nanh Trắng, vì hình dáng nó rất lạ mắt.

Cứ cách vài ba ngày lại có một con tàu to dùng chạy bằng hơi nước tới cặp bến. Nanh Trắng coi đó là một biểu hiện nữa của quyền uy tối thượng trong tay các thượng đế da trắng. Rất đông người từ con tàu xuống bờ và cũng rất đông người từ bờ lên tàu. Chỉ trong một ngày, sói con nhìn thấy nhiều người da trắng hơn số người Anh điêng nó trông thấy trong suốt cuộc đời.

Các thượng đế da trắng rõ ràng rất mạnh nhưng chó của họ lại rất xoàng. Đầu chúng trông rất kì, nhiều con chân ngắn thun lùn, lông rất mảnh nhìn kĩ mới thấy. Chẳng con nào biết đánh nhau. Nanh Trắng khinh chúng ra mặt, nó chỉ hất ngã chúng, cắn chúng trọng thương rồi để lại cho các con chó Anh điêng khác kết liễu. Như vậy nó vẫn hoàn tất công việc mà không phải hứng đòn trừng phạt. Trong khi đồng bọn của nó bị mọi người chửi bới nguyên rủa, bị ném đá tới tấp mặt mũi, nó vẫn yên ổn đứng xa xa cười thầm.

Tàn sát chó của người da trắng thoát tiên chỉ là thú tiêu khiển, sau đó nhanh chóng trở thành mối quan tâm duy nhất của Nanh Trắng.

Nó còn biết làm gì khác trong khi Rái cá-Xám mãi mê buôn bán làm giàu? Sói con cùng các con chó Anh điêng khác kiên nhẫn nằm chờ tàu cặp bến. Bọn người da trắng vừa đổ bộ, cuộc chơi lập tức mở màn. Hồi này lũ chó Anh điêng cũng đã khôn ngoan hơn trước. Hễ thấy có người nổi nóng giương súng định bắn lập tức chúng bỏ chạy tán loạn. Bao giờ Nanh Trắng cũng là kẻ khơi mào cuộc chiến, một việc rất dễ đối với nó vì trong con mắt bọn chó, con Nanh Trắng đại diện cho miền Wild dữ dằn mà chúng rất sợ không muốn cho quay trở lại. Được thuần dưỡng hoàn toàn, mất hết dây mơ rễ má với tổ tiên hoang dã, những con chó từ thế giới hiền dịu phương Nam tới lưu vực con sông Yukon, tới miền đất u ám và đáng gờm trên miền Bắc này khó có thể cưỡng lại xung năng vô ý thức đẩy chúng xông vào cắn xé sói con.

Nanh Trắng là con mồi hợp pháp của chúng, cũng như chúng là con mồi hợp pháp của sói con.

ở pháo đài Yukon có hai loại người da trắng.

Những người tới định cư ở đây từ lâu tự xưng là Bột Chua vì họ ăn thứ bánh mì không có bột nở. Những người mới từ con tàu đổ bộ xuống là những người ăn bánh mì có nhào lặn bột nở.

Loài người là như vậy, chỉ một khác biệt nhỏ nhỏ thế thôi cũng đủ làm cho họ kinh địch

nhau chí tử.

Người Bột Chua căm ghét những kẻ mới tới, nên rất khoái khi thấy Nanh Trắng và băng của nó xử ác với chó của họ.

Mỗi lần có tàu tới, người địa phương kéo nhau ra hết bờ sông xem Nanh Trắng choảng nhau với chó người da trắng.

Trong số khán giả đó, có một gã gầy nhom, tướng mạo rất xấu xí nhưng lại mang biệt danh là Đẹp. Gã không bỏ qua một trận nào, hễ có tin tàu cập cảng, gã là người có mặt trước tiên và là kẻ hăng hái số một kích bầy chó Anhđiêng xung trận. Gã ngắm con Nanh Trắng với vẻ thèm thuồng ra mặt.

Chà chà, ước gì có trong tay một con chó như nó!

Gã Đẹp là con người khó ưa, có bộ mặt thật tởm. Hàm răng vàng khè dài như răng ngựa thò hai chiếc nanh ra ngoài. Toàn bộ thân hình chỉ là một mẩu nhỏ thó gắn một cái đầu bé tí tẹo.

Vì thế, hồi còn nhỏ gã được chúng bạn đặt tên là Đầu ghim. Phần sau đầu chạy một mạch thẳng đuột xuống gáy, phần phía trước mang chiếc trán thấp to bè bè. Tạo hóa hình như không ưa gã nên ngoài những thứ đó còn gắn thêm cho gã cặp mắt tổ bố cách nhau rất xa và bộ quai hàm quá cỡ trông dễ sợ. Quai hàm gì mà to đùng, nặng chình chịch, nhô hẳn ra phía trước như phải tì xuống ngực vì cái cổ không đủ sức mang một khối nặng đến thế. Bộ quai hàm gây cảm giác chứa một nguồn năng lượng khủng khiếp. Nhưng đó là cảm giác giả tạo, là sự cường điệu lạc lõng của tạo hóa, thực ra mọi người đều biết Đẹp là một gã yếu nhất trong các kẻ yếu, hèn nhất trong bọn người hèn... Để kết thúc phần mô tả hình dạng gã, cần nói thêm: cặp mắt gã cũng vàng khè như bộ răng. Tóm lại gã Đẹp là một quái thai, tuy gã không có lỗi trong chuyện này, không đáng bị chê trách.

Trong pháo đài, gã làm đủ mọi việc tạp nham: vào nhà bếp thì lo rửa chén bát, ra ngoài thì gánh vác mọi công việc nặng nhọc nhất. Ai cũng khiếp hãi gã như khiếp hãi thú rừng hoặc rắn độc. Bù lại gã Đẹp nấu ăn khá ngon, nên mọi người bỏ qua mọi chuyện khác cho gã ta.

Trên đây là chân dung con người đang nhìn con Nanh Trắng với vẻ thèm muốn chiếm được nó. Gã bắt đầu tán tỉnh con sói, mỉm cười với nó, nói chuyện với nó, thò tay định vuốt ve nó nhưng thấy con sói nhe răng gã hiểu ngay ý tứ của nó. Nanh Trắng căm ghét gã theo bản năng.

Nó ngửi thấy gã toát ra một mùi khó chịu, nó linh cảm có cái xấu cái ác trong con người gã ta.

Một bữa kia Nanh Trắng bắt gặp Đẹp bước vào căn lều của Rái cá-Xám, nó lập tức xù hết lông lên. Thấy hai người trao đổi rất lâu, nó cảm thấy mình đang là đối tượng trong câu chuyện của họ. Và lại, nhiều lần nó thấy gã Đẹp chỉ tay vào nó.

Họ nói những gì?

- Bán con cho cho tôi.

- Không đời nào! Nanh Trắng là con chó duy nhất trên đời này! Tôi không bao giờ rời nó ra.

Gã Đẹp thất vọng bỏ về.

Nhưng gã có nhiều thủ đoạn trong tay, gã thừa biết người Anhđiêng ham mê thứ gì. Sau bữa đó, gã ta thường xuyên lui tới trại, mỗi lần mang cho Rái cá-Xám một chai Uýtki. Chàng Anhđiêng mắc mưu, uống liền. Càng uống càng mềm môi muốn uống Uýtki nữa. Và chỉ mê uống một thứ đó thôi.

Cuối cùng, cả tiền bạc, hàng hóa và nghị lực đều tan thành mây khói. Chỉ còn lại cơn khát Uýtki ma quái làm chủ anh ta, cơn khát có mãnh lực ngày càng tăng không sao cưỡng lại.

Chờ tới lúc ấy gã Đẹp trở lại vấn đề.

- Bán con chó kia cho tôi. Tôi sẽ trả anh bằng thật nhiều chai Uýtki.- Được. Mang rượu tới, con chó sẽ thành của anh.

Một tối kia, Rái cá-Xám trở về lều, trông vào cổ Nanh Trắng một sợi dây da Anh ta ngồi xuống bên, một tay giữ sợi dây, tay kia cầm chai rượu thỉnh thoảng ngửa cổ tợp một ngụm. Một giờ sau gã Đẹp dẫn xác tới. Nanh Trắng giằng mạnh sợi dây da nhưng những ngón tay anh chàng Anhđiêng lập tức xiết chặt làm con sói không chạy được. Nó gừ gừ. Gã Đẹp chìa tay đưa dần tới gần đầu con chó. Nó càng gừ dữ tợn hơn nhưng bàn tay gã Đẹp cứ tiếp tục hạ xuống thấp dần. Nanh Trắng cong người trong cơn tức giận sắp nổ bùng. Nó định đớp một miếng, nhưng bàn tay kia đã kịp rút lại, hàm răng nó bập vào không khí nêu cái rắc.

Gã Đẹp vớ cây gậy, tay kia cầm sợi dây Rái cá-Xám vừa đưa. Nanh Trắng lại gừ, định cắn miếng nữa. Chàng Anhđiêng bợp tai nó, gã Đẹp cầm gậy đánh nó tới tấp.

Chống lại một lúc hai người sao nổi?

Nanh Trắng chịu phép, bò rạp dưới chân họ.

Gã Đẹp vừa để mắt canh chừng vừa lôi nó về pháo đài, buộc thật chắc rồi đi ngủ, hài lòng về công việc đã hoàn tất trôi chảy.

Một giờ sau Nanh Trắng cắn đứt sợi dây da và giành lại tự do. Nó nhảy vài bước về nhà chủ cũ.

Rái cá-Xám không mấy ngạc nhiên khi thấy Nanh Trắng trở về, anh ta trông vào cổ nó sợi dây khác. Rồi lôi nó trở lại pháo đài nhận trận đòn như tử chưa bao giờ trải qua. Đòn đánh như mưa xuống lưng con sói đáng thương. Gã Đẹp nện không thương tiếc, thậm

chí còn tỏ vẻ thích chí khi thấy con sói rú lên gào lên vì đau đớn.

Gã Đẹp rất hèn. Hai con mắt ốc nhồi trợn trừng đánh ác, tay roi tay gậy vụt tới tấp lên con sói đang oằn mình quằn quại rên la vì quá đau.

Gã Đẹp còn là kẻ tàn nhẫn thích chứng tỏ quyền thống trị ma quỷ trên lưng những kẻ yếu hơn gã.

Nanh Trắng thừa biết lí do trận đòn trừng phạt này. Khi Rái cá-Xám trao nó cho gã Đẹp, nó đã hiểu ý của thượng đế Anhđiêng muốn nó đi theo người da trắng đó, và khi người này xích nó trong pháo đài, nó đã hiểu ý của gã Đẹp muốn nó phải ở đây. Vậy là nó đã đi ngược ý muốn hai vị thượng đế, bị trừng trị là đáng đời.

Nanh Trắng không yêu Rái cá-Xám nhưng cảm thấy gần bó với anh ta và chỉ thừa nhận anh ta là vị thượng đế duy nhất nó phải thuần phục..Khi bị xích lần thứ hai nó vẫn nghĩ dù xảy ra chuyện gì mặc lòng nó vẫn chỉ trung thành với vị thượng đế Anhđiêng này. Rái cá-Xám là thượng đế của nó, vị thượng đế riêng của nó, nó không bao giờ từ bỏ.

Còn gã Đẹp ghê tởm này chẳng là cái gì đối với nó. Nó bắt đầu gặm dần cây gậy vừa thay thế sợi dây xích.

Sau nhiều cố gắng hết mình nó gặm đứt cây gậy, tự do ra khỏi pháo đài.

Cảnh cũ lại tái diễn. Nanh Trắng tới nằm dưới chân Rái cá-Xám, bị anh ta tròng dây vào cổ lôi về pháo đài trao trả gã Đẹp. Gã này nện nó một trận thừa sống thiếu chết.

Vậy là Rái cá-Xám không che chở nó nữa.

Nó không còn là con chó trung thành của anh ta Khi đòn đánh dừng lại con sói đã gần chết. Nếu là con chó miền Nam thì chắc không sống nổi sau những trận đòn ác liệt như thế này.

Nanh Trắng nằm liệt nhiều ngày không lê nổi chân. Khi đứng dậy được, nó bị Đẹp dùng xích sắt buộc vào thanh xà gỗ to đùng. Nó cố cắn chiếc khóa sắt, gã Đẹp ngồi nhìn nó cười nhạo nhử.

Vài ngày sau, Rái cá-Xám ăn cụt hết vốn liếng, đã thế lại nghiện rượu nặng, một mình thui thủi lên đường trở về quê Nanh Trắng vẫn bị cầm tù bởi một thượng đế nửa điên nửa tỉnh, độc ác hết chỗ nói. Nhưng sói không biết thế nào là điên. Chỉ biết nó phải tuân phục tên súc sinh nửa người nửa ngợm này, chịu để gã giở đủ trò quỷ sứ với nó..

Chương 8

Vị thượng đế điên rồ

Điều phải đến đã đến, Nanh Trắng bị ảnh hưởng ông chủ mới, trở thành độc ác không kém gã ta.

Gã luôn xích chặt con sói, thấy nó thường nổi cáu khi nghe tiếng cười nhạo báng nó, gã kích bạn bè ra sức châm chọc chê cười làm con sói thực sự phát điên vì tức giận.

Nanh Trắng đâm ra thù ghét tất cả, từ các thượng đế đến bọn chó, sơi xích, các đồ vật xung quanh...

Một bữa kia gã Đẹp tháo xích cho nó chạy trong khu đất có rào kín. Ngay lập tức con sói muốn chồm lên cắn đứt cổ tất cả những người đứng xem nó.

Hồi này thân nó đã dài tới năm piê, cao hai piê rưỡi, dáng rất đẹp. Nó thừa kế của sói mẹ thân hình thon lẳn, lực lưỡng và cân đối, gân bắp cuồn cuộn nặng tới chín mươi livơ.

Nó chợt để ý sang một chuyện khác. Cánh cổng khu rào vừa mở cho một con chó cao lớn bước vào rồi đóng sập ngay lại. Nanh Trắng chưa từng thấy con chó nào to như con này. Nó nghĩ thầm: vậy là đã có dịp trút lên con này tất cả những nỗi nhục nhã ê chề đã chịu đựng bấy lâu.

Nó chồm ngay lên cắn đứt cổ họng con chó.

Con này định chống cự, nhưng sói nhanh hơn, hết nhảy sang trái lại tót sang phải, con chó không sao đỡ nổi.

Mọi người reo lên: "Hoan hô! Đánh tới đi!" Họ vỗ tay rầm rầm.

Cuối cùng, người ta phải dùng gậy nện lia lịa mới gạt được hai con vật tách xa nhau. Con chó nằm rũ ra, gần chết. Gã Đẹp cười hô hố.

Hắn đã cá độ và thắng lớn.

Sau bữa đó, mong mỏi lớn nhất của Nanh Trắng là thấy mọi người xúm đông xúm đò quanh khu rào, vì như thế nghĩa là có giao chiến, mà giao chiến là cách duy nhất để sói chứng tỏ sức sống mãnh liệt và lòng thù hận ăn sâu trong lòng nó.

Khả năng chiến đấu siêu việt khiến trận nào nó cũng thắng..Mùa đông đang tới gần. Ông chủ nhốt sói con vào cũi đưa lên tàu thủy. Những người biết tiếng nó tới sát bên ngắm nghía. Tin chắc không thể bị nó ngoạm, họ trêu chọc, thọc gậy qua chấn song đánh vào người nó.

Con sói nằm phủ phục, gằm gừ, quắc mắt nhìn mọi người với lòng căm ghét sâu xa.

Tới Dawson, nó bị chủ trưng bày trên bến, ai trả gã vài hạt bụi vàng thì được tới xem mặt.

Chưa hết. Khi có thời cơ thuận lợi - không bị cảnh sát nhòm ngó - gã Đẹp tổ chức những cuộc đấu chó.

Sói vẫn luôn luôn là kẻ chiến thắng, nhờ đã tập dượt nhiều trong chiến đấu với Lip Lip

và lũ chó trong trại nên nó rất mạnh, bất khả chiến bại. Chiến thuật vẫn là tấn công kiểu sét đánh, không dạo đầu và rất chính xác, khiến địch thủ bị bất ngờ và hoàn toàn mất khả năng tự vệ.

Nhưng khán giả xem mãi cũng chán, mặt khác họ không tìm đâu ra đấu thủ ngang tài. Họ mang cả sói rừng tới tỉ thí với Nanh Trắng nhưng bọn này cũng ôm đầu máu gục chết như rạ. Cạn kiệt mọi nguồn đấu thủ, sói con chỉ còn là con vật triển lãm tầm thường.

Một hôm có người tên là Tim Keenan chủ một sòng bạc mang tới con chó ngao. Mọi người trong vùng sôi nổi bàn tán về cuộc giao đấu không tránh khỏi giữa Nanh Trắng với con chó có cái mõm ngắn và tẹt. Họ thi nhau cá độ Om sòm.

Ngày hội lớn đã tới. Khi đối diện với địch thủ, Nanh Trắng không nhúc nhích. Con gì trông lạ hoặc thể kiể? Nó là thứ gì vậy, sao từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ mình chưa trông thấy hồi nào?

Tim Keenan thúc chó của gã xông tới, nhưng con này hình như ngu ngốc không hiểu phải làm gì.

Nhiều người hét: "Tới đi Cherokee! Hăng lên! Tấn công ngay! Thịt nó đi!" Con Cherokee vẫn phớt lờ. Lại còn ngoe nguẩy đuôi trông tức cười.

Không phải vì sợ Nanh Trắng, chỉ đơn giản vì nó thấy không cần thiết phải choảng nhau với con chó vừa được đưa tới trước mặt nó. Mặt khác, nó thấy đây không phải loại chó nó vẫn quen đấu đá lâu nay. Nó chờ có con khác được mang tới. Tim Keenan bước vào trường đấu hồng kích thích con chó của gã tạ Gã gã hai vai nó, tuốt ngược lông nó. Tay gã càng gãi càng tuốt.nhanh lên, tiếng con chó găm gừ cũng càng lúc càng dữ dội hơn.

Cherokee sủa mấy tiếng liền rồi quyết định tấn công theo ý mọi người đang mong đợi.

Nó vừa cựa mình đã bị cản rúng một bên tai. Nanh Trắng ra đòn nhanh nện như mèo vỗ, chỉ trong nháy mắt đã chồm tới sát địch thủ. Bị thương ngay phút đầu nhưng Cherokee không ngạc nhiên, vẫn lừ lừ tiến đến như không có chuyện gì xảy ra. Nanh Trắng chưa lần nào gặp đối thủ kì quặc đến thế, tuy khắp người đỏ lôm máu tươi mà vẫn cứ đuổi theo nó. Thấy rõ như vậy nó đâm ra hoang mang, mất phương hướng.

Địch thủ này kì quặc thật!

Lông nó ngắn cùn cốn, không có tác dụng làm áo giáp đỡ đòn, mỗi miếng cắn của Nanh Trắng đều ngập sâu vào lớp thịt mỡ màng không vướng tằm lót bên ngoài. Nó cũng không tỏ ra tức giận, máu chảy lênh láng mà vẫn tỉnh bơ không rên một tiếng nhỏ. Thật khó hiểu, Nanh Trắng bối rối quá chừng.

Con chó ngao không phải loại bị thịt không biết xoay chuyển, nó cũng khá nhanh nện. Khốn nỗi xoay qua phía nào cũng không thấy địch thủ.

Thành thử chính nó cũng đâm ra hoang mang.

Chưa lần nào nó giao đấu với thứ địch thủ luôn chân nhảy múa xiên xẹo quanh người nó như tên này.

Khác mọi khi, lần này sói con không sao đớp trúng cổ họng con chó ngao. Cổ nó đã thấp gần sát đất, lại được bộ quai hàm tổ bố làm lá chắn rất hiệu quả. Tuy vẫn tiếp tục bị Nanh Trắng cắn xé khắp người, máu chảy ròng ròng nhưng Cherokee vẫn lăm lũi tiến, thân nó và thân con sói tạo thành một vòng tròn di động không ngừng. Bất thành linh con chó ngao cắt đứt đường lượn vòng xộc tới họng con sói. Nó đớp hụt trong gang tấc. Tiếng vỗ tay đồm độp cổ vũ Nanh Trắng vừa nhanh nhẹn né đòn. Hai con tiếp tục trận đấu. Con sói liên tiếp tấn công, con chó ngao vẫn lì lợm chịu đòn, đỉnh ninh sớm muộn gì cũng đạt được mục đích. Đôi lần Nanh Trắng nhảy lên định quật địch thủ ngã chống vó, nhưng vai nó cao quá tầm vai địch thủ nên miếng đánh không thành. Không nản, nó rún người lần nữa, nhảy lên. Nhưng nhảy quá đà, nó vọt qua người Cherokee. Lần đầu tiên sói bị hẫng chân, lộn trên không một giây đồng hồ rồi uốn mình lật sấp dẻo như mèo, nhưng không kịp xoạc chân đỡ. Nó rơi nghiêng người xuống đất, vừa.gượng đứng thẳng dậy thì nanh con chó ngao đã cắm sâu vào cổ họng.

Cũng còn may cho nó vì con Cherokee ngoạm hơi thấp xuống dưới ngực. Nhưng ngoạm rất chắc. Sói ta cuống quýt lắc mạnh địch thủ hòng buộc nó nhả ra. Sự khiếp hãi cái chết vừa bùng lên trong đầu nó, một nỗi sợ mù quáng, tuyệt vọng khiến nó bỏ chạy, quay cuồng, quẹo gấp, vừa để tin chắc mình vẫn chưa chết vừa để cố vút bỏ cái khối nặng năm chục livrơ đang bám vào họng. Con Cherokee chẳng làm gì khác, chỉ ra sức ngoạm thật chặt, không chịu rời ra.

Theo bản năng, con chó ngao hiểu nó phải làm gì. Nó biết rõ phải giữ thật chặt, và cảm thấy có phần hài lòng khi thấy mình làm được điều đó. Nó lim dim mắt, mềm người, để mặc địch thủ lẳng nó sang bên này bên kia, chẳng thèm đếm xỉa tới những va đập nó phải chịu đựng. Khi thấy Nanh Trắng mệt không lắc nổi nữa, Cherokee mới tranh thủ thời cơ lần lên cổ họng con sói. Nanh Trắng chưa bao giờ lăm vào tình huống này, nó hoảng hồn nằm bẹp xuống, người mềm oặt, thở hổn hển. Trong một cố gắng đột khởi nó ngoạm được cái cổ mũm mĩm của chó ngao nhưng chỉ xé rách được một miếng thịt rồi phải nhả liền.

Vị thế hai địch thủ thay đổi, con Cherokee quật Nanh Trắng ngã ngửa, cười hằn lên bụng, mồm vẫn ngoạm chặt cổ họng nó. Nanh Trắng tì mông xuống đất thật chắc, cào mạnh móng vào bụng địch thủ. Con Cherokee có nguy cơ lòi ruột nếu nó không cắn chặt hai hàm răng làm trụ nhanh chóng xoay người tránh xa đòn phản công bất ngờ.

Hàm răng con chó ngao vẫn lăm lăm lên dọc theo tĩnh mạch cảnh. Lớp da nhéo xếp thành nhiều nếp ở cổ, có lông dày phủ kín đã cứu sói con khỏi chết tức thì. Nhưng con Cherokee vẫn tiếp tục ngậm thêm được nhiều da nhiều lông vào mồm nó, từ từ bóp cổ con Nanh Trắng làm nó nghẹt thở rít khò khè.

Cuộc đấu dường như kết thúc, những người đặt cược vào Nanh Trắng tỏ vẻ thất vọng. Bỗng gã Đẹp bước vào đấu trường há miệng cười hô hố hí hí, tay chỉ vào con sói.

Rất nhanh, tiếng cười đưa con sói vào cơn điên mãnh liệt. Nó vùng dậy, bỏ chạy kéo

theo con chó ngao vẫn bám chặt vào họng nó. Bóng đen của tử thần chụp lấy nó, nó vấp ngã giúi giúi, gượng đứng lên chạy nữa, cố giữ lấy mạng sống.

Mọi người reo to "Cherokee! Cherokee!", họ vui mừng vẫy mũ, tung mũ.

Đúng lúc một cỗ xe trượt tuyết chở hai người đàn ông xích tới. Họ dừng chó, tới bên khu rào.

Người dẫn đàn chó kéo xe để rìa mép, người cùng đi với anh ta cao lớn cầm cạo nhẵn thín.

Nanh Trắng vẫn còn thoi thóp, thân hình tiều tụy thỉnh thoảng giật giật vì những cơn co thắt không làm chủ được. Gã Đẹp đưa cặp mắt ác quỷ nhìn con sói, đầu óc không nghĩ đi đâu khác ngoài thất bại cay đắng vừa diễn ra nên không thấy hai người vừa tới. Khi nhìn vào mắt Nanh Trắng thấy chúng đã dại đi, mọi tia hi vọng cuối cùng về chiến thắng đã tiêu tan, gã Đẹp nổi cơn điên tàn bạo. Thối hung tợn đã man trối dậy, gã xông tới dùng hết sức lực đá con sói liên hồi.

Một số người gần đấy huýt gió, la ó, nhưng không ai ra tay can thiệp.

Bỗng chàng trai ít tuổi nhất trong hai người vừa tới trên cỗ xe trượt tuyết rẽ đám đông lách vào khu rào, tới trước mặt gã Đẹp đâm một quả trời giáng giữa mõm. Gã văng xa mười mét, lăn mấy vòng giữa bãi tuyết.

Gã lồm cồm bò dậy, bước tới, nhận một quả thối sơn thứ hai dữ dằn không kém quả trước.

Lần này gã khôn hồn nằm im dưới tuyết.

Scott bảo anh bạn đồng hành:

- Tới giúp một tay, Matt. Tách hai địch thủ này ra.

Anh ta vẫn cố dùng tay nện mõm con chó ngao nhưng không được.

Đám đông bắt đầu nổi giận, lên tiếng nhao nhao phản đối. Sao dám phá đám trò tiêu khiển của bọn tôi?

Scott vẫn không sao tách rời được hai con chó. Anh đâm mạnh lên đầu con Cherokee nhưng nanh nó vẫn găm sâu vào thịt con sói. Thấy vậy đám đông ré lên cười thi nhau chế giễu hai người.

Scott lại đánh Cherokee nhưng vẫn không nhắm nhò gì. Anh rút súng lục, thử nhét đầu nòng súng vào mõm nó.

Tim Keenan ngăn lại:

- Khéo kéo làm gãy răng nó đấy.

- Không muốn bị gãy răng thì sẽ gãy cổ. -Scott đáp, - nếu anh không chịu tiếp tay Chó của anh đấy hử?

- Của tôi. Nhưng việc này liên quan gì tới anh? - Nói chuyện bằng giọng đó thì biến khỏi đây ngay, đừng quấy rầy tôi nữa.

Tim Keenan không đi, trái lại anh ta tới hợp lực với hai chàng trai. Cuối cùng họ cũng gỡ được hai con chó. Nanh Trắng không còn đứng nổi nữa, lão đảo rồi gục xuống, hai mắt lim dim như sắp chết. Scott hỏi Tim:

- Một con chó kéo xe khỏe mạnh giá bao nhiêu?

- Ba trăm đô, khoảng đó.

- Còn con này? Trong tình trạng như anh đang thấy...

- Xấp xỉ một nửa chừng đó.

Scott quay sang bảo gã Đẹp vừa xán tới bên.

- Nghe đây, tôi mua con chó của cậu. Một trăm năm chục đô đây. Cầm lấy và đi cho khuất mắt.

- Không bán. Đây là quyền của tôi.

- Được thôi. Hoặc lấy tiền hoặc ăn đòn, tùy cậu.

Gã Đẹp không dám cù nhầy, nhận tiền đút túi rồi biến.

Đám khán giả giải tán gần hết. Tim Keenan đứng ba hoa trước một tốp năm bảy người.

- Cha nào mà sĩ thế? - Anh ta chỉ vào chàng trai vừa bỏ tiền mua Nanh Trắng.

- Weedon Scott chứ ai.

- Nói thế cũng bằng không! Weedon Scott là ai, là người thế nào?

- Một trong những kĩ sư trưởng của nước ta.

Là bạn thân của các quan chức cao cấp. Chủ tịch ủy ban Vàng cũng là bạn anh ta. Không hồn thì chó có đụng vào!

- Biết ngay mà! Mình biết ngay cha này chẳng phải loại xoàng. - Tim Keenan kết luận..

Chương 9

Ông chủ thân thương

Weedon Scott bảo Matt:

- Chúng mình không thể dạy cho nó thuần tính được đâu.

Scott ngồi trên bậu cửa căn nhà gỗ của anh gần Dawson. Anh đang cùng với Matt ngắm con Nanh Trắng.

Con chó lai sói đang bị xích không xa căn nhà của Scott. Thấy người lại gần, nó xù lông, gầm gừ.

Scott nhận định:

- Đúng là chó sói.

- Dù là gì đi nữa, - Matt gật gù, - phần lớn của nó là sói rừng, cộng với một ít của chó nhà.

Ta xích thế đủ rồi. Tôi thấy có lẽ nên thả ra xem thái độ nó thế nào.

- Cậu có dám tới gần không? Nhớ cầm sẵn một cây gậy.

Matt lấy gậy rồi bước tới gần. Con vật dán mắt vào cây gậy. Matt nói:

- Nó thủ thế đấy. Cây gậy này làm nó nhớ lại chuyện gì...

Matt đưa tay kia tới gần cổ con vật. Nanh Trắng gừ một tiếng, xù hết lông nhưng nằm ẹp xuống đất, mắt vẫn nhìn chăm chú vào cây gậy.

Matt cởi xích cho nó rồi lùi lại. Nanh Trắng không biết nên sử dụng quyền tự do mới có này như thế nào, nó vừa trải qua một thời kì bị giam hãm lâu ngày trong nhà tên Đẹp khùng khùng điên điên. Nó chưa hiểu rõ các thượng đế mới tới, không biết các vị đang toan tính những gì.

Nó nhìn xung quanh, lưỡng lự không biết nên làm gì, bước lên vài bước rồi lùi lại, đánh hơi hết chỗ nọ tới chỗ kia, đi vào nhà rồi quay trở ra.

Scott bỏ đi kiếm miếng thịt.

- Trông nó thật đáng thương.

Anh ném miếng thịt cho Nanh Trắng. Một con chó khác nhanh chân hơn nhảy tới vồ.

Nhưng nó không giữ được lâu, vì con sói chồm tới nhanh như chớp đập anh chàng đại dột một phát nằm thẳng cẳng.

Matt bước lên một bước định trừng trị Nanh Trắng nhưng phải lập tức nhảy lùi với một ống quần rách toang..- Bằng chứng thế là đủ. - Scott nhận định. -Phải i giết thôi. Con

vật này rất nguy hiểm.

Anh rút súng lục, lên đạn. Matt can:

- Khoan đã, anh Scott. Con chó này bị hành hạ nhiều rồi. Phải có thời gian cho nó thay đổi tính tình chứ. Làm sao biến quỷ sứ thành thiên thần trong ngày một ngày hai? Ta thử kiên trì xem sao. Và lại con chó kia dám nằng tay trên miếng thịt của nó, còn tôi thì đại dột tới gần khi nó đang tức giận.

- Thôi được, - Scott đáp, - ta chờ ít bữa.

Thử tiếp cận nó với thái độ dịu dàng xem sao.

Anh bước tới gần con chó lai sói, tay không cầm gậy.

Nanh Trắng căng mắt nhìn. Phân vân:

thượng đế sẽ trừng phạt nó cách nào về tội không những vừa giết chết một con chó, lại còn cắn rách quần một thượng đế?

Nhưng vị thượng đế này không đánh. Trái lại, bàn tay anh ta chạm vào đầu rồi lướt xuống dọc sống lưng nó. Con chó lai sói rùng mình.

Nó cong người, hai mắt mở to canh chừng, mọi cơ bắp căng thẳng. Điều gì sẽ đến với nó? Sẽ xảy ra chuyện gì đây? Nó chẳng còn lạ gì các thượng đế, chẳng lạ gì bàn tay nhanh lẹ của họ, sức mạnh siêu nhiên và đòn đánh khủng khiếp của họ. Chưa ai sờ vào người nó như thế này. Nó gù to hơn nữa dần hơn, tỏ vẻ càng đe dọa hơn. Vậy mà bàn tay kia vẫn cứ vuốt xuống. Nanh Trắng không định cắn, nhưng bản năng tự vệ trỗi dậy mãnh liệt lẫn át ý chí, thế là nó cắn!

Scott nhìn bàn tay chảy máu tươi. Anh không kịp tránh vì đòn giáng xuống như sét đánh không kịp trở tay. Matt vớ cây súng găm lên:

- Quá quắt! Thật quá quắt! Anh chẳng làm gì nó mà nó dám cắn bậy. Tôi phải giết nó!

Scott điềm tĩnh ngăn lại.

- Đừng. Cứ thử chờ ít lâu.

Bây giờ Scott lại là người bào chữa cho Nanh Trắng. Một con vật bị phản bội bị đánh đập lâu ngày như nó làm sao có thể thay đổi tính nết, trở nên hiền lành như con cừu non trong một thời gian rất ngắn? Không, không thể! Anh bảo Matt:

- Nhìn kìa, chúng mình không còn được nó chú ý tới nữa. Nó lo ngại khẩu súng của cậu đấy.

Bỏ súng xuống.

Matt làm theo. Con chó trấn tĩnh lại ngay.

Matt lại cầm súng lên, giả bộ chĩa vào con vật.

Nó lùi ngay vào trong nhà. Matt nhận xét:- Con chó rất khôn. Nó biết súng là gì, biết con người có thể làm gì với khẩu súng trên tay.

Hôm sau Scott một tay quần băng treo trước ngực lại mon men tới gần Nanh Trắng. Nó tưởng sẽ bị trừng trị tận mạng về tội cản thương để bèn gằm gừ nhe nanh. Scott ngồi xuống ngay bên. Nanh Trắng thấy đỡ sợ, hơn nữa nó thấy rõ thương để không mang súng cũng chẳng mang gậy và cũng không vung chân vung tay Nanh Trắng hết gừ, buông hai bên mép xuống. Thương để cất tiếng dịu dàng nói lên những điều nghe có vẻ dễ thương. Xưa nay Nanh Trắng chưa bao giờ được nghe thứ nhạc này, như ru ngủ. Một cái gì lạ lẫm vừa này nở trong người nó. Hình như thương để muốn làm điều tốt lành cho nó.

Scott rời chỗ ngồi, đi vào nhà, lát sau trở ra, vẫn không súng không gậy, trái lại trên tay cầm tảng thịt đưa cho con sói. Thế là thế nào?

Cạm bẫy gì chẳng? Nanh Trắng cảnh giác, để mặc tảng thịt lướt qua lướt lại ngay dưới mõm, không ăn.

- Ờn đi, ăn đi, cho mày đấy!

Con chó nửa sói quay mặt không thèm. Scott ném tảng thịt cho nó. Anh lặp đi lặp lại trò này nhiều lần, các miếng thịt nằm chắt đông gần con chó nhưng nó vẫn làm ngơ. Một lần nữa, anh cầm trên tay một miếng chìa về phía con chó. Nanh Trắng đã đói là. Nó hít hà miếng thịt, liếc nhìn người đang đứng bên. Thấy anh ta không có vẻ gì ác ý nó rụt rè ngọam miếng thịt, nuốt chửng. Rồi lần lượt xơi hết chẳng chê miếng nào, thỉnh thoảng khẽ gừ một tiếng ra cái điều ta vẫn đề phòng đây.

Nhưng mọi việc diễn ra suôn sẻ không xảy ra sự cố gì. Bây giờ bàn tay người kia đang nhẹ nhàng vuốt ve nó làm nó rung mình. Nó cảm thấy đã sẵn sàng nhả nhục, vâng lời, thuần phục...

Matt reo lên:

- Là thật! Tôi không ngờ! Anh thành người dạy thú rừng rồi đó!

Nghe giọng Matt, Nanh Trắng gừ một tiếng, hơi lùi lại thủ thế nhưng bàn tay Scott làm nó trấn tĩnh lại.

Hình như một cuộc đời mới sắp đến với Nanh Trắng. Nó sắp rời bỏ thế giới hận thù tàn nhẫn, bước vào một cuộc đời đẹp đẽ hơn, xứng đáng hơn. Một cuộc đời có ánh mặt trời sau thời gian dài chìm trong bóng đêm dày đặc.

Thời kì khủng khiếp đã chấm dứt. Một cuộc sống tràn đầy yêu thương vừa mở ra trước mắt nó. Nhưng để thực hiện được điều đó Weedon Scott sẽ phải tốn rất nhiều công sức.

Nanh Trắng không còn là chú sói con xuất thân từ miền Wild đất dữ. Nó đã lớn lên trong thù hận, trong tàn bạo, trong người nó dường như không có chút dấu vết nào của lòng nhân từ. Giờ đây phải làm sống lại lòng nhân từ đó, làm sống lại tình yêu thương đó. Đây là việc của Scott, là món nợ của con người đối với con vật, một món nợ nhất thiết phải trả bằng xong.

Nanh Trắng dần dần cảm thấy gần bó với thượng đế mới của nó và để chứng minh thiện ý, trước hết nó canh giữ tài sản cho anh ta.

Bù lại Scott cũng ngày càng có cảm tình với con chó đẹp của mình. Anh vuốt ve nó, nuôi nấng chu đáo, tiếng gừ của Nanh Trắng giờ đây bày tỏ sự hài lòng và niềm vui thay vì biểu thị lòng căm tức.

Con sói cảm thấy sung sướng khi được gần thượng đế của nó và buồn khổ khi thiếu vắng.

Nhiều bữa nó nằm ngoài cửa đợi Scott nhiều giờ liền giữa băng tuyết chỉ cốt để được nhìn mặt và cảm nhận những ngón tay thượng đế gãi trên người nó.

Trong quá khứ Nanh Trắng chỉ sống cho bản thân, giờ đây thì khác, ngay thịt tươi cũng bị đặt xuống hàng thứ yếu, có khi nó bỏ phút bữa ăn để đi theo chủ. Thượng đế Weedon Scott của nó không ác độc, không dã man mà đầy tình yêu thương. Nanh Trắng đã hiểu nó không nên ngược đãi các con chó khác. Chúng đều tôn vinh nó là chỉ huy, đáp lại nó không cần chúng nữa.

Nanh Trắng cũng tôn trọng Matt, một người bạn tốt của chủ nó, nhiều khi mang thức ăn tới cho nó. Nhưng nó không chịu để anh ta đóng vào xe, nhất thiết phải do Scott nó mới chịu.

Khi đó nó cúi đầu tuân phục, thuận tình làm việc, ngoan ngoãn dẫn đầu đàn chó lên đường.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang. Một bữa kia Scott phải đi công chuyện, để Nanh Trắng ở lại với Matt. Ngay sau khi chủ ra đi Nanh Trắng cảm thấy rất lo lắng, sục tìm khắp nơi.

Đêm đó nó khắc khoải chờ Scott về nhưng không thấy. Nó ngồi mãi trên bậc cửa cho tới lúc ngọn gió lạnh buộc nó phải tìm chỗ kín nằm chờ rồi ngủ quên mất. Khoảng hai giờ sáng nó giật mình tỉnh dậy, lại ra bậc cửa ngồi chờ trong gió buốt.

Matt hiểu rõ tâm tư con chó nhưng không có cách nào làm nó hiểu chủ nó hiện nay ra sao.

Nanh Trắng ngã bệnh, yếu dần, bỏ ăn, mặc cho bọn chó tha hồ hành hạ.

Matt lo lắng:

- Nó sắp chết đến nơi rồi.

Anh viết thư cho Scott.

Một đêm đang thao thức Nanh Trắng bỗng giật mình dựng thẳng hai tai lắng nghe, cố bắt từng tiếng động nhỏ bên ngoài cho tới lúc nghe tiếng chân bước gấp. Cửa mở, Weedon Scott xuất hiện!

Trông thấy chủ về nhưng Nanh Trắng không còn đủ sức đứng dậy. Matt nói:

- Nó còn quấy được đuôi là còn hi vọng.

Scott gọi:

- Nanh Trắng, tới đây nào!

Con chó tuân lệnh.

Hai mắt nó long lanh niềm vui mãnh liệt.

Scott ngồi xuống vuốt vạt Nanh Trắng khẽ gù gù khoan khoái rồi rúc đầu vào ngực chủ. Chỉ sau hai ngày nó khỏi hết mọi bệnh, các con chó khác phải trả giá bằng xương máu mới biết nó đã hồi phục sức lực và niềm tự hào.

Một đêm khác, Scott đang chơi bài với Matt bỗng nghe bên ngoài có tiếng la hét, tiếng đánh lộn huỳnh huỵch.

Có chuyện gì vậy? Hai người ra xem và thấy một người đàn ông nằm giữa tuyết, đang dùng tay cổ che mặt che cổ không cho Nanh Trắng ngoạm vào. Gã đã bị thương khá nặng, người đầy máu.

Nanh Trắng tỏ ra cực kì căm tức, nó gầm gừ dữ tợn, xông vào cắn xé như điên, đặc biệt nhắm vào những chỗ hiểm nhất. áo nạn nhân bị nó xé rách tả tơi từ vai xuống cổ tay, hai cẳng tay gã bị cắn nát, máu tuôn xối xả. Scott phải dùng hết sức mới lôi được con chó ra để Matt lo băng bó cho gã. Matt nhặt dưới tuyết hai thứ:

sợi xích sắt và cây gậy to dùng. Weedon Scott nhìn rồi bảo Matt:

- Mình nhận ra gã này rồi. Nó là thằng Đẹp, định tới bắt con Nanh Trắng của ta nhưng Nanh Trắng không chịu. Mặc mẹ thằng súc sinh đi tìm thầy tìm thuốc ở đâu thì đi ngay đi cho rảnh.

Đáng đời nhà nó! Scott chẳng thèm ngó ngang, để mặc tên Đẹp lúi thủi ra đi trong tiếng gừ hăn học của Nanh Trắng.

Bất hạnh đã lơ lửng trên đầu, Nanh Trắng cảm thấy rất rõ như vậy. Hai thương để da trắng sấp phản thù nó. Matt nói:

- Nghe kìa!

Ngoài cửa có tiếng rên nghe như tiếng khóc nức, rồi tiếng than vãn chuyển thành tiếng hít hà đánh hơi, Nanh Trắng biết chủ nó vẫn còn trong nhà nên yên tâm không thở than nữa. Điều bất hạnh chưa xảy ra ngay trong đêm nay.

- Con chó này thật khác thường. - Matt nói.

- Hình như nó đoán biết ý định của anh.

- Có thể lắm. - Scott đáp. - Nhưng con vật nửa chó nửa sói này sống sao được ở California?

Scott tỏ vẻ buồn, anh thực tâm lấy làm buồn về chuyện này.

- Đúng thế. - Matt tiếp. - Vấn đề ở chỗ: làm gì với một con sói ở Cali?

- Ta hãy hình dung tình cảnh các con chó khác khi tôi đặt chân xuống đó mang theo con Nanh Trắng. Nó sẽ lần lượt giết sạch bọn chúng, còn tôi thì nai lưng ra mà bồi thường cho các ông chủ bà chủ. Chẳng mấy chốc mà sạt nghiệp!

- Đúng thế.

Một tiếng tru dài xuyên qua cánh cửa, tiếp theo là tiếng hít hà đánh hơi. Matt nói:

- Nó biết anh sắp ra đi. Sao thế nhỉ?

- Thật không thể hiểu nổi. - Scott buồn rầu tiếp.

Một ngày nọ, không còn nghi ngờ gì nữa:

thượng đế da trắng đặt chiếc vali và bày nhiều bọc đồ khác lên sàn nhà. Anh chuẩn bị ra đi, và xem cung cách đủ thấy anh không định mang theo con chó. Nanh Trắng sẽ bị bỏ rơi.

Trong đêm sau đó, con sói tru thê thảm như nó đã từng tru hồi sống giữa miền Wild hoang dã. Nó vươn cổ thật cao trút vào không gian giá lạnh tất cả nỗi khổ đau, tất cả tấn bi kịch cuộc đời nó.

- Anh nghe đấy, - Matt nói, - tiếng tru nghe lạnh xương sống. Nó sẽ nhịn ăn. Tôi biết tính nó: nó có thể nhịn ăn đến chết.

- Thôi đừng nói nữa! - Scott buồn bực gạt đi. Hôm sau Nanh Trắng bám riết chủ không chịu rời nửa bước. Hành lí vẫn để trên sàn, thỉnh thoảng có thêm vài thứ được mang tới. Matt bận tíu tít, luôn tay hết xếp dọn đồ lông thú lại gấp quần áo cho chủ. Lát sau, mấy người Anh điêng tới mang các bọc đồ đi, Matt chỉ huy họ và tự tay mang các bọc quần áo với chiếc vali.

Khi Matt quay về, Scott gọi Nanh Trắng tới:

- Vào đây, vào đây ta bảo. - Thương đế da trắng gọi rồi vuốt ve con vật đang run rẩy. - Nói cho mày biết: ta phải đi một nơi thật xa và rất buồn không mang mày theo được. Nào anh bạn thân mến! Gừ lên một tiếng chia tay nhau đi! Để ta nghe tiếng mày một lần cuối cùng!

Từ dưới sông vọng lên tiếng còi tàu giục giã.

Matt gọi to:

- Tàu tới rồi, anh Scott! Lẹ lên! Anh chào từ biệt nó thế là được rồi. Ra thật lẹ nhé! Tôi sẽ đóng chặt các cửa không cho nó ra theo.

Scott làm đúng như vậy. Nanh Trắng bị nhốt trong phòng. Nó rên rĩ, hít hà, nghe như tiếng khóc nức nở. Scott dặn:

- Hãy chăm sóc nó chu đáo. Và thường xuyên báo tôi biết tình hình của nó. Tôi trông cậy hết ở cậu.

- Xin hứa. - Matt đáp.

Bỗng một tiếng tru thê thảm kéo dài làm hai người đứng lại. Matt nói:

- Nó đòi chết đấy.

Tiếng tru vút lên như khúc ca tuyệt vọng.

Hai người buồn bã cúi đầu tiếp tục đi xuống bến cảng. Tàu Bình Minh chở một số lớn người tìm vàng trở về quê hương. Một số trong bọn họ đã thành công, số khác thất bại thảm hại.

Nhưng tất cả đều hăm hở trở về cố quốc.

Scott bắt tay Matt chuẩn bị xuống tàu. Bỗng Matt há hốc mồm nhìn vào sau lưng Scott.

Nanh Trắng đã đứng đó tự bao giờ!

Matt phân bua với chủ:

- Tôi đóng chặt cửa rồi đấy chứ! Không hiểu nó làm cách nào thoát ra được.

Nanh Trắng vẫn đứng im như chó đá. Matt tới bên nó.

- Tôi sẽ mang nó về.

Nanh Trắng lảng ra xạ Matt đuổi theo nhưng nó chen vào nấp sau lưng các tốp hành khách. Khi Scott gọi một tiếng nó chạy ngay tới đứng dưới chân ông chủ. Scott vuốt ve con chó, bảo Matt:

- Nhìn này! Có nhiều vết thương trên mồm..- Vâng. Và dưới bụng nữa. Con quỉ này đã lao qua cửa sổ nên mới bị như vậy. Ta không dự kiến chuyện này.

Còi tàu Bình Minh rúc lên hồi nữa. Giờ nhổ neo đã tới. Matt chuẩn bị lôi Nanh Trắng xuống bến. Bổng Scott lên tiếng:

- Chia tay cậu nhé! Hãy để nó ở đây. Cậu khỏi cần viết thư kể tình hình con Nanh Trắng cho mình nữa. Nó sẽ đi với mình!

Chương 10

Sói được nghỉ ngơi

Về tới San Francisco, Nanh Trắng rất ngạc nhiên. Ở đây các thượng đế da trắng còn tỏ ra mạnh mẽ hơn nhiều so với ở vùng hoang mạc băng giá miền cực Bắc. Họ làm những con đường thẳng tắp, xây những ngôi nhà đá cao gấp nhiều lần những căn nhà gỗ nó đã thấy ở Wild. Nhiều mối nguy khác lạ thường xuyên uy hiếp nó. Phải nhanh chân nhanh mắt tránh đủ thứ xe, nào ô tô, nào xe ngựa chạy như mắc cửi trên đường. Có cả những cỗ máy điện lăn bánh rầm rầm xuyên qua sương mù, tiếng bánh xe rít nghe như tiếng linh miêu trong rừng rậm. Mọi thứ đều do người da trắng làm ra và chỉ huy.

Nanh Trắng thấy họ quá giỏi quá mạnh, rất đáng sợ.

Nỗi sợ hãi của nó rất lớn, rất khủng khiếp, càng lúc càng tăng cao, y hệt hồi tới trại người Anhiêng nó đã phát sợ khi thấy rõ sự yếu đuối của mình trước các công trình của thượng đế.

Giờ đây tới thành phố này nó lại càng thấy mình nhỏ bé, bạc nhược trước đám thượng đế đông đúc luôn di chuyển giữa tiếng ồn ào như sấm nổ. Nó lủi thủi bám sát ông chủ. Nhưng nào đã hết! Scott và Nanh Trắng xuyên qua thành phố tới một nhà ga xe lửa. Nanh Trắng bị xích trong một toa đen còn Scott thì bỏ đi biệt. Sao lại thế này? Xung quanh nó, rất nhiều vali, hòm xiểng.

Lát sau có người mang thêm những bọc những chiếc vali tới. Nanh Trắng nhận ra tài sản của chú nó, bèn ngồi bên cạnh giữ.

Khi Scott quay lại, người trưởng toa đen cau có:

- Ông quay lại đúng lúc quá. Con chó chết dịch này nhất định không cho tôi đụng vào hành lí của ông.

Nanh Trắng được tháo xích. Ra khỏi toa tàu, nó sững sốt. Thành phố ồn ào đã biến đâu mất tiêu. Xung quanh chỉ thấy một vùng quê trơ trọi ánh nắng thanh bình. Nó càng thấy rõ sức mạnh của thượng đế quả là vô tận.

Gần ngay đấy có chiếc xe. Hai người, một đàn ông một đàn bà bước xuống. Người đàn bà đi tới gặp Scott, dang rộng hai tay Định làm gì ông chủ thế? Định đánh ư? Con sói nổi giận gầm lên một tiếng. Scott vội né sang bên.

- Mẹ! Con chó tưởng mẹ định đánh con nên nó chuẩn bị bênh con đó!

Bà mẹ cười, nhưng nhìn vẻ mặt có thể thấy bà vừa sợ mất vía.

- Thế làm sao mẹ có thể gặp gỡ con khi có nó ở đây?

- Rồi nó sẽ quen chứ, mẹ!

Nanh Trắng vẫn găm gừ.

- Đủ rồi! - Ông chủ thét. - Đủ rồi! Im ngay!

Nằm, nằm xuống!

Nanh Trắng nằm xuống. Nhưng vừa thấy hai mẹ con ôm hôn nhau nó lại găm gừ.

- Nằm! Im mồm! - Scott ra lệnh.

Nanh Trắng im bật, nhưng mắt vẫn không rời chủ.

Hành lí được xếp gọn lên xe. Các thượng đế cũng lên ngồi trên đó. Ngựa bắt đầu phi, Nanh Trắng chạy theo xe, mắt vẫn theo dõi chặt chủ nó.

Đừng kẻ nào liều mạng làm hại ông chủ, nó sẽ cho kẻ đại dốt biết bộ nanh này sắc nhọn tới mức nào!.Mười lăm phút sau xe chạy qua chiếc cổng xây đá, lẫn bánh trên con đường rất đẹp hai bên trồng cây dẻ uốn vòm lá che mát mặt đường.

Bên phải bên trái đều có những thảm cỏ xanh rì trải rộng giữa những hàng sồi cao ngất vươn dài những cành to khỏe. Xa xa, những cánh đồng cỏ chín vàng dưới nắng tạo một nét tương phản ngoạn mục cuốn hút mắt nhìn. Mấy ngọn đồi màu nâu trên đỉnh khoanh tròn những bãi chăn thả gia súc vạch một nét chấm phá trên đường chân trời. Cuối con đường lớn đang đi, một tòa nhà nhiều cửa sổ, cổng vòm bề thế nổi bật trên sườn đồi.

Nanh Trắng không có điều kiện thưởng thức toàn bộ phong cảnh đẹp đẽ trên, vì cổ xe vừa chồm vào khu nhà thì một con béc giê to đùng, mõm nhọn, mắt sáng đã xông tới với vẻ thù ghét gã mới tới nhà.

Nó xen vào đứng chặn giữa Nanh Trắng và chủ nhà, chuẩn bị đánh đuổi kẻ lạ mặt. Nanh Trắng xù lông, chuẩn bị giáng đòn chớp nhoáng chết người. Nhưng nó dừng ngay lại, bốn chân cứng như sắt duỗi thẳng hăm đả chạy, phân vân, không muốn tiếp cận đối thủ. Nó vừa nhận ra con chó cái. Theo luật loài chó, nó không được tấn công chó cái. Nhưng con béc giê không dừng lại. Nó thâm thù tất cả những gì của miền Wild hoang dã, hơn nữa Nanh Trắng là một con sói, một tên trộm truyền kiếp chuyên tàn sát các đàn cừu, xưa nay chó béc giê từ thế hệ này sang thế hệ khác đều làm nhiệm vụ đánh lại chúng.

Nanh Trắng vẫn đứng im, con chó cái xông tới ngoạm vào vai nó. Bất giác nó buột

miệng gừ một tiếng. Chỉ thế thôi. Nó quay đầu tránh nhưng bị con chó cái rượt đuổi đến cùng.

Một người hét:

- Collie! Lại đây!

Scott vẫn đứng xem hai con chó đuổi nhau, tùm tùm:

- Mặc chúng nó, bố ạ. Đẳng nào con chó của con cũng phải học cách sống ở đây.

Collie vẫn hung hăng. Nó chặn đường không cho Nanh Trắng tới với ông chủ Scott hình như đang sắp bỏ đi. Làm gì đây? Nanh Trắng húc một húc vào tên địch hất nó tung lên rơi xuống lăn mấy vòng ra xa vài mét. Con chó cái rú lên vừa đau vừa kinh ngạc, Nanh Trắng thản nhiên bỏ đi. Mới được mấy bước, bất thành lình nó bị con Dick hèn nhất đánh úp. Nanh Trắng không trông thấy con chó săn Dick len lén từ đâu tới. nên bị nó đánh ngã lăn. Vùng dậy được, Nanh Trắng định xông vào thanh toán tên địch khốn kiếp thì Collie lao tới. Trận đánh lộn sắp tới hồi quyết liệt thì Scott xuất hiện. Anh giữ chặt Nanh Trắng, bố anh giữ hai con chó kia. Scott nói:

- Ai lại đón tiếp con sói đáng thương của vùng cực Bắc kiêu này. Trước đây nó chỉ mới một lần bị đánh ngã, thế mà bữa nay mới trong ba mươi giây đã bị quật ngã hai lần!

Hai người vừa từ trong nhà bước ra, lặp lại động tác tấn công Scott: bám chặt vào cổ anh.

Lần này Nanh Trắng cho qua, nó thấy hình như cừ chỉ này không gây đau cho chủ nó. Nhiều thượng đế định vuốt ve nó, nhưng con sói gừ gừ tỏ ý không chấp nhận sự suồng sã quá trớn này.

Một lúc lâu sau các thượng đế bước lên bậc thềm trở vào nhà. Một bà đưa tay vuốt ve con Collie định làm nó nguôi giận nhưng nó vẫn bưng bưng sát khí tuồng như không thể chấp nhận sự có mặt của con sói miền Wild trong ngôi nhà này.

Con Dick nằm sẵn trên đầu cầu thang, thấy Nanh Trắng đi qua, nó nhe nanh gừ một tiếng dữ tợn.

Nhưng con sói vẫn tỉnh bơ, lấy hết gân, duỗi thẳng đuôi bước tiếp. Chỉ dán hai mắt gườm gườm nhìn Dick, sẵn sàng đối phó. Nó rất cảnh giác.

Không xảy ra sự cố gì. Nanh Trắng yên trí nằm tròn dưới chân chủ nó.

Một cuộc sống mới bắt đầu.

Nanh Trắng rất thông minh. Nó đã hiểu ở đây không như ở Wild, nó cần phải thích nghi với đất nước mới, hoàn cảnh mới và những con người mới.

Giờ đây nó sống trong ngôi nhà ông thẩm phán Scott, bố của Weedon Scott thượng đế

của nó. Vùng này được gọi là Sierra Vista Con chó săn Dick đã thôi gây sự, đôi khi còn chủ động làm quen nhưng Nanh Trắng thích sống cô đơn nên khinh khỉnh lờ đi.

Riêng con Collie vẫn thù dai. Nó nhất định không chịu kết thân với loài sói, khi có thời cơ nó không bỏ lỡ dịp tặng cho Nanh Trắng một miếng đóp. Nanh Trắng không thèm chấp, thậm chí khi thấy Collie tới nó còn vênh mặt lảng đi chỗ khác.

Cuộc sống ở Sierra Vista không đơn giản như ở miền Bắc.

Hồi trước, vị thượng đế đầu tiên Rái cá-Xám có một gia đình cùng chia sẻ thức ăn, chăn mền với anh ta Bây giờ Scott vị thượng đế mới của nó cũng có một gia đình, nhưng gia đình này đông đúc hơn nhiều: có bà mẹ chủ nó, hai bà cô Beth và Mary, chị vợ Alice và hai đứa con Weedon lên bốn, Maud lên sáu.

Con sói học được cách chơi với hai đứa trẻ, dần dần quên đi những cực hình ác hiểm, những sự ngược đãi đã phải chịu với bọn nhóc Anđiêng hồi trước. Nó biết chịu đựng các trò tình nghịch của chúng, khi nào hai đứa trẻ làm phiền quá, nó bỏ đi với thái độ kẻ cả. Nó không cho phép những người đầy tớ phục vụ Ông chủ được vuốt ve nó.

Cơ ngơi của ông chủ nằm kề cơ ngơi các thượng đế khác. Nanh Trắng quen như ở miền Bắc, tự do chén mọi con vật nó tóm được. Về Sierra Vista, một bữa tóm được con gà mái, nó nuốt trọn con gà trong nháy mắt, thấy rất khoái khẩu. Vài ngày sau một con gà mái khác sắp chịu chung số phận với con kia thì một người đầy tớ chạy tới cứu.

Nanh Trắng nhả con gà, quay lại đối phó.

Anh chàng kia không biết hiểm họa đang đe dọa, vớ cây roi nhỏ quất con sói. Nó chồm ngay lên cắn vào cổ hất anh ta ngã ngửa. Anh này buông roi, dùng hai tay chống đỡ. Kết quả hai cánh tay bị con sói cắn lòi xương. Chắc toi mạng nếu con Collie không xuất hiện. Như mọi lần Nanh Trắng rút lui, không thèm đòi co với phái yếu.

Chuyện này đến tai Scott. Anh quyết định trừng trị thủ phạm khi có dịp thuận tiện. Cơ hội đó tới liền. Một đêm nọ, khi bọn gà mái đã lên chuồng, Nanh Trắng trèo lên đồng gỗ, chui sang mái chuồng gà rồi tụt xuống sân chuồng.

Vụ tàn sát vô cùng khủng khiếp, hơn năm chục con gà mái bị nó làm thịt ngay trong đêm.

Khi Scott tới xem quang cảnh vụ giết chóc Nanh Trắng không tỏ ra hối hận mảy may. Trái lại còn ra vẻ ta đây như thể vừa thực hiện một chiến công hiển hách.

Nó sững sốt khi bị thượng đế gí mõm vào đồng gà chết nện cho một trận nhừ xương, Nanh Trắng đau lắm nhưng đã hiểu. Từ đó không bao giờ nó đụng vào một con gà còn sống. Một bữa người ta còn thử thách nó bằng cách nhốt chung với gà trong chuồng, nó nằm lẩn ra ngủ khi một giấc chẳng ngó ngang gì tới lũ gà. Nó còn hiểu thêm rằng gà giò, mèo, gà tây của hàng xóm cũng là những con vật thiêng liêng. Chỉ thỏ rừng, sóc, chim cú, gà gô là không được pháp luật bảo vệ.

Nó tha hồ đuổi bắt, chẳng sợ rắc rối gì..Hồi trước, mỗi lần bị Rái cá-Xám hay gã Đẹp hành hạ, Nanh Trắng chỉ thấy đau về thể xác, còn bây giờ những đòn của thượng đế thân thương đều ngấm sâu vào người nó, khó chịu hơn xưa rất nhiều. Những lệ luật ấy thật quá phức tạp, khó hiểu, khó tuân thủ vì chúng kìm hãm các xung năng tự nhiên. Tình trạng này làm con sói vô cùng hoang mang.

Mỗi lần theo chủ sang thành phố bên cạnh, Nanh Trắng cũng phải chặt vật kìm hãm bản năng tự nhiên của nó.

Các quầy thịt treo đầy những súc thịt tươi đỏ au. Nó thèm rõ rồi, chỉ muốn ngoạm một miếng nhưng chủ quán KHẶNG, nó phải tuân lệnh.

Đôi khi bị bọn nhóc ném đá, nhưng nó không được phép trả thù tuy việc này đối với nó dễ ợt. Đích thân chủ nó một bữa kia phải tự tay trừng trị bọn mất dạy, từ đó chúng mới để Nanh Trắng yên thân. Ven thành phố, ba con chó rất sợ có thói quen cắn trộm Nanh Trắng nhưng nó không dám đánh lại vì sợ bị chủ mắng.

Mãi tới một bữa nọ, thượng đế bảo: "Cho chúng một bài học! Xông vào! Chúng đáng ăn đòn!" Nanh Trắng chần chừ. Có đúng là được phép thật không?

- Làm tới đi! - Scott mỉm cười nhắc lại.

Xong ngay! Sau vài phút, hai con chó bị đứt cổ chết còng queo, con thứ ba bị Nanh Trắng đuổi kịp ngoài cánh đồng và cũng chịu chung số phận.

Sau thành tích đó, danh tiếng Nanh Trắng nổi như cồn. Không kẻ nào dám lơ mơ với nó nữa.

Thời gian trôi qua Nanh Trắng được ăn đầy làm ít nên phát phì. Nó thấy sống ở California thật là sướng, chẳng bị bất cứ cái gì đe dọa. Chỉ riêng con chó cái Collie vẫn tỏ ra ác cảm với nó.

Collie luôn để mắt theo dõi, bám đuôi nó đi khắp nơi hòng bắt quả tang nó phạm khuyết điểm. Thành thử hễ Nanh Trắng nhìn vào một con chim cu, một con gà mái là thể nào cũng thấy xuất hiện chị chàng Collie vẫn lảng nhảng đeo bám để giám sát nó. Con chó cái chưa bỏ qua vụ năm chục con gà giò bị tàn sát. Ôi, vùng Wild bằng tuyết sao mà xa vời vợi! Đôi khi bị nắng hè thiêu đốt quá xá Nanh Trắng lại nhớ về chốn cũ. Một nỗi buồn nhớ man mác vùng Cực Bắc làm nó băng khuâng thao thức, nhưng không kéo dài. Thỉnh thoảng chủ nó rong ruổi trên lưng ngựa, Nanh Trắng không kéo xe cũng không phải cõng hàng, lẻo đẻo theo sau vó ngựa.

Công việc chỉ có vậy. Không bao giờ bị mệt quá sức, chuyển đi dài năm chục dặm cũng chỉ là chuyện nhỏ đối với nó.

Trong một chuyến viễn du Scott có ý muốn dạy cho con ngựa nòi của anh một bài tập khó.

Anh nhiều lần đưa ngựa tới trước rào chắn, nhưng lần nào nó cũng hốt hoảng lùi lại,

chồm hai chân trước. Bị đinh giày thúc đau quá, nó khuyu chân quì xuống rồi đá hậu. Tức không chịu nổi Nanh Trắng nhảy tới đứng trước mặt con ngựa sữa một tiếng, tiếng sữa đầu tiên của nó. Hậu quả thật tai hại, con ngựa vùng dậy, phóng như bay rồi bất chợt giật mình nhảy sang bên khi một con thỏ từ bụi rậm lao ra. Scott ngã ngựa, gãy một bên chân.

Nanh Trắng định nhảy lên cắn đứt cổ con ngựa nó coi là thủ phạm gây ra tai nạn, nhưng chủ nó ngăn lại:

- Về nhà ngay, về xin cấp cứu! Ta không nhúc nhích nổi nữa. Về!

Nanh Trắng không tuân lệnh ngay. Nó chần chừ, rên ư ử, không muốn bỏ chủ bị thương ở lại đây một mình.

Giọng Scott càng nghiêm nghị:

- Về nhà! Người nhà thấy mày sẽ biết có chuyện chẳng lành. Nào sói, nghe ta đi chứ! Chạy thật nhanh!

Con sói đã hiểu ý ông chủ. Nó bước đi vài bước, quay lại nhìn thương đế của nó lần nữa rồi lao đi, thái độ rõ ràng tỏ ra miễn cưỡng.

Lúc con sói đẩy mình lấm bụi lao hết tốc độ về tới nơi, cả nhà đang ngồi trên thềm. Bà mẹ Scott thấy Nanh Trắng từ xa, nói:

- Con Nanh Trắng kìa! Con trai ta đã trở về.

Bọn nhóc chạy tới bên con sói, nhưng nó găm gừ làm chúng lùi lại. Chị vợ Scott hết hoảng:

- Con chó này làm mình sợ hết hồn.

Ông bố Scott giải thích:

- Nó là chó sói mà! Tốt nhất là đừng quá tin nó.

Con chó vẫn găm gừ. Ông bố nhận xét:

- Nó có vẻ khác mọi bữa. Nào nào, ra khỏi đây ngay! Ra ngay lập tức!.Nanh Trắng ngoạm áo Alice xé một miếng.

Mọi người khiếp hãi, tưởng nó hóa đại.

Nanh Trắng trừng mắt nhìn cả nhà đang đứng nép vào nhau. Người nó run run. Beth lên tiếng:

- Nó muốn nói cái gì ấy!

Cổ họng con chó co giật liên tiếp.

- Nó muốn nói thật đấy!

Con chó lên tiếng thật. Nó chỉ có thể tung ra một tiếng sủa ngắn, nhưng thế là rõ. Ông bố nói ngay:

- Có chuyện bất thường rồi.

Alice tiếp:

- Không nghi ngờ gì nữa, anh Scott đã gặp chuyện không may nên Nanh Trắng chạy về báo tin cho tã Phải đi theo nó ngay, nó sẽ dẫn tới chỗ chủ nó. Lẹ lên mới được. Tranh thủ sớm phút nào quý phút ấy.

Nanh Trắng lao ngay xuống khỏi thềm, cả nhà chạy theo sau.

Scott thoát nạn.

Khỏi cần nói thêm sau chiến tích này Nanh Trắng được cả thành phố Sierra Vista mến mộ.

Ngay những người đã có lần bị nó đớp giờ đây cũng vui vẻ thừa nhận nó là con chó rất đặc biệt.

Nanh Trắng đã qua một mùa đông ở Sierra Vista, mùa đông thứ hai đang tới gần.

Ngày ngắn dần. Đúng vào lúc này Nanh Trắng nhận thấy thái độ Collie đối xử với nó đã thay đổi. Chị chàng không cần nữa, có chăng cũng chỉ hơi nhay nhẹ nhẹ trong lúc vui đùa với nó. Những ngày đối đầu đã lùi xa.

Một bữa kia Collie rủ Nanh Trắng theo nó chạy như điên qua nhiều rừng cây nội cỏ.

Chuyện đó xảy ra khi Scott còn đang nằm trên giường bệnh. Bữa đã qua khỏi, anh bảo thẳng yên cương vào ngựa rồi gọi Nanh Trắng tới:

- Ta lại làm theo thói quen trước kia. Hãy cùng ta đi dạo cho vui, chó con thân thương!

Collie đang có mặt ở đó. Nó tới bên con sói, cọ cọ tấm thân tha thướt vào Nanh Trắng tuồng như nói:

- Đừng bỏ em! Chúng mình ở lại bên nhau có hơn không? Ta ra chơi ngoài cánh đồng cỏ đi!

Nên làm gì bây giờ? Tuân theo lời thượng đế? Hay đi theo Collie đã trở nên rất dễ thương?.- Đi theo ta, Nanh Trắng!

- Đi với em nào, anh Nanh Trắng!

Hôm đó Nanh Trắng đi theo tiếng gọi của bạn gái, bỏ mặc thượng đế thui thủi đi chơi một mình.

Có lẽ Nanh Trắng nhớ lại chuyện mẹ nó đã bỏ đi cùng với Một Mắt lang thang trong rừng già mênh mông.

Tiếng gọi sâu xa khẩn thiết hơn cả luật lệ của thượng đế, mãnh liệt hơn cả ý chí của nó đã vạch đường cho Nanh Trắng đi theo.

Hồi đó các báo đăng nhiều tin xung quanh vụ Jim Hall một tên cướp vừa vượt ngục San Quentin. Hắn là một tên rất hung tợn ai cũng khiếp sợ. Sự độc ác choán hết cá tính hắn ta, không thể cải tạo nổi hắn dù bằng phương pháp cứng rắn hay nhẹ nhàng. Hắn độc ác và nguy hiểm hơn cả thú rừng. Đã phạm tội ba lần, đã bị xã hội kết án tù nặng, nhưng hình phạt khiến tâm hồn hắn càng đồi bại càng đen tối hơn. Vào tù lần thứ ba, hắn rơi vào tay một gã quản tù tồi tệ chẳng kém hắn tạ Gã ngược đãi, truy hại, hành hạ Jim từ sáng đến tối. Tên cướp làm gì được gã? Nó chỉ có chân tay không, còn quản tù lúc nào cũng kè kè khẩu súng lục tổ chẳng.

Một hôm chịu không nổi nữa, Jim chồm lên cắn cổ gã quản tù, y hét Nanh Trắng trong ác chiến với đồng loại của nó. Jim bị trừng phạt rất nặng.

Nó bị vùi vào một căn xà-lim không cửa sổ, không được trông thấy ai, không được nghe tiếng người, mỗi lần thấy thức ăn ném vào nó lại găm gù như thú dữ.

Nó sẽ không bao giờ còn được trông thấy ánh nắng, bầu trời hoặc một khuôn mặt người, không được biết lúc nào là ngày lúc nào là đêm.

Chẳng khác đã bị chôn vùi trong nấm mộ bằng sắt.

Jim không ngớt gào rú, tâm thần kinh rối loạn ngày càng trở nên quái đản. Nó phải chịu cực hình đó trong nhiều năm đằng đẳng.

Một đêm kia, nó trốn thoát. Các quản tù kinh ngạc.

- Vô lí, không thể có chuyện như vậy.

Nhưng họ buộc phải thừa nhận sự thật. Jim đã vượt ngục sau khi giết chết gã quản tù đứng gác ngay cửa hầm tối, ra tới hành lang nó giết thêm hai người nữa. Vũ khí của cả ba người lọt hết vào tay nó. Nhà chức trách treo giải thưởng cho ai lấy được đầu nó. Jim phải lẩn trốn trên núi cao nhưng vẫn bị nhiều chủ trại săn lùng, có cả những người thành thị mang theo chó săn được huấn luyện của họ. Toàn bộ lực lượng cảnh sát lần theo dấu vết nó. Họ đã đôi lần bao vây nó nhưng Jim chống trả quyết liệt, bắn nhau với cảnh sát. Báo chí đưa tin về cuộc xô xát với đầy đủ chi tiết, nêu cả tên những người chết và bị thương.

Jim Hall vẫn nhõn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Rồi biến mất tăm, không để lại tung tích.

Nó đi đâu, làm gì? Không ai biết. Nhưng không vì thế mà tình hình dịu bớt. Giải thưởng khá lớn còn treo đó vẫn kích thích nhiều người hăng hái sẵn lòng, mặt khác, người ta nơm nớp lo Jim bất thành lĩnh tái xuất giang hồ, tiếp tục những hành động tội ác.

Chẳng ai yên tâm, nhất là các phụ nữ trong các trang trại hẻo lánh càng bội phần khiếp hãi.

Thẩm phán Scott đã kết án Jim Hall và tống nó vào tù không biết lần này nó bị buộc tội oan.

Cảnh sát đã hành động theo lệ lâu nay: họ quyết định chấm dứt sự nghiệp của tên tội phạm nguy hiểm bằng cách dựng lên những bằng chứng giả.

Thẩm phán Scott chủ tọa phiên tòa không biết chuyện đó nên đã tuyên án Jim năm mươi năm chôn sống dưới mồ.

Tại phiên tòa Jim gào lên:

- Tao sẽ trả thù. Lao thẩm phán sẽ phải trả giá nỗi khổ lão bắt tao gánh chịu. Bọn bay sẽ biết đòn thù của tao ghê gớm cỡ nào.

Từ bữa tên cướp vượt ngục, mọi người ở Sierra Vista đã ráo riết đề phòng.

Chị Alice, vợ Scott bí mật bố trí con sói làm nhiệm vụ canh giữ ngôi nhà. Đêm đêm, chờ mọi người ngủ say, chị cho Nanh Trắng vào nằm trong tiền sảnh dưới tầng trệt. Sáng sớm, chị dậy trước cả nhà thả con sói ra ngoài vì nó không được phép ngủ trong nhà. Có nó canh giữ như vậy, mọi người có thể yên tâm nghỉ ngơi.

Một đêm kia Nanh Trắng bỗng cảm thấy có điều gì khác thường quanh quất đâu đây. Trong gió có những mùi lạ lâu nay nó chưa ngửi thấy bao giờ. Loáng thoáng lọt vào tai nó những tiếng động nhẹ, có một cái gì di chuyển rất thận trọng.

Nhất định một thượng đế da trắng nào đó đang lẩn quất gần nhà... Hắn vào tới hành lang. Nanh Trắng không động dậy, nằm im trong bóng tối.

Tên đột nhập nhẹ nhàng đặt chân lên cầu thang gác, không gây một tiếng động nhỏ. Trên lầu các thượng đế thân thương của Nanh Trắng vẫn đang ngủ say. Chắc chắn tên gian phi định làm hại họ.

Nanh Trắng không chần chừ, chồm lên ngoạm.giữa cổ tên gian, quật hẳn cùng với nó lặn xuống chân cầu thang đánh huých một tiếng rất to.

Tiếng súng nổ vang xen lẫn tiếng hét tiếng rú dữ dội. Rồi im lặng.

Đèn bật sáng. Weedon Scott xuất hiện với khẩu súng lục trên tay, ông bố đi phía sau. Giữa mấy chiếc bàn ghế đổ lổng chổng, một gã đàn ông nằm thẳng đợ Weedon Scott

hỏi:

- Tên nào vậy?

Vị thẩm phán kinh ngạc:

- Ủa! Jim Hall. Nó chết rồi.

Nanh Trắng nằm sóng soài ngay bên. Nó mở mắt nhìn chủ, người nó khẽ giật giật, đuôi hơi ve vẩy. Scott ngồi xuống vuốt ve con chó, nó rên lên ư ư? vài tiếng rồi nằm im trông như chết rồi.

Một bác sĩ phẫu thuật được mời tới gấp.

Ông nói:

- Tội nghiệp, con chó bị rất nặng. Không biết liệu có thoát chết không. Cơ may cứu sống nó chỉ có một trên một ngàn. Tôi sẽ làm hết sức mình, cố thực hiện điều không thể thực hiện.

Nanh Trắng bị gãy một chân, ba xương sườn, một lá phổi bị thủng, ngoài ra còn bị trúng ba viên đạn. Bác sĩ khám xong lắc đầu:

- Vừa rồi tôi lầm. Không phải một trên một ngàn mà chỉ có một trên mười ngàn cơ may.

Thẩm phán Scott kiên quyết:

- Phải làm tất cả để cứu sống nó, dù tôi có tốn vào đó cả một gia tài. Theo tôi, có lẽ ta nên phôn cho bác sĩ Nichols ở San Francisco.

Bác sĩ phẫu thuật gật đầu:

- Tôi cũng thấy thế. Hai cái đầu sáng suốt hơn một cái. Tôi rất mừng nếu có thêm ý kiến của đồng nghiệp. Xin chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Tôi sẽ quay lại sau vài giờ nữa. Thịnh thoảng nên lấy nhiệt độ của con chó đáng thương.

Chắc bạn đọc cũng đoán biết Nanh Trắng được chăm sóc rất chu đáo. Các con của Weedon Scott đều là những y tá rất tận tình. Bị bó bột cứng ngắc trong nhiều tuần lễ, nó có đủ thì giờ để mơ màng. Nó thấy hiển hiện quanh nó nhiều bóng dáng ngày xưa. Thấy lại Kiche, mẹ nó trong hang, thấy lại lúc nằm dưới chân Rái cá-Xám, rồi lúc cùng con Lip Lip kéo xe trượt tuyết, nghe rõ tiếng roi của Mit Sah vun vút trên đầu. Trong những cơn ác mộng ấy, có lúc nó thấy mình đang rình một con sóc, khi sắp vồ được thì đột nhiên con sóc biến thành đoàn tàu điện to ùng suýt tông vào nó. Cũng có lúc Nanh Trắng nằm mê thấy phải sống cực khổ với gã Đẹp, nó rên rĩ, gừ gừ, như đang tìm cách chống lại gã.

Một bữa khác nó mơ thấy đang dõi theo đường bay của con chim ưng tấn công nó thì con ưng cũng đột nhiên biến thành đoàn tàu điện lao xuống.

Bác sĩ phẫu thuật tháo bột cho Nanh Trắng.

Nó lảo đảo đứng lên định đi tới chỗ Scott nhưng sức quá yếu, nó lại quỵ chân nằm xuống.

Các bà tỏ vẻ thương cảm:

- Một con sói thánh thiện. Từ nay ta sẽ gọi nó như thế.

Bác sĩ bảo:

- Phải tập cho nó đi đứng bình thường. Chỉ vài buổi là được thôi, không lâu đâu. Bắt đầu ngay từ hôm nay.

Nanh Trắng được đỡ đứng dậy, lát sau cơ bắp của nó hồi phục dần. Như một ông vua, nó được đoàn người liên hô hậu ủng dẫn ra thăm cỏ trước nhà. Nó nằm nghỉ một lát rồi lại tiếp tục được đám rước dẫn tới chuồng ngựa. Tại đây, Nanh Trắng thấy Collie đang nằm dài, xung quanh có tới nửa tá chó con xúm xít. Rất ngạc nhiên, Nanh Trắng nghiêng đầu nhìn cảnh tượng lạ, thấy con Collie trợn mắt gừ một tiếng nó dừng lại không dám tới gần. Weedon Scott nhẹ tay đẩy một chú chó con tới gặp Nanh Trắng nhưng anh chàng này vẫn ngần ngại, lo giữ thể thủ tuy thấy ông chủ tỏ ý mọi chuyện đều tốt đẹp. Chú chó con ục ịch chạy quanh con sói...

hai cái mũi chạm vào nhau... Nanh Trắng cảm nhận một cái lưỡi bé tí vuốt ve lên mõm mình.

Nó chẳng hiểu sao tự dưng mình cũng làm y hệt thằng nhóc. Các thương đế vỗ tay, hò reo rầm trời. Nanh Trắng cảm thấy mệt bèn nằm lăn ra đất. Tuy chó mẹ Collie gầm gừ không bằng lòng nhưng bọn chó con phớt lờ, tranh nhau trèo lên lưng lên sườn bố chúng. Chúng đùa nghịch, vui vẻ vật nhau lăn lông lốc trên mình chó bố trong khi Nanh Trắng lim dim mắt ngủ thẳng một giấc dưới nắng vàng!.

Hết

